

Broszury tematyczne

Klasyfikacja taryfowa towarów

Wstęp

Unia Europejska obejmuje unię celną, która rozciąga się na cały handel towarami. Składa się ona z dwóch głównych elementów. Z jednej strony przewiduje ona zakaz stosowania między państwami członkowskimi ceł przywozowych i wywozowych oraz wszelkich podatków o skutku równoważnym, zarówno w odniesieniu do produktów pochodzących z państw członkowskich, jak i w odniesieniu do produktów pochodzących z państw trzecich, które znajdują się w swobodnym obrocie w państwach członkowskich. Z drugiej strony wymaga ona przyjęcia wspólnej taryfy celnej w stosunkach z państwami trzecimi.

Taryfa ta obejmuje Nomenklaturę scaloną towarów (zwaną dalej „CN”), która pozwala na objęcie wszystkich przywożonych lub wywożonych towarów określonymi pozycjami taryfowymi. Stanowi to przedmiot operacji klasyfikacji taryfowej.

Ponieważ wysokość ceł pobieranych przez organy celne państw członkowskich zależy od klasyfikacji taryfowej danego produktu, a dochody z tych ceł stanowią zasoby własne Unii, klasyfikacja taryfowa towarów ma szczególne znaczenie z punktu widzenia ochrony zarówno interesów finansowych Unii, jak i interesów zainteresowanych podmiotów gospodarczych.

Operacja ta może jednak powodować wiele trudności, zwłaszcza w przypadku towarów złożonych. Aby spełnić wymogi wynikające z zasady pewności prawa, ustanowiono system prawny na szczeblu europejskim¹.

Europejski system klasyfikacji taryfowej opiera się na zharmonizowanym systemie oznaczania i kodowania towarów (zwanym dalej „HS”), opracowanym przez Światową Organizację Celną (zwaną dalej „WCO”) i wprowadzonym w życie Międzynarodową konwencją w sprawie zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów, podpisaną w Brukseli w dniu 14 czerwca 1983 r. (zwaną dalej „konwencją w sprawie HS”), która została zatwierdzona, wraz z protokołem zmian do tej konwencji z dnia 24 czerwca 1986 r., w imieniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej na mocy decyzji 87/369².

Zgodnie z art. 3 ust. 1 konwencji w sprawie HS każda z umawiających się stron zobowiązuje się do tego, że jej nomenklatury taryfowe i statystyczne będą zgodne z HS, że będzie stosowała wszystkie pozycje i podpozycje HS bez dodatków lub modyfikacji, wraz z ich odpowiednimi kodami, oraz że będzie przestrzegała kolejności cyfrowych tego systemu. Każda z umawiających się stron zobowiązuje się również do stosowania ogólnych reguł interpretacji HS, a także wszystkich uwag dotyczących sekcji, działów

¹ Europejski system klasyfikacji towarów składa się z dwóch części, mianowicie CN i zintegrowanej taryfy celnej Unii Europejskiej (TARIC), ustanowionej przez Komisję. Taryfa ta zawiera informacje na temat odpowiednich stawek celnych i innych środków mających zastosowanie do określonych towarów w Unii i składa się z ośmiocyfrowego kodu CN uzupełnionego o dwie dodatkowe cyfry.

² Decyzja Rady 87/369/EWG z dnia 7 kwietnia 1987 r. dotycząca zawarcia Międzynarodowej konwencji w sprawie zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów oraz protokołu zmian do tej konwencji (Dz.U. 1987, L 198, s. 1).

i podpozycji HS oraz do tego, że nie będzie modyfikowała ich zakresu. WCO zatwierdza, na warunkach określonych w art. 8 konwencji w sprawie HS, noty wyjaśniające i opinie klasyfikacyjne przyjęte przez Komitet HS.

System ten, wynikający z rozporządzenia Rady nr 2658/87³, którego załącznik jest regularnie aktualizowany⁴, w szczególności w celu wprowadzenia nowych kodów lub dodatkowych podziałów, obejmuje ogólne zasady interpretacji, noty wyjaśniające oraz przepisy klasyfikacyjne przyjęte przez Komisję. W związku z tym do Trybunału należy, w ramach wykonywania powierzonych mu kompetencji, zapewnienie spójności w stosowaniu wyżej wymienionych zasad i aktów. W tym celu Trybunał, w ramach odesłań prejudycjalnych przedkładanych przez sądy krajowe, ma za zadanie doprecyzować interpretację ogólnych zasad klasyfikacji taryfowej i kryteriów mających zastosowanie w tej dziedzinie, wyjaśnić zakres pozycji i podpozycji CN, a także wypowiedzieć się na temat ważności przepisów klasyfikacyjnych przyjętych przez Komisję.

Trybunał ma zatem za zadanie dostarczyć wszystkim zainteresowanym stronom wszelkich informacji przydatnych do zapewnienia prawidłowej klasyfikacji, a w razie potrzeby udzielić wskazówek istotnych dla wykonywania kompetencji przysługujących organom celnym i sądom krajowym w przyszłości, bez dokonywania przy tym samodzielnie klasyfikacji taryfowej danego produktu.

W ten sposób Trybunał miał wielokrotnie okazję sprecyzować elementy, które należy wziąć pod uwagę przy klasyfikacji, takie jak przeznaczenie lub funkcja produktu, a także interpretację pojęć istotnych dla klasyfikacji produktów zawierających wiele składników lub stanowiących część innego towaru.

Wszystkie te elementy bogatego orzecznictwa Trybunału, ze względu na często wysoką złożoność i techniczny charakter badanych produktów, nieuchronnie przyczyniają się do znaczenia tego orzecznictwa w zakresie klasyfikacji taryfowej towarów.

Niniejsza broszura tematyczna ma na celu przedstawienie kluczowych elementów tego orzecznictwa. W tym kontekście należy podkreślić, że Trybunał jest regularnie wzywany do wydawania orzeczeń w trybie prejudycjalnym w sprawach, które – poza swoim charakterem prawnym – dotyczą konkretnych kwestii naukowych i technicznych związanych z obiektywnymi cechami i właściwościami danych towarów. W związku z tym wskazówki zawarte w orzecznictwie Trybunału często dotyczą rozważań i ocen właściwych dla określonego towaru. W związku z tym, aby umożliwić Państwu lepsze zrozumienie kontekstu faktycznego i prawnego każdej z wybranych decyzji bez

³ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. 1987, L 256, s. 1). Rozporządzeniem tym ustanowiono CN w celu jednoczesnego spełnienia wymogów zarówno Wspólnej taryfy celnej, danych statystycznych handlu zewnętrznego Unii, jak i innych polityk unijnych dotyczących przywozu lub wywozu towarów.

⁴ Załącznik I do rozporządzenia Rady nr 2658/87 został zastąpiony nowym załącznikiem na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/1832 z dnia 12 października 2021 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2021, L 385, s. 1), które weszło w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.

uszczerbku dla zrozumiałości niniejszej broszury tematycznej jako całości, kluczowe elementy orzecznictwa Trybunału przedstawiono w konkretnym kontekście każdej decyzji i, w miarę możliwości, wyróżniono kursywą.

Wykaz skrótów

PTI: Porozumienie w sprawie handlu produktami technologii informacyjnej

EKN: Europejski Komitet Normalizacyjny

CN: Nomenklatura scalona

WCO: Światowa Organizacja Celna

WTO: Światowa Organizacja Handlu

WIT: Wiążąca informacja taryfowa

HS: Zharmonizowany system oznaczania i kodowania towarów

WTC: Wspólna taryfa celna

Wykaz aktów prawnych, których dotyczy niniejszy dokument

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. 1987, L 256, s. 1).

Rozporządzenia Komisji (EWG): nr 3174/88 z dnia 21 września 1988 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 1988, L 298, s. 18); **nr 548/89** z dnia 28 lutego 1989 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 1989, L 60, s. 31); **nr 812/89** z dnia 21 marca 1989 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 1989, L 86, s. 25); **nr 2886/89** z dnia 2 sierpnia 1989 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 1989, L 282, s. 1); **nr 2472/90** z dnia 31 lipca 1990 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 1990, L 247, s. 1); **nr 2587/91** z dnia 26 lipca 1991 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 1991, L 259, s. 1); **nr 2505/92** z dnia 14 lipca 1992 r. zmieniające załączniki I i II do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 1992, L 267, s. 1) oraz **nr 2551/93** z dnia 10 sierpnia 1993 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 1993, L 241, s. 1).

Rozporządzenia Komisji (WE): nr 535/94 z dnia 9 marca 1994 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 1994, L 68, s. 15); **nr 3115/94** z dnia 20 grudnia 1994 r. zmieniające załączniki I i II do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 1994, L 345, s. 1); **nr 1165/95** z dnia 23 maja 1995 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 1995, L 117, s. 15); **nr 3009/95** z dnia 22 grudnia 1995 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 1995, L 319, s. 1); **nr 1734/96** z dnia 9 września 1996 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 1996, L 238, s. 1); **nr 1196/97** z dnia 27 czerwca 1997 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 1997, L 170, s. 13); **nr 1624/97** z dnia 13 sierpnia 1997 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 1997, L 224, s. 16); **nr 1264/98** z dnia 17 czerwca 1998 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 1998, L 175, s. 4); **nr 2261/98** z dnia 26 października 1998 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 1998, L 292, s. 1); **nr 2518/98** z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 1998, L 315, s. 3); **nr 2204/1999** z dnia 12 października 1999 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 1999, L 278, s. 1); **nr 2263/2000** z dnia 13 października 2000 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2000, L 264, s. 1); **nr 2031/2001** z dnia 6 sierpnia 2001 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2001, L 279, s. 1); **nr 1832/2002** z dnia 1 sierpnia 2002 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2002, L 290, s. 1); **nr 1789/2003** z dnia 11 września 2003 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2003,

L 281, s. 1); **nr 1871/2003** z dnia 23 października 2003 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2003, L 275, s. 5); **nr 2344/2003** z dnia 30 grudnia 2003 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2003, L 346, s. 38); **nr 754/2004** z dnia 21 kwietnia 2004 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 2004, L 118, s. 32); **nr 1810/2004** z dnia 7 września 2004 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2004, L 327, s. 1); **nr 1719/2005** z dnia 27 października 2005 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2005, L 286, s. 1); **nr 400/2006** z dnia 8 marca 2006 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 2006, L 70, s. 9); **nr 1549/2006** z dnia 17 października 2006 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2006, L 301, s. 1); **nr 1214/2007** z dnia 20 września 2007 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2007, L 286, s. 1); **nr 1031/2008** z dnia 19 września 2008 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2008, L 291, s. 1); **nr 948/2009** z dnia 30 września 2009 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2009, L 287, s. 1) oraz **nr 1051/2009** z dnia 3 listopada 2009 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 2009, L 290, s. 56).

Rozporządzenia Komisji (UE): nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2010, L 284, s. 1) i **nr 1006/2011** z dnia 27 września 2011 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2011, L 282, s. 1).

Rozporządzenia wykonawcze Komisji (UE): nr 620/2011 z dnia 24 czerwca 2011 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2011, L 166, s. 16); **nr 727/2012** z dnia 6 sierpnia 2012 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 2012, L 213, s. 5); **nr 927/2012** z dnia 9 października 2012 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2012, s. 304, s. 1); **nr 1001/2013** z dnia 4 października 2013 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2013, L 290, s. 1); **nr 113/2014** z dnia 4 lutego 2014 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 2014, L 38, s. 20); **nr 1101/2014** z dnia 16 października 2014 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2014, L 312, s. 1); **nr 1212/2014** z dnia 11 listopada 2014 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 2014, L 329, s. 3); **nr 2015/1754** z dnia 6 października 2015 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87 (Dz.U. 2015, L 285, s. 1) i **nr 2016/1140** z dnia 8 lipca 2016 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 2016, L 189, s. 1).

Rozporządzenia Rady (EWG): nr 950/68 z dnia 28 czerwca 1968 r. w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. 1968, L 172, s. 1); **nr 1/71** z dnia 17 grudnia 1970 r. zmieniające rozporządzenie nr 950/68 (Dz.U. 1971, L 1, s. 1); **nr 3400/84** z dnia 27 listopada 1984 r. zmieniające rozporządzenie nr 950/68 (Dz.U. 1984, L 320, s. 1) i **nr 750/87** z dnia 16 marca 1987 r. zmieniające rozporządzenie nr 950/68 (Dz.U. 1987, L 76, s. 1).

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1).

Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 (Dz.U. 1993, L 253, s. 1).

Rozporządzenie (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. zmieniające rozporządzenie nr 2913/92 (Dz.U. 1997, L 17, s. 1).

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 12/97 z dnia 18 grudnia 1996 r. zmieniające rozporządzenie nr 2454/93 (Dz.U. 1997, L 9, s. 1).

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1).

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1601/2001 z dnia 2 sierpnia 2001 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe oraz upoważniające do ostatecznego poboru tymczasowego cła antydumpingowego na przywóz niektórych lin oraz kabli żelaznych lub stalowych pochodzących z Republiki Czeskiej, Rosji, Tajlandii i Turcji (Dz.U. 2001, L 211, s. 1).

Dyrektywa Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. 1992, L 316, s. 21).

Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. 2009, L 9, s. 12).

Dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/12/EWG (Dz.U. 1998, L 350, s. 58).

Dyrektywa Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca wyrobów medycznych (Dz.U. 1993, L 169, s. 1).

Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67), zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. (Dz.U. 2011, L 174, s. 74).

Dyrektywa Komisji 2014/77/UE z dnia 10 czerwca 2014 r. zmieniająca załączniki I i II do dyrektywy 98/70 (Dz.U. 2014, L 170, s. 62).

Spis treści

WSTĘP	3
WYKAZ SKRÓTÓW.....	6
WYKAZ AKTÓW PRAWNYCH, KTÓRYCH DOTYCZY NINIEJSZY DOKUMENT	7
I. OGÓLNE UWAGI DOTYCZĄCE CHARAKTERU I ZAKRESU FUNKCJI PRZYSŁUGUJĄCYCH SĘDZIEMU UNII ORAZ ODPOWIEDNICH KRYTERIÓW OCENY	11
II. ZASADY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO KLASYFIKACJI TARYFOWEJ	19
1. Treść i zakres ogólnych zasad interpretacji.....	19
1.1. Reguła 1 – znaczenie sformułowania pozycji i podpozycji oraz brzmienia tytułów CN.....	19
1.2. Reguła 2 lit. a) i b) – zasady mające zastosowanie do wyrobów, w zależności od ich stanu wykończenia lub kompletności, jak również do materiałów, w zależności od ich zastosowania.....	21
1.3. Reguła 3 lit. a)–c) – zasady mające zastosowanie do mieszanin lub wyrobów złożonych, które można klasyfikować do więcej niż jednej pozycji	23
1.4. Reguły 4–6 – reguła domyślna, zasada szczególna mająca zastosowanie do niektórych pojemników, reguła porównawcza między podpozycjami ...	32
2. Kryteria klasyfikacji.....	35
2.1. Obiektywne cechy i właściwości produktu.....	35
2.2. Przeznaczenie produktu.....	45
2.3. Używanie produktu.....	52
2.4. Funkcja produktu	59
III. ŹRÓDŁA PRZEPISÓW MAJĄCYCH ZASTOSOWANIE DO PROCEDURY KLASYFIKACJI TARYFOWEJ	65
1. Noty wyjaśniające.....	65
1.1. Noty wyjaśniające WCO.....	65
1.2. Noty wyjaśniające Komisji.....	70
2. Przepisy dotyczące klasyfikacji taryfowej przyjęte przez Komisję.....	76
3. Opinia dotycząca klasyfikacji i wiążące informacje taryfowe.....	86
3.1. Opinia dotycząca klasyfikacji WTO i Komitetu Kodeksu Celnego.....	86
3.2. Wiążące informacje taryfowe.....	90
4. Inne akty prawnie wiążące.....	99

I. Ogólne uwagi dotyczące charakteru i zakresu funkcji przysługujących sędziemu Unii oraz odpowiednich kryteriów oceny

Wyrok z dnia 7 maja 1991 r., Post (C-120/90, [EU:C:1991:196](#))

Wspólna taryfa celna – Pozycje taryfowe – Produkt zawierający 76,6 % białka, 5 % laktozy i 2,1 % tłuszczu bez wykrywalnego cukru, uzyskanego w wyniku ultrafiltracji – Klasyfikacja do pozycji 0404 90 33 Nomenklatury scalonej

W sprawie, w której zapadł ten wyrok, do Trybunału zwrócono się o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy proszek o nazwie „koncentrat białek serwatkowych 75 %”, uzyskany w wyniku ultrafiltracji serwatki i zawierający 76,6 % białka, 2,1 % tłuszczu i 5 % laktozy, bez wykrywalnego cukru, należy zaklasyfikować do podpozycji 0404 90 33 WTC⁵, „produkty składające się ze składników naturalnego mleka”, czy też produkt ten należy zaklasyfikować do podpozycji 0404 10 11 WTC.

Na wstępie Trybunał przypomniał, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem decydującego kryterium klasyfikacji taryfowej towarów należy co do zasady poszukiwać w ich obiektywnych cechach i właściwościach określonych brzmieniem pozycji i podpozycji WTC, a także w uwagach do sekcji lub działów.

W tym względzie Trybunał stwierdził, że podpozycje 0404 10 i 0404 90 WTC odnoszą się do dwóch grup produktów, określonych z jednej strony jako „serwatka [...]” (podpozycja 0404 10), a z drugiej strony jako „produkty składające się ze składników naturalnego mleka [...]” (podpozycja 0404 90). Następnie wskazał on, że w notach wyjaśniających sprecyzowano, iż serwatka w rozumieniu pozycji 0404 WTC składa się z naturalnych składników, które pozostają po usunięciu z mleka tłuszczu i kazeiny. Zgodnie z tymi notami wyjaśniającymi serwatka może być częściowo pozbawiona laktozy lub zdemineralizowana i zagęszczona.

W związku z tym Sąd stwierdził, że należy porównać zawartość laktozy w serwatce i w produkcie takim jak ten będący przedmiotem postępowania głównego, aby ocenić, czy ów produkt można uznać za serwatkę częściowo pozbawioną laktozy w rozumieniu not wyjaśniających.

Ponadto Trybunał odesłał do swojego orzecznictwa, zgodnie z którym aby produkt mógł zostać zaklasyfikowany do określonej podpozycji WTC, musi zawierać zasadnicze składniki produktu podstawowego, a jego skład nie może zasadniczo różnić się w swych proporcjach od składu produktu podstawowego. Trybunał stwierdził, że nie ma to miejsca w przypadku koncentratu białek serwatkowych 75 % takiego rodzaju jak ten

⁵ WTC zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 950/68, w wersji wynikającej z załącznika do rozporządzenia nr 3174/88.

rozpatrywany przed sądem krajowym, ponieważ, po pierwsze, proporcja laktozy tego produktu stanowi nie więcej niż około jedną czternastą wartości zwykle zawartej w serwatce w proszku, a po drugie, ze względu na prawie całkowite usunięcie laktozy odpowiednie udziały pozostałych składników serwatki również uległy istotnej zmianie.

Na podstawie tych rozważań Trybunał orzekł, że produkt taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym nie może być objęty podpozycją 0404 10 WTC, ponieważ nie posiada już zasadniczych cech charakterystycznych dla produktu podstawowego „serwatka”.

Trybunał stwierdził natomiast, że koncentrat białek tego rodzaju jak będący przedmiotem postępowania głównego posiada obiektywne cechy określone w treści podpozycji 0404 90 33.

Trybunał podkreślił, że wniosek ten znajduje potwierdzenie w fakcie, iż komitet ds. nomenklatury Rady Współpracy Celnej postanowił sklasyfikować modyfikowaną serwatkę w podpozycji 0404 90 WTC. Natomiast okoliczność, że komitet ds. nomenklatury poinformował, iż uważa za pożądane w przyszłości wprowadzenie zmiany w nomenklaturze polegającej na przegrupowaniu serwatki do podpozycji 0404 10 WTC oraz iż pogląd ten zostanie w przyszłości uwzględniony w prawodawstwie Unii, nie ma znaczenia dla interpretacji obecnej wersji WTC. Podobnie ani terminologia rzekomo stosowana przez zainteresowanych przedsiębiorców, ani ewentualne rozbieżności w stosowaniu przepisów w niektórych państwach członkowskich nie mogą mieć wpływu na interpretację WTC.

W związku z tym Trybunał orzekł, że produkt taki jak będący przedmiotem postępowania głównego należy sklasyfikować w ramach podpozycji 0404 90 33, „produkty składające się z naturalnych składników mleka” WTC, w brzmieniu wynikającym z załącznika do rozporządzenia nr 3174/88. Taki produkt, który nie posiada już zasadniczych cech serwatki, nie może bowiem być objęty podpozycją 0404 10, „serwatka, nawet zagęszczona lub zawierająca dodatek cukru lub innego środka słodzącego”.

Wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Liny kombinowane „Tajfun” wyprodukowane w Rosji, składające się z polipropylenu i drutu stalowego – Szakle takielunkowe wygięte z zaokrąglonymi końcami, które łączy się za pomocą bolca – Cło antidumpingowe od przywozu niektórych lin oraz kabli żelaznych lub stalowych pochodzących z Republiki Czeskiej, Rosji, Tajlandii i Turcji

W 2007 r. spółka Kurcums Metal dokonała przywozu z Rosji do Łotwy, w celu dopuszczenia do swobodnego obrotu, lin wykonanych z łączonych materiałów, przeznaczonych do produkcji narzędzi do połowu ryb, takich jak włoki. Szakle takielunkowe przywożone przez spółkę Kurcums Metal mają postać klamry wygiętej z zaokrąglonymi końcami, które łączy się za pomocą gwintowanego bolca.

W toku inspekcji łotewska administracja celna uznała, w oparciu o regułę 3 lit. b) ogólnych reguł interpretacji CN, że przedmiotowe liny objęte są podpozycją CN 7312 10 98 z tego względu, że – choć lina zbudowana jest z różnych materiałów, a mianowicie ze stali i z polipropylenu – zasadniczą jej właściwość, to jest wytrzymałość i ciężar, daje stal. Co się tyczy z kolei klamer, w opinii tej administracji powinny one zostać zaklasyfikowane do podpozycji CN 7326 90 98, gdyż nie miały spiczastych i zaostzonych końców i nie wykazywały cech „ostro zakończonej klamry”.

W konsekwencji na spółkę Kurcums Metal nałożony został obowiązek zapłaty ostatecznego cła antydumpingowego, ceł przywozowych oraz podatku od wartości dodanej, przy czym każda z tych należności została powiększona o odsetki za zwłokę oraz o grzywnę.

Spółka Kurcums Metal złożyła skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności tej decyzji. Skarga ta została oddalona zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

Sąd odsyłający, do którego wniesiona została w tej sprawie skarga kasacyjna, zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy podpozycję CN 5607 49 11⁶ należy interpretować w ten sposób, że liny takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, zbudowane zarówno z polipropylenu, jak i drutu ze stali ocynkowanej, objęte są jako takie wspomnianą podpozycją.

W tym względzie Trybunał zauważył, że z brzmienia podpozycji 5607 49 11 i 7312 10 98 wynika, że liny będące przedmiotem postępowania głównego nie są jako takie objęte podpozycją CN 5607 49 11 ani podpozycją CN 7312 10 98. Są one bowiem zbudowane zarówno z polipropylenu, jak i z drutu ze stali ocynkowanej, przy czym oba te materiały połączone są w taki sposób, że wspólnie tworzą owe liny. Co za tym idzie, liny te jako takie nie są linami, linkami lub powrozami z polipropylenu ani linami ze stali.

W konsekwencji Trybunał udzielił odpowiedzi, że podpozycję CN 5607 49 11 należy interpretować w ten sposób, że liny takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, zbudowane zarówno z polipropylenu, jak i drutu ze stali ocynkowanej, nie są objęte jako takie wspomnianą podpozycją.

Ponadto sąd odsyłający zmierzał do ustalenia, czy art. 1 rozporządzenia nr 1601/2001 należy interpretować w ten sposób, że liny takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, przy założeniu, że należą do podpozycji CN 7312 10 98, objęte są zakresem stosowania wspomnianego artykułu.

Po przypomnieniu zakresu stosowania art. 1 rozporządzenia nr 1601/2001 Trybunał stwierdził, że jeżeli liny są objęte podpozycją CN 7312 10 98, to są one w konsekwencji objęte tym zakresem stosowania.

⁶ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 1549/2006.

W odniesieniu do rozbieżności między łotewską wersją językową art. 1 rozporządzenia nr 1601/2001 a innymi wersjami językowymi tego samego przepisu, które w przeciwieństwie do wersji łotewskiej zawierają odniesienie do podpozycji CN 7312 10 99 w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia nr 2263/2000, Trybunał przypomniał, że sformułowanie użyte w jednej z wersji językowych przepisu prawa Unii nie może stanowić jedynej podstawy interpretacji tego przepisu ani mieć w tym względzie pierwszeństwa przed innymi wersjami językowymi. Stanowisko takie byłoby bowiem niezgodne z wymogiem jednolitego stosowania prawa Unii. W przypadku wystąpienia rozbieżności między różnymi wersjami językowymi przepisów należy interpretować z uwzględnieniem ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego jest on częścią.

Mając na uwadze ogólną systematykę art. 1 rozporządzenia nr 1601/2001, Trybunał wskazał, że samo pominięcie w łotewskiej wersji językowej odniesienia tego przepisu do podpozycji CN 7312 10 99 w jej wersji wynikającej z rozporządzenia nr 2263/2000, stanowiące bezspornie błąd o charakterze redakcyjnym, nie pozwala interpretować tego przepisu jako wykluczającego z jego zakresu stosowania przywóz z Rosji do Łotwy lin takich jak będące przedmiotem postępowania głównego, przy założeniu, że są one objęte podpozycją CN 7312 10 98.

Sąd odsyłający zwrócił się również do Trybunału z pytaniem, czy podpozycję CN 7317 00 90 należy interpretować w ten sposób, że wygięte klamry z zaokrąglonymi końcami połączonymi bolcem, takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, są objęte wspomnianą podpozycją.

W odniesieniu do tego pytania Trybunał wskazał, że podpozycja CN 7317 00 90 znajduje zastosowanie, zgodnie z brzmieniem pozycji CN 7317 00, do gwoździ, gwoździ z szeroką główką, pinezek kreślarskich, gwoździ karbowanych, klamer (innych niż te objęte pozycją 8305) oraz wyrobów podobnych, z żeliwa lub stali.

Zdaniem Trybunału produkty te mają jednak spiczaste końce. Powyższe nie odnosi się do wygiętych klamer z zaokrąglonymi końcami połączonymi bolcem, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego. W związku z tym Trybunał udzielił odpowiedzi przeczącej.

Wyrok z dnia 20 listopada 2014 r., Rohm Semiconductor (C-666/13, [EU:C:2014:2388](#))

Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Klasyfikacja taryfowa – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Pozycje 8541 i 8543 – Moduły służące do transmisji i odbioru danych na niewielkich odległościach – Podpozycje 8543 89 95 i 8543 90 80 – Pojęcie części maszyn i urządzeń elektrycznych

W sprawie, w której zapadł omawiany wyrok, sąd odsyłający w pytaniu pierwszym zwrócił się z pytaniem, czy CN należy interpretować w ten sposób, że moduły, z których każdy stanowi połączenie LED-u, fotodiody i szeregu innych elementów

półprzewodnikowych, a które mogą być wykorzystywane jako nadajniki lub odbiorniki na podczerwień, jeśli korzystają z zasilania elektrycznego urządzeń, w których zostały zamontowane, objęte są pozycją CN 8541, czy też pozycją CN 8543⁷.

Po pierwsze, Trybunał przypomniał, że z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, iż zadanie Trybunału związane ze skierowanym do niego odesłaniem prejudycjalnym w zakresie klasyfikacji taryfowej polega przede wszystkim na wyjaśnieniu sądowi krajowemu kryteriów, których zastosowanie pozwoli temu sądowi na prawidłowe zaklasyfikowanie produktów będących przedmiotem postępowania głównego w ramach CN, a nie na dokonaniu tej klasyfikacji we własnym zakresie. Jednakże w celu udzielenia sądowi odsyłającemu użytecznej odpowiedzi Trybunał może, w duchu współpracy z sądami krajowymi, udzielić mu wszelkich wskazówek, które uzna za niezbędne.

Następnie Trybunał odesłał do swojego orzecznictwa, zgodnie z którym decydującego kryterium klasyfikacji taryfowej towarów należy co do zasady poszukiwać w ich obiektywnych cechach i właściwościach określonych brzmieniem pozycji CN i uwag do sekcji lub działów. Trybunał dodał również, że noty wyjaśniające do CN, sporządzone przez Komisję, oraz do HS – choć nie mają wiążącej mocy prawnej – pomagają w znaczący sposób dokonać wykładni zakresu różnych pozycji taryfowych.

Po tych wstępnych rozważaniach Trybunał wyjaśnił, że z pomocniczego charakteru pozycji 8543 wynika, iż znajduje ona zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy maszyna lub urządzenie elektryczne posiada indywidualną funkcję i nie może zostać zaklasyfikowane do innej pozycji działu CN 85.

W związku z tym, po pierwsze, ponieważ moduły wykorzystywane do transmisji i odbioru danych na niewielkich odległościach z wykorzystaniem innych urządzeń elektronicznych za pomocą podczerwieni posiadają indywidualną funkcję, a po drugie, jako że moduły te, z których każdy stanowi połączenie diody elektroluminescencyjnej, fotodiody i szeregu innych elementów półprzewodnikowych, a które przeznaczone są do zamontowania w innych urządzeniach, z których zasilania elektrycznego korzystają, nie należą do żadnej innej pozycji działu CN 85, niż pozycja 8543, rzeczony moduły objęte są tą ostatnią pozycją.

Poprzez pytanie drugie sąd odsyłający zmierzał do ustalenia, czy CN należy interpretować w ten sposób, że moduły zamontowane w urządzeniach, do których mechanicznego lub elektrycznego funkcjonowania nie są one niezbędne, nie stanowią części w rozumieniu podpozycji CN 8543 90 80, lecz objęte są podpozycją CN 8543 89 95.

W pierwszej kolejności Trybunał przypomniał, że pojęcie „części” w rozumieniu uwagi 2 do sekcji CN XVI nie zostało w niej zdefiniowane i że Trybunał postanowił nadać temu pojęciu jednolitą definicję wspólną dla wszystkich działów CN.

⁷ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 1832/2002.

W drugiej kolejności Trybunał stwierdził, że z jego orzecznictwa wynika, iż pojęcie „części” zakłada obecność całości, dla której funkcjonowania części te są niezbędne.

W konsekwencji, aby móc zaklasyfikować towar jako „część”, nie wystarczy wykazać, że bez tego towaru urządzenie nie jest w stanie spełniać zadań, do których jest przeznaczone. Należy ponadto wykazać, że mechaniczne lub elektryczne funkcjonowanie danego urządzenia jest uzależnione od owej części.

Trybunał orzekł zatem, że moduły takie jak te w postępowaniu głównym nie stanowią części w rozumieniu podpozycji CN 8543 90 80, lecz objęte są podpozycją 8543 89 95 rzeczony nomenklatury.

Wyrok z dnia 15 grudnia 2016 r., LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

Odesłanie prejudycjalne – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja towarów – Suplementy diety objęte pozycją taryfową 2106 – Substancja czynna jako podstawowy składnik – Ewentualna klasyfikacja do działu 30 Nomenklatury scalonej – Prezentacja i sprzedaż wyrobów jako produktów leczniczych

W omawianej sprawie do Trybunału zwrócono się w szczególności o wykładnię CN w świetle innych aktów Unii. W szczególności sąd odsyłający przedstawił w trzecim pytaniu kwestię, czy pozycję CN 3004⁸ należy interpretować w ten sposób, że nie powinny być do niej automatycznie klasyfikowane produkty objęte zakresem pojęcia „produktu leczniczego” w rozumieniu dyrektywy 2001/83.

Na wstępie Trybunał wyjaśnił, że z motywów 2–5 wskazanej dyrektywy wynika, że ma ona na celu zbliżenie krajowych ustawodawstw dotyczących produktów leczniczych przy zapewnieniu realizacji zasadniczego celu polegającego na ochronie zdrowia publicznego. W związku z tym klasyfikacja produktu w jednym państwie członkowskim jako produktu leczniczego w rozumieniu dyrektywy 2001/83 nie wymaga tego, by ten sam produkt był klasyfikowany w innym państwie członkowskim jako produkt leczniczy w rozumieniu innych instrumentów prawa Unii.

Ponadto z ósmego motywu rozporządzenia nr 2658/87 wynika, że przepisy CN powinny być interpretowane w identyczny sposób przez każde z państw członkowskich.

Jednocześnie z brzmienia art. 1 dyrektywy 2001/83 wynika, że produktem leczniczym w rozumieniu tej dyrektywy jest, po pierwsze, jakakolwiek substancja lub połączenie substancji prezentowane jako posiadające właściwości lecznicze lub zapobiegające chorobom u ludzi, a po drugie, jakakolwiek substancja lub połączenie substancji, które mogą być stosowane lub podawane ludziom w celu odzyskania, poprawy lub zmiany

⁸ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 1006/2011.

funkcji fizjologicznych poprzez powodowanie działania farmakologicznego, immunologicznego lub metabolicznego albo w celu stawiania diagnozy leczniczej.

Przytoczona definicja nie wymaga zatem, by objęte nią produkty koniecznie spełniały przesłankę klasyfikacji do działu CN 30, czyli posiadały jednoznacznie określone cechy terapeutyczne lub profilaktyczne, których działanie skupia się na konkretnych funkcjach organizmu ludzkiego, lub mogły mieć zastosowanie w przeciwdziałaniu chorobom lub dolegliwościom albo ich leczeniu. Dyrektywa 2001/83 zmierza bowiem do realizacji innych celów niż CN.

Trybunał orzekł zatem, że pozycję CN 3004 należy interpretować w ten sposób, że nie powinny być do niej automatycznie klasyfikowane produkty objęte zakresem pojęcia „produktu leczniczego” w rozumieniu dyrektywy 2001/83.

Wyrok z dnia 20 września 2018 r., 2M-Locatel (C-555/17, [EU:C:2018:746](#))

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 – Unia celna i Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Podpozycje 8528 71 13 i 8528 71 90 – Urządzenie umożliwiające odbieranie, dekodowanie i przetwarzanie sygnałów telewizyjnych transmitowanych na żywo przez Internet

W latach 2007–2010 spółka 2M-Locatel importowała z Chin set-top boksy IPTV, które nie umożliwiają odbierania, dekodowania i przetwarzania sygnału telewizyjnego transmitowanego za pomocą fal radiowych, przewodów czy też drogą satelitarną. Owe set-top boksy zawierają urządzenie ethernetowe i są wyposażone w „modem” w rozumieniu CN. Towar ten został przy przywozie zgłoszony jako objęty podpozycją CN 8528 71 13 i w związku z tym został dopuszczony do swobodnego obrotu ze zwolnieniem z należności celnych.

Uznawszy, że wskazany towar powinien zostać sklasyfikowany w ramach podpozycji CN 8528 71 90 z tego względu, że nie zawiera „tunera wideo” w rozumieniu CN, duński organ podatkowy i celny wydał decyzję w przedmiocie poboru przewidującą retrospektywne pokrycie należności celnych od przywozu wraz z odsetkami.

Duńska krajowa komisja podatkowa, rozpatrując odwołanie wniesione przez 2M-Locatel, zmieniła tę decyzję i uchyliła nakaz poboru z tego względu, że owe set-top boksy IPTV winny były być objęte podpozycją CN 8528 71 13. Ministerstwo podatków i akcyz wniosło od tej decyzji skargę, która została uwzględniona w wyroku z dnia 15 lipca 2015 r.

Spółka 2M-Locatel wniosła odwołanie od tego wyroku do sądu odwoławczego.

Mając wątpliwości związane z brakiem definicji pojęcia „tunera wideo” w CN, sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy CN⁹ należy interpretować w ten

⁹ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 1549/2006.

sposób, że urządzenia takie jak set-top boksy IPTV będące przedmiotem postępowania głównego są objęte podpozycją CN 8528 71 13 lub podpozycją CN 8528 71 90.

Co się tyczy braku omawianej definicji w rozumieniu podpozycji CN 8528 71, Trybunał przypomniał, że ustalenie znaczenia i zakresu pojęć, dla których prawo Unii nie dostarcza żadnej definicji, powinno zostać ustalone zgodnie ze zwykłym ich znaczeniem w mowie potocznej, z uwzględnieniem kontekstu, w jakim są one używane, i celów, do których dąży uregulowanie, których stanowią one część.

W tym kontekście „tuner wideo” lub „TV tuner” jest w potocznym znaczeniu urządzeniem, które przekształca sygnały telewizyjne wysokiej częstotliwości w sygnały, które mogą być wykorzystywane przez aparaturę do zapisu lub odtwarzania obrazu lub przez monitor i które umożliwia ponadto wybieranie sygnałów telewizyjnych emitowanych na określonej częstotliwości. Ponadto zdaniem Trybunału definicję tę potwierdzają noty wyjaśniające do CN obowiązujące w dniu przywozów rozpatrywanych w postępowaniu głównym.

Z powyższych rozważań wynika, że aby urządzenie było objęte podpozycjami od CN 8528 71 11 do CN 8528 71 19, musi ono zawierać tuner wideo lub „TV tuner”, a więc urządzenie umożliwiające wybór kanału lub częstotliwość fali nośnej i przekształcające sygnały telewizyjne wysokiej częstotliwości w sygnały wykorzystywane przez urządzenia do zapisu lub odtwarzania wideo lub przez monitory.

W tym kontekście Trybunał dodał, że interpretacji tej nie podważa pkt 2 PTI¹⁰. Prawdą jest, że z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, iż pierwszeństwo umów międzynarodowych zawartych przez Unię nad przepisami prawa wtórnego wymaga, by te ostatnie interpretowane były w miarę możliwości zgodnie z tymi umowami.

Jednakże w omawianej sprawie Trybunał stwierdził, że nie jest możliwa taka interpretacja, z której wynikałoby, że set-top boksy z funkcją komunikacyjną należy sklasyfikować w ramach podpozycji CN 8528 71 13 również wówczas, gdy nie umożliwiają one wyboru kanału lub częstotliwości fali nośnej ani przekształcenia sygnałów telewizyjnych wysokiej częstotliwości w sygnały wykorzystywane przez urządzenia do zapisu lub odtwarzania wideo lub przez monitory, ponieważ interpretacja ta byłaby sprzeczna z brzmieniem CN i w związku z tym z wolą prawodawcy Unii.

Ponadto Trybunał przypomniał, że w odniesieniu do okresu poprzedzającego datę upływu rozsądnego terminu, wyznaczonego Unii zgodnie z uzgodnieniem w sprawie zasad i procedur regulujących rozstrzyganie sporów na zastosowanie się do zaleceń lub postanowień Organu Rozstrzygania Sporów WTO, sąd Unii nie może przeprowadzić kontroli zgodności z prawem aktów Unii w świetle reguł WTO, pod rygorem pozbawienia skuteczności wyznaczenia takiego terminu.

¹⁰ Porozumienie w sprawie handlu produktami technologii informacyjnej (PTI) składające się z deklaracji ministerialnej w sprawie handlu produktami technologii informacyjnej przyjętej w dniu 13 grudnia 1996 r. podczas pierwszej konferencji WTO w Singapurze oraz z załączników do niej.

Rozsądny termin nałożony na Unię na wdrożenie wspomnianych raportów przyjętych przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO, wskazujących w szczególności, co należy rozumieć pod pojęciem „set-top boksu”, upłynął w dniu 30 czerwca 2011 r., a Komisja uwzględniła te raporty, gdy przyjmowała rozporządzenie wykonawcze nr 620/2011, które weszło w życie w dniu 1 lipca 2011 r. i nie ma mocy wstecznej.

W tej sytuacji ważność rozporządzenia nr 1549/2006 nie może zostać w żadnym razie zakwestionowana ze względu na to, że klasyfikuje ono set-top boksy z funkcją komunikacyjną bez TV tunera do podpozycji CN 8528 71 90.

Konkludując, Trybunał orzekł, że urządzenia umożliwiające odbieranie, dekodowanie i przetwarzanie sygnału telewizyjnego transmitowanego na żywo przez Internet należy zaklasyfikować do podpozycji CN 8528 71 90, pod warunkiem że nie zawierają tunera wideo lub „TV tunera”, co podlega zweryfikowaniu przez sąd odsyłający.

II. Zasady mające zastosowanie do klasyfikacji taryfowej

1. Treść i zakres ogólnych zasad interpretacji

1.1. Reguła 1 – znaczenie sformułowania pozycji i podpozycji oraz brzmienia tytułów CN

Część pierwsza CN, zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zawierająca „przepisy wstępne”, obejmuje sekcję I, poświęconą „regułom ogólnym”, w ramach której pkt A zawiera ogólne reguły interpretacji Nomenklatury scalonej.

Wedle reguły 1 „tytuły sekcji, działów i poddziałów mają znaczenie wyłącznie orientacyjne; do celów prawnych klasyfikację towarów należy ustalać zgodnie z brzmieniem pozycji i uwag do sekcji lub działów oraz, o ile nie są one sprzeczne z treścią powyższych pozycji i uwag, zgodnie z następującymi regułami”.

Wyrok z dnia 12 czerwca 2014 r., *Lukoil Neftohim Burgas* (C-330/13, [EU:C:2014:1757](#))

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja towarów – Towar opisany jako „olej ciężki, olej smarowy lub pozostały olej do przeprowadzenia procesu specyficznego” – Pozycje taryfowe 2707 i 2710 – Składniki aromatyczne i składniki niearomatyczne – Związek między Nomenklaturą scaloną a Systemem Zharmonizowanym

W omawianym wyroku Trybunał udzielił odpowiedzi na dziesięć pytań prejudycjalnych dotyczących klasyfikacji taryfowej oleju. Chodziło konkretnie o olej z ropy naftowej bezpośrednio destylowany, zawierający mieszaninę węglowodorów, w którym masa składników aromatycznych przewyższa masę składników niearomatycznych. Olej ten nie

jest złożony z benzolu, toluolu, ksylolu, naftalenu, pozostałych mieszanin węglowodorów aromatycznych, olejów krezotowych lub olejów surowych ani z lekkich składników siarkowych, produktów zasadowych, antracenów lub fenoli.

W swych pytaniach od czwartego do szóstego sąd odsyłający zwrócił się w istocie z pytaniem, według jakiego kryterium należy dokonać klasyfikacji produktu posiadającego właściwości takie jak produkt będący przedmiotem postępowania głównego do pozycji CN 2707 lub do pozycji CN 2710¹¹.

W tym względzie Trybunał podkreślił z jednej strony, że ogólne reguły interpretacji CN stanowią, iż klasyfikację towarów należy ustalać zgodnie z brzmieniem pozycji i uwag do sekcji lub działów, natomiast tytuły sekcji, działów lub poddziałów mają znaczenie wyłącznie orientacyjne. Z drugiej strony według utrwalonego orzecznictwa decydującego kryterium klasyfikacji taryfowej towarów należy co do zasady poszukiwać w ich obiektywnych cechach i właściwościach określonych brzmieniem pozycji CN i uwag do sekcji lub działów.

Następnie Trybunał wskazał, że noty wyjaśniające do HS stanowią ważne środki służące zapewnieniu jednolitego stosowania Wspólnej taryfy celnej oraz jako takie dostarczają pomocnych wskazówek do jej interpretacji, mimo iż brak im mocy wiążącej.

Na podstawie analizy brzmienia pozycji CN oraz not wyjaśniających do CN i HS dotyczących przedmiotowych pozycji Trybunał stwierdził, że kryterium, które należy uwzględnić w celu dokonania klasyfikacji produktu posiadającego właściwości takie jak produkt będący przedmiotem postępowania głównego do pozycji CN 2707 lub do pozycji CN 2710, jest masa składników aromatycznych w stosunku do składników niearomatycznych.

W pytaniach pierwszym i trzecim sąd odsyłający zwrócił się w istocie z pytaniem, w jaki sposób należy określić zawartość składników aromatycznych w danym produkcie w celu zaklasyfikowania do pozycji CN 2707 lub pozycji CN 2710.

W tym względzie Trybunał potwierdził, że noty wyjaśniające do CN nie mają mocy prawnej. W rezultacie metoda z załącznika A nie może być uznana za jedyną metodę znajdującą zastosowanie do celów określenia zawartości składników aromatycznych w danym produkcie. Ponadto noty wyjaśniające do CN powinny zostać pominięte, jeżeli okaże się, iż są one sprzeczne z brzmieniem pozycji CN i uwag do sekcji lub działów. Wynika stąd, że jeżeli organy celne państwa członkowskiego lub podmiot gospodarczy natkną się na przypadek, w którym stosowanie not wyjaśniających do CN prowadzi do rezultatu niezgodnego z CN, to powinny mieć one możliwość wniesienia skargi do właściwego organu. W rezultacie, jeżeli organy celne państwa członkowskiego lub podmiot gospodarczy uważają, że metoda z załącznika A nie prowadzi do rezultatu zgodnego z CN, to mogą one wnieść skargę do właściwego organu.

¹¹ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 1006/2011.

W tej sytuacji Trybunał orzekł, że sąd, do którego wniesiono skargę, musi rozstrzygnąć, jaka jest najbardziej właściwa metoda określenia zawartości składników aromatycznych w danym produkcie dla potrzeb dokonania klasyfikacji tego produktu do pozycji CN 2707 lub do pozycji CN 2710.

W pytaniach od siódmego do dziesiątego sąd odsyłający zapytał w istocie, w jaki sposób należy dokonać interpretacji pkt 1 not wyjaśniających do CN dotyczących podpozycji CN 2707 99 91 i CN 2707 99 99.

Po pierwsze, Trybunał odesłał do swojego utrwalonego orzecznictwa, zgodnie z którym przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie i cel, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część ten przepis stanowi. Po drugie, konieczność jednolitej wykładni rozporządzeń unijnych wyklucza rozpatrywanie, w razie wątpliwości, danego przepisu w sposób oderwany, lecz przeciwnie, wymaga, aby był on interpretowany i stosowany w świetle wersji sporządzonych w innych językach urzędowych. Po trzecie, w zakresie, w jakim noty wyjaśniające do CN mają na celu ułatwienie interpretacji CN dla potrzeb klasyfikacji taryfowej, należy je interpretować w sposób zapewniający skuteczność podpozycji CN.

W świetle tych rozważań Trybunał doszedł do wniosku, że pkt 1 not wyjaśniających do CN dotyczących jej podpozycji 2707 99 91 i 2707 99 99 należy interpretować w ten sposób, że nie ma on wyczerpującego charakteru, co oznacza, iż produkt należący do pozycji CN 2707, który nie może być jednak zaklasyfikowany do szczegółowej podpozycji, powinien być zaklasyfikowany do podpozycji CN 2707 99 99.

1.2. Reguła 2 lit. a) i b) – zasady mające zastosowanie do wyrobów, w zależności od ich stanu wykończenia lub kompletności, jak również do materiałów, w zależności od ich zastosowania

Zgodnie z regułą 2 lit. a) „wszelkie informacje o wyrobie zawarte w treści pozycji dotyczą wyrobu niekompletnego lub niegotowego, pod warunkiem że posiada on zasadniczy charakter wyrobu kompletnego lub gotowego. Informacje te dotyczą także wyrobu kompletnego lub gotowego (oraz wyrobu uważanego za taki w myśl postanowień omawianej reguły), znajdującego się w stanie niezmontowanym lub rozmontowanym”. Reguła 2 lit. b) przewiduje, że „wszelkie informacje zawarte w treści pozycji o materiale lub substancji odnoszą się do tego materiału lub substancji bądź w stanie czystym, bądź w mieszaninie lub w połączeniu z innymi materiałami lub substancjami. Również każda informacja o wyrobach z określonego materiału lub substancji odnosi się także do wyrobów wykonanych w całości lub w części z tego materiału lub substancji. Klasyfikowanie wyrobów stanowiących mieszaniny lub składających się z różnych materiałów lub substancji należy ustalać według zasad określonych w regule 3”.

Wyrok z dnia 26 maja 2016 r., Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Pozycja 2711 – Gaz ziemny (mokry) i pozostałe węglowodory gazowe – Materiał nadający zasadniczy charakter – LPG

W sprawie, w której zapadł omawiany wyrok, spółka Latvijas propāna gāze dokonała przywozu LPG z Rosji do Łotwy, klasyfikując go do podpozycji taryfowej 2711 19 00 i w konsekwencji stosując do niego stawkę należności celnych przywozowych w wysokości 0 % jego wartości celnej. Ów LPG zawiera metan, etan, etylen, propan, propylen, butan i butylen. Jednakże jego certyfikat jakości nie wskazywał oddzielnie procentu w masie objętościowej każdej z tych substancji.

Organ podatkowy uznał natomiast, że omawiany w postępowaniu głównym LPG powinien zostać zaklasyfikowany zgodnie z regułą 2 lit. b) i regułą 3 lit. b), a także z regułą 6 ogólnych reguł interpretacji CN według składnika, który nadawał mu zasadniczy charakter. W związku z tym uznał on, że dominującymi substancjami w owym LPG były propan i butan, z przewagą propanu, i zaklasyfikował wspomniany LPG do podpozycji taryfowej 2711 12 97.

Spółka Latvijas propāna gāze zaskarżyła decyzję organu podatkowego do regionalnego sądu administracyjnego, który uznał, że ustalenia organu podatkowego były bezzasadne.

W tym kontekście sąd odsyłający, do którego organ podatkowy wniósł skargę kasacyjną, postanowił zwrócić się do Trybunału z pytaniem, czy regułą 2 lit. b) i regułą 3 lit. b) ogólnych reguł interpretacji CN¹² należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, w którym składniki danego LPG nadają całej mieszaninie jej istotny charakter i nie jest możliwe wyodrębnienie z jego składników składnika, który sam nadawałby mu jego zasadniczy charakter, należy przyjąć, że składnikiem nadającym owemu LPG jego istotny charakter w rozumieniu wspomnianej reguły 3 lit. b) jest składnik, którego procentowa zawartość jest najwyższa w masie objętościowej rzeczzonego LPG.

W świetle opinii naukowej – której uwzględnienie należy do oceny sądu odsyłającego – zgodnie z którą nie można ustalić, czy któryś ze składników mieszanki LPG nadaje sam w sobie temu wyrobowi jego zasadniczy charakter, Trybunał stwierdził, że niemożliwe jest ustalenie, zgodnie z regułą 3 lit. b) ogólnych reguł interpretacji CN, jaki składnik obecny w LPG nadaje mieszaninie jej fizyczno-chemiczne cechy charakterystyczne, a w szczególności jej wartość opałową.

Nie jest bowiem możliwe ustalenie dokładnej ilości każdego z poszczególnych składników omawianego LPG, jako że w świadectwie jakości towarów odsetek gazów

¹² CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, w wersjach wynikających, odpowiednio, z rozporządzeń nr 1031/2008 i nr 948/2009.

występujących w LPG został wskazany dla każdej grupy gazów, a ilość propylenu w takim LPG może być większa niż ilość propanu.

W tych okolicznościach Trybunał stwierdził, że regułę 2 lit. b) i regułę 3 lit. b) ogólnych reguł interpretacji CN należy interpretować w ten sposób, że ponieważ wszystkie składniki mieszaniny gazów takiej jak LPG w postępowaniu głównym nadają jej łącznie jej zasadniczy charakter oraz ponieważ nie można ustalić składnika, który mieszaninie tej nadaje jej zasadniczy charakter, oraz że w każdym przypadku nie jest możliwe ustalenie dokładnej ilości poszczególnych składników omawianego LPG, domniemanie, zgodnie z którym substancją nadającą produktowi jego zasadniczy charakter w rozumieniu reguły 3 lit. b) wspomnianych reguł ogólnych jest substancja, której ilość procentowa jest najwyższa w tej mieszaninie, nie może zostać zastosowane.

Ponadto sąd odsyłający zwrócił się z pytaniem, czy art. 218 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 2454/93 należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na zgłaszającego LPG obowiązek dokładnego wskazania procentowej zawartości substancji, z której głównie złożony jest LPG.

Po stwierdzeniu, iż nie można domniemywać, że w przypadku, w którym LPG składa się z kilku substancji, substancja, której procentowa zawartość jest najwyższa, będzie przyznawała owemu LPG jego zasadniczy charakter oraz że brak dokładnego wskazania procentowej zawartości substancji składających się na LPG nie stanowi przeszkody dla zastosowania reguł klasyfikacji taryfowej, Trybunał udzielił odpowiedzi przeczącej.

1.3. Reguła 3 lit. a)–c) – zasady mające zastosowanie do mieszanin lub wyrobów złożonych, które można klasyfikować do więcej niż jednej pozycji

Zgodnie z regułą 3, „jeżeli stosując regułę 2 b) lub z innego powodu, towary na pierwszy rzut oka są klasyfikowalne do dwóch lub więcej pozycji, klasyfikacji należy dokonać w następujący sposób: a) pozycja określająca towar w sposób najbardziej szczegółowy ma pierwszeństwo przed pozycjami określającymi towar w sposób bardziej ogólny. Jednak, gdy dwie lub więcej pozycji odnosi się tylko do części materiałów lub substancji zawartych w mieszaninie lub w wyrobie złożonym lub tylko do części artykułów w zestawie pakowanym do sprzedaży detalicznej, pozycje te należy uważać za jednakowo właściwe w odniesieniu do tych towarów, nawet gdy jedna z nich daje bardziej pełne lub bardziej dokładne określenie tego towaru; b) mieszaniny, wyroby złożone składające się z różnych materiałów lub wytworzone z różnych składników oraz wyroby pakowane w zestawy do sprzedaży detalicznej, które nie mogą być klasyfikowane przez powołanie się na regułę 3 a), należy klasyfikować tak, jak gdyby składały się one z materiału lub składnika, który nadaje im ich zasadniczy charakter, o ile takie kryterium jest możliwe do zastosowania; c) jeżeli towary nie mogą być klasyfikowane przez powołanie się na regułę 3 a) lub b), należy klasyfikować do pozycji

pojawiającej się w kolejności numerycznej jako ostatnia z tych, które jednakowo zasługują na uwzględnienie”.

Wyrok z dnia 21 czerwca 1988 r., Sportex (C-253/87, [EU:C:1988:333](#))

Klasyfikacja taryfowa – Prepregi z włókien węglowych

W sprawie, w której zapadł omawiany wyrok, do Trybunału zwrócono się o udzielenie odpowiedzi na dwa pytania prejudycjalne dotyczące klasyfikacji taryfowej mieszanin.

W istocie sąd odsyłający zapytał zasadniczo, czy WTC¹³ należy interpretować w ten sposób, że produkt taki jak będący przedmiotem postępowania głównego, a mianowicie półprodukt w postaci arkuszy, składający się z żywicy epoksydowej (proporcja: 36 % masy), włókna węglowego (proporcja: 42 % masy) i włókien szklanych (proporcja: 22 % w masie), przeznaczony do produkcji rur, należy do pozycji 39.01 wspomnianej taryfy.

Na wstępie Trybunał wskazał, że istnieją tylko dwie pozycje taryfowe, które wchodzą w grę przy klasyfikacji takiego produktu: po pierwsze, pozycja 39.01 (produkty kondensacji, polikondensacji i poliaddycji, również modyfikowane i polimeryzowane, liniowe lub nieliniowe...), która obejmuje w podpozycji C VII wszystkie tworzywa sztuczne „gdzie indziej niewymienione”; po drugie, pozycja 68.16 (artykuły z kamienia lub pozostałych substancji mineralnych włącznie z artykułami z torfu, gdzie indziej niewymienione), która obejmuje w swojej podpozycji B wszystkie wyroby tego rodzaju, inne niż niewypalane cegły chromitowe.

Biorąc pod uwagę fakt, że produkt w omawianej sprawie składa się z różnych materiałów, a obie wymienione podpozycje mają charakter ogólny, Trybunał wyjaśnił, że do interpretacji nomenklatury WTC należy zastosować regułę ogólną 3 lit. b), zgodnie z którą klasyfikacja powinna zostać dokonana według materiału lub składnika nadającego produktowi jego zasadniczy charakter.

Następnie Trybunał sprecyzował, że określenia materiału nadającego produktowi jego zasadniczy charakter można dokonać poprzez zbadanie, czy produkt pozbawiony jednego lub drugiego składnika zachowałby swoje charakterystyczne właściwości. W tym względzie Trybunał wyjaśnił, że bezsporne jest, iż rury wykonane z włókien węglowych lub szklanych bez żywicy epoksydowej utraciłyby właściwość charakteryzującą produkt w omawianej sprawie, a mianowicie jego elastyczność.

W związku z tym Trybunał stwierdził, że produkty takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, jako produkty z tworzyw sztucznych, są objęte pozycją 39.01 WTC.

¹³ WTC zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 950/68, zmienionego rozporządzeniem nr 750/87.

Wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Kurcums Metal (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Liny kombinowane „Tajfun” wyprodukowane w Rosji, składające się z polipropylenu i drutu stalowego – Szakle takielunkowe wygięte z zaokrąglonymi końcami, które łączy się za pomocą bolca – Cło antydumpingowe od przywozu niektórych lin oraz kabli żelaznych lub stalowych pochodzących z Republiki Czeskiej, Rosji, Tajlandii i Turcji

W wyroku tym, którego stan faktyczny został przedstawiony powyżej¹⁴, sąd odsyłający zwrócił się również do Trybunału z pytaniem, czy regułę 3 lit. b) ogólnych reguł interpretacji CN należy rozumieć w ten sposób, że klasyfikacji taryfowej lin takich jak będące przedmiotem postępowania głównego należy dokonywać z uwzględnieniem tej reguły.

W odniesieniu do tej zasady Trybunał przypomniał, że dla dokonania klasyfikacji taryfowej produktu niezbędne jest ustalenie, który z materiałów będących jego składnikami decyduje o zasadniczym charakterze produktu, co można uczynić, zadając pytanie, czy pozbawiony jednego ze swych składników, zachowuje on charakteryzujące go właściwości.

W związku z tym czynnik, który rozstrzyga o zasadniczym charakterze produktów, może, w zależności od rodzaju produktu, wynikać na przykład z właściwości materiału lub składnika, jego wielkości, ilości, masy lub wartości, albo roli, jaką odgrywa składowy materiał przy zastosowaniu tych produktów.

Skoro żaden z dwóch komponentów lin takich nie nadaje im sam z siebie zasadniczego charakteru, do celów ich klasyfikacji taryfowej należy zastosować regułę 3 lit. c) ogólnych reguł interpretacji CN. Zgodnie z tą ostatnią ze wskazanych reguł liny należy zaklasyfikować do pozycji CN występującej w kolejności numerycznej jako ostatnia z tych, które jednakowo zasługują na uwzględnienie.

W omawianej sprawie, ponieważ z akt sprawy wynika, że żaden z dwóch komponentów lin, a mianowicie polipropylen, względnie drut ze stali ocynkowanej, samodzielnie nie nadaje tym linom zasadniczego charakteru, Trybunał stwierdził, że do celów ich klasyfikacji taryfowej należy zastosować nie tyle regułę 3 lit. b) ogólnych reguł interpretacji CN, ile regułę 3 lit. c) ogólnych reguł interpretacji CN. Zgodnie z tą ostatnią ze wskazanych reguł owe liny należy zaklasyfikować do pozycji CN występującej w kolejności numerycznej jako ostatnia z tych, które jednakowo zasługują na uwzględnienie, czyli do podpozycji CN 7312 10 98.

W tych okolicznościach Trybunał doszedł do wniosku, że regułę 3 lit. b) ogólnych reguł interpretacji CN należy rozumieć w ten sposób, że klasyfikacji taryfowej lin takich jak będące przedmiotem postępowania głównego nie należy dokonywać z uwzględnieniem

¹⁴ Zobacz sekcja I, zatytułowana „Uwagi ogólne dotyczące charakteru i zakresu funkcji przysługujących sędziemu Unii oraz odpowiednich kryteriów oceny”.

tej reguły, z zastrzeżeniem weryfikacji przez sąd odsyłający – z uwzględnieniem wszystkich przedstawionych mu elementów stanu faktycznego – że żaden z dwóch komponentów lin samodzielnie nie nadaje tym linom zasadniczego charakteru.

Wyrok z dnia 10 marca 2016 r., VAD i van Aert (C-499/14, [EU:C:2016:155](#))

Odesłanie prejudycjalne – Unia celna i Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Interpretacja – Reguły ogólne – Reguła 3 lit. b) – Pojęcie „towarów pakowanych w zestawy do sprzedaży detalicznej” – Oddzielne opakowania

W omawianym wyroku Trybunał dokonał wykładni pojęcia „zestawu” towarów w rozumieniu reguły 3 lit. b) ogólnych reguł interpretacji CN¹⁵.

Sąd odsyłający zwrócił się w szczególności z pytaniem, czy i w jakim zakresie regułę 3 lit. b) reguł ogólnych można interpretować w ten sposób, że towary przedstawiane do odprawy celnej w oddzielnych opakowaniach i pakowane razem dopiero po tej czynności mogą mimo wszystko być uważane za towary „pakowane w zestawy do sprzedaży detalicznej” w rozumieniu tej reguły i w konsekwencji być objęte tą samą pozycją taryfową, gdy zostanie wykazane, w świetle innych obiektywnych czynników, że towary te przynależą do siebie i mają być przedstawiane jako jedna całość w handlu detalicznym.

Po pierwsze, Trybunał wskazał, że z brzmienia reguły 3 lit. b) reguł ogólnych ani też zresztą z not wyjaśniających do zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów lub z wytycznych dotyczących klasyfikacji w CN towarów pakowanych w zestawy do sprzedaży detalicznej, które to wytyczne przewidują pewne wyjątki od wymogu jednego opakowania, w żadnym razie nie wynika, by pojęcie „zestawu” w rozumieniu tej reguły wymagało koniecznie i we wszystkich przypadkach, aby dane towary były przedstawiane w tym samym opakowaniu dla celów odprawy celnej.

Po drugie, pojęcie „zestawu” w rozumieniu rzeczony reguły zakłada istnienie ścisłego powiązania pomiędzy danymi towarami z punktu widzenia ich sprzedaży, w taki sposób, iż nie są one jedynie przedstawiane razem do odprawy celnej, lecz również zwykle oferowane, na różnych etapach obrotu handlowego, a zwłaszcza w handlu detalicznym, jako znajdująca się w jednym opakowaniu całość służąca zaspokojeniu określonej potrzeby lub wykonywaniu określonych działań.

Trybunał wyjaśnił zatem, że umieszczenie towarów w jednym opakowaniu w momencie przedstawienia do odprawy celnej nie stanowi warunku sine qua non dla uznania, że przynależą one do siebie i w konsekwencji stanowią „zestaw” w rozumieniu reguły 3 lit. b) reguł ogólnych, a jedynie jest wskazówką pozwalającą wysnuć taki wniosek.

¹⁵ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, w wersjach wynikających, odpowiednio, z rozporządzeń nr 1031/2008 i nr 1214/2007.

W konsekwencji Trybunał orzekł, że wskazaną regułę należy interpretować w ten sposób, że towary przedstawiane do odprawy celnej w oddzielnych opakowaniach i pakowane razem dopiero po tej czynności mogą mimo wszystko być uważane za „towary pakowane w zestawy do sprzedaży detalicznej” w rozumieniu tej reguły i w konsekwencji być objęte tą samą pozycją taryfową, gdy zostanie wykazane, w świetle innych obiektywnych czynników – czego ocena należy do sądu krajowego – że towary te przynależą do siebie i mają być przedstawiane jako jedna całość w handlu detalicznym.

Wyrok z dnia 12 maja 2016 r., Toorank Productions (C-532/14 i C-533/14, [EU:C:2016:337](#))

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Pozycja taryfowa 2206 – Pozycja taryfowa 2208 – Napoje alkoholowe uzyskane w wyniku fermentacji i następczego oczyszczania – Dołączenie dodatków do napojów alkoholowych uzyskanych w wyniku fermentacji i następczego oczyszczania – Napoje, które utraciły właściwości napojów objętych pozycją taryfową 2206

Pytania prejudycjalne skierowane do Trybunału w sprawach połączonych, w których zapadł omawiany wyrok, dotyczą wykładni CN¹⁶ w celu klasyfikacji taryfowej napoju zwanego „Ferm Fruit”, uzyskanego w wyniku fermentacji koncentratu jabłkowego, przeznaczonego do konsumpcji bez rozcieńczania lub jako składnik bazowy innych napojów, o neutralnym kolorze, zapachu i smaku poprzez oczyszczenie, w szczególności ultrafiltrację, o zawartości alkoholu wynoszącej 16 % obj. bez dodania alkoholu destylowanego.

Na wstępie Trybunał przypomniał w szczególności, że przeznaczenie produktów może stanowić obiektywne kryterium klasyfikacji, o ile jest ono właściwe tym produktom, w świetle ich obiektywnych cech i właściwości. Jednakże przeznaczenie produktu jest istotnym kryterium, tylko jeśli klasyfikacji nie można dokonać na samej tylko podstawie obiektywnych cech i właściwości produktu.

Wychodząc z tych zasad, Trybunał udzielił odpowiedzi, że CN należy interpretować w ten sposób, iż napój taki jak ten w omawianej sprawie jest objęty pozycją 2208 tej nomenklatury. Produkt uzyskany w wyniku fermentacji oraz następczego procesu oczyszczania jest bowiem objęty pozycją CN 2208, jeżeli utracił on właściwości napojów fermentowanych klasyfikowanych w ramach pozycji CN 2206 i nabył właściwości alkoholu etylowego objętego pozycją 2208 tej nomenklatury.

W świetle tego wniosku Trybunał zajął się następnie kwestią, czy CN należy interpretować w ten sposób, że napój o zawartości alkoholu wynoszącej 13,4 % obj., wytwarzany poprzez dodanie do „Ferm Fruit” cukru, aromatów, barwników, substancji smakowych, zagęszczaczy i konserwantów oraz alkoholu destylowanego, przy czym

¹⁶ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, w wersjach wynikających, odpowiednio, z rozporządzeń nr 1719/2005 i nr 1214/2007.

zarówno jeżeli chodzi o objętość, jak i o udział procentowy, jego udział nie przekracza 49 % alkoholu zawartego w napoju, podczas gdy pozostałe 51 % stanowi alkohol uzyskany w procesie fermentacji, jest objęty pozycją CN 2206, czy też pozycją CN 2208.

W tym względzie Trybunał uznał, że wątpliwości sądu odsyłającego dotyczą konkretnie interpretacji kryteriów opracowanych w wyroku z dnia 7 maja 2009 r., Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)), w zakresie dotyczącym klasyfikacji taryfowej napojów wytworzonych poprzez dodanie do przefermentowanego napoju podstawowego alkoholu destylowanego i innych substancji. W szczególności sąd ten zastanawia się, czy dla celów klasyfikacji napoju w ramach pozycji CN 2208 istnieje zespół kryteriów, które muszą być spełnione łącznie, czy też większą wagę należy przywiązać do ilości – odpowiednio – alkoholu sfermentowanego i alkoholu destylowanego niż do innych cech i właściwości obiektywnych produktu.

Trybunał wskazał w sposób jasny w wyroku z dnia 7 maja 2009 r., Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)), że w celu określenia zasadniczego charakteru w rozumieniu reguły 3 lit. b) CN można wziąć pod uwagę większą liczbę cech i obiektywnych właściwości. W konsekwencji wyższy udział jednego rodzaju alkoholu od innego rodzaju alkoholu stanowi jedynie jedno z kryteriów, które należy wziąć pod uwagę w celu ustalenia, zgodnie z regułą 3 lit. b) CN, substancji nadającej danemu produktowi jego zasadniczy charakter.

Tymczasem reguła 3 lit. b) CN nie reguluje klasyfikacji takiego napoju, która opiera się na kryterium właściwości i cech organoleptycznych tego napoju. W konsekwencji Trybunał doszedł do wniosku, że w zakresie, w jakim tego rodzaju napój posiada właściwości i cechy organoleptyczne napojów objętych pozycją CN 2208, a nie napojów objętych pozycją CN 2206, należy go klasyfikować w ramach pozycji CN 2208.

Wyrok z dnia 26 maja 2016 r., *Latvijas propāna gāze* (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Pozycja 2711 – Gaz ziemny (mokry) i pozostałe węglowodory gazowe – Materiał nadający zasadniczy charakter – LPG

W omawianym wyroku, którego stan faktyczny został przedstawiony powyżej¹⁷, sąd odsyłający zwrócił się ponadto do Trybunału z pytaniem, czy w przypadku gdy przy deklaracji celnej nie wskazano dokładnie procentowej ilości substancji, z których głównie składa się LPG taki jak ten omawiany w postępowaniu głównym, zawierający 0,32 % metanu, etanu i etylenu, 58,32 % propanu i propylenu oraz maksymalnie 39,99 % butanu i butylenu, CN powinna być interpretowana w ten sposób, iż ów LPG należy zaklasyfikować do podpozycji 2711 19 00 jako „Gaz ziemny (mokry) i pozostałe

¹⁷ Zobacz sekcja II.1.2, zatytułowana „Zasada 2 lit. a) i b) – zasady mające zastosowanie do wyrobów, w zależności od ich stanu wykończenia lub kompletności, jak również do materiałów, w zależności od ich zastosowania”.

węglowodory gazowe, skroplone, pozostałe”, czy też do podpozycji 2711 12 97 jako „Gaz ziemny (mokry) i pozostałe węglowodory gazowe, skroplone, propan, do innych celów, pozostały”.

W tym względzie, po odesłaniu do odpowiedzi na pytanie pierwsze, zgodnie z którą nie można domniemywać, jaki gaz nadaje LPG jego zasadniczy charakter, Trybunał stwierdził, że ponieważ reguła 3 lit. b) ogólnych reguł interpretacji CN nie pozwala na dokonanie klasyfikacji mieszaniny gazu tego rodzaju jak LPG, jak został on opisany przez sąd krajowy, należy zastosować regułę 3 lit. c) tych reguł, zgodnie z którą towar należy klasyfikować do pozycji, która w kolejności numerycznej jest ostatnia z pozycji, jakie mogą być skutecznie uwzględnione.

W związku z tym wedle stanowiska Trybunału LPG taki jak ten omawiany w postępowaniu głównym, zawierający 0,32 % metanu, etanu i etylenu, 58,32 % propanu i propylenu oraz nie więcej niż 39,99 % butanu i butylenu, i w stosunku do którego nie można ustalić, która ze składających się na niego substancji nadaje mu jego zasadniczy charakter, objęty jest podpozycją 2711 19 00.

Wyrok z dnia 8 września 2016 r., Schenker (C-409/14, [EU:C:2016:643](#))

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja towarów – Wykładnia podpozycji Nomenklatury scalonej – Dyrektywa 2008/118/WE – Przywóz wyrobów akcyzowych – Zawieszająca procedura celna – Skutki zgłoszenia celnego wskazującego błędną podpozycję Nomenklatury scalonej – Nieprawidłowości w trakcie przemieszczania wyrobów akcyzowych

Schenker jest spółką handlową z siedzibą na Węgrzech, której działalność polega na świadczeniu usług celnych i logistycznych. W 2011 r. spółka ta otrzymała od węgierskiej spółki handlowej zlecenie przyjęcia do „składowania czasowego” – z powodu braku przestrzeni – dwóch ładunków tytoniu. Ładunki te przybyły na Węgry w ramach procedury tranzytu zewnętrznego.

Po przeprowadzeniu kontroli ładunku organ administracyjny pierwszej instancji, ustaliwszy cechy organoleptyczne analizowanych towarów, stwierdził, że chodzi tu nie o „tytoń nieodżyłowany”, jak wskazano w dokumentach, lecz o tytoń krojony objęty podpozycją CN 2401 10 35.

W wyniku analizy badanego produktu zakład ekspertyz węgierskiej administracji podatkowej i celnej stwierdził, że przedmiotowa próbka stanowi „tytoń gotowy do palenia”. Następnie organ administracyjny pierwszej instancji uznał, że produkt ten podlega opodatkowaniu podatkiem akcyzowym, i w decyzji z dnia 21 czerwca 2011 r. nakazał spółce Schenker zapłacić grzywnę z tytułu podatku akcyzowego.

Dyrekcja generalna ds. ceł, przed którą rozpatrzone zostało odwołanie wniesione przez spółkę Schenker, utrzymała w mocy decyzję organu pierwszego stopnia. Spółka

Schenker wniosła następnie do sądu odsyłającego środek zaskarżenia, domagając się dokonania kontroli owej decyzji i podnosząc szereg zarzutów niezgodności z prawem tej decyzji.

W tych okolicznościach sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem dotyczącym zasadniczo wykładni pozycji CN 2401 i 2403¹⁸ do celów klasyfikacji taryfowej wyrobu mającego właściwości takie jak właściwości wyrobu rozpatrywanego w postępowaniu głównym.

Zdaniem Trybunału, ponieważ z postanowienia odsyłającego wynika, że towar będący przedmiotem postępowania głównego składa się z elementów, które można zakwalifikować jako „odpady tytoniowe”, ale produkt stanowi jednocześnie także „tytoń gotowy do palenia”, w świetle reguły określonej w pkt 3 lit. b) ogólnych reguł interpretacji CN dla dokonania klasyfikacji taryfowej produktu niezbędne jest ustalenie, który z materiałów będących jego składnikami decyduje o zasadniczym charakterze produktu, co można uczynić, zadając pytanie, czy pozbawiony jednego ze swych składników, zachowuje on charakteryzujące go właściwości.

Podobnie – jak wskazuje pkt VIII uwag wyjaśniających do HS dotyczący reguły określonej w pkt 3 lit. b) ogólnych reguł interpretacji CN – czynnik, który rozstrzyga o zasadniczym charakterze produktów, może w zależności od rodzaju produktu wynikać na przykład z właściwości materiału lub składnika, jego wielkości, ilości, masy lub wartości, albo roli, jaką odgrywa zasadniczy materiał przy zastosowaniu tych produktów.

Tymczasem z uwagi na fakt, że obecność odpadów tytoniowych nie stoi na przeszkodzie temu, aby produkt jako całość stanowił tytoń gotowy do palenia, rzeczony produkt nie może zostać objęty pozycją CN 2401. Co więcej, decydujące kryterium pozwalające zaklasyfikować dany wyrób do pozycji CN 2403, a nie do pozycji CN 2401, opiera się na kwestii, czy liście zostały przetworzone w takim stopniu, że stanowią przetworzony tytoń gotowy do spożycia bez dalszego przemysłowego przetwarzania.

W tych okolicznościach Trybunał stwierdził, że ponieważ towar składa się z tytoniu gotowego do palenia, co więcej, pakowanego luzem, skompresowanego w kartonach z plastikową wykładziną wewnętrzną, a waga netto jednego kartonu wynosi 30 kg, towar ten jest objęty podpozycją CN 2403 10 90.

Ponadto sąd odsyłający zadał również pytania, czy pojęcie „zawieszającej procedury celnej” przewidziane w art. 4 pkt 6 dyrektywy 2008/18 należy interpretować w ten sposób, że poddanie określonego towaru zawieszającej procedurze celnej może zostać zakwestionowane, jeżeli w dokumentach towarzyszących tego towaru wskazano prawidłowo dział WTC, lecz błędnie konkretną pozycję taryfową, oraz czy art. 2 lit. b) i art. 4 pkt 8 dyrektywy 2008/118 należy interpretować w ten sposób, że w takim wypadku należy uznać, iż doszło do importu owego towaru.

¹⁸ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 861/2010.

W istocie, zdaniem Trybunału, gdy przewidzianemu w art. 40 kodeksu celnego przedstawieniu towarów organom celnym towarzyszy złożenie deklaracji skróconej lub zgłoszenia celnego zawierających dane niezbędne do identyfikacji towarów co do rodzaju, co do ilości i co do opakowania, przy czym jedynie podpozycja taryfowa jest błędna, owe towary nie mogą być uznane za nielegalnie wprowadzone na obszar celny Unii w rozumieniu art. 202 kodeksu celnego.

Jednakże, co się tyczy warunków powstania ewentualnego długu celnego, ponieważ ciążący na zgłaszającym obowiązek przedłożenia prawidłowych informacji rozciąga się również na określenie właściwej podpozycji przy klasyfikacji taryfowej towarów, nie można wykluczyć, że dług celny może powstać na mocy art. 204 kodeksu celnego. Niemniej jednak art. 859 rozporządzenia wykonawczego nr 2454/93 pozwala uznać, że niedopełnienie jednego z obowiązków związanych z zastosowaniem procedury tranzytu nie ma rzeczywistego wpływu na przeprowadzenie wskazanej procedury, jeżeli zostały spełnione trzy warunki wymienione w pkt 2 tego artykułu oraz trzy warunki wymienione w akapicie pierwszym tego samego artykułu. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy wszystkie te przesłanki są spełnione.

Wynika z tego, że pojęcie „zawieszającej procedury celnej” przewidziane w art. 4 pkt 6 dyrektywy 2008/118 należy rozumieć w ten sposób, że poddanie określonego towaru zawieszającej procedurze celnej nie może zostać zakwestionowane, jeżeli w dokumentach towarzyszących tego towaru prawidłowo wskazano dział WTC, ale błędnie konkretną pozycję taryfową. W takim wypadku art. 2 lit. b) i art. 4 pkt 8 dyrektywy 2008/118 należy interpretować w ten sposób, że nie doszło do importu owego towaru i że nie podlega on podatkowi akcyzowemu.

Wreszcie, sąd odsyłający zwrócił się w istocie z pytaniem, czy w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym pojęcie „nieprawidłowości” w rozumieniu art. 38 dyrektywy 2008/118 należy interpretować w ten sposób, że dotyczy ono towaru objętego „zawieszającą procedurą celną” w rozumieniu art. 4 pkt 6 owej dyrektywy, któremu towarzyszy dokument wskazujący błędną klasyfikację taryfową.

W tym względzie Trybunał wskazał, że warunki wynikające z art. 38 ust. 4 dyrektywy 2008/118 w związku z art. 33 ust. 1 tej dyrektywy nie zostały spełnione w sytuacji, gdy po pierwsze, towary nie zostały dopuszczone do konsumpcji w państwie członkowskim, ponieważ zostały objęte zawieszającą procedurą celną w rozumieniu art. 4 pkt 6 dyrektywy 2008/118, i po drugie, towary te nie są przechowywane w innym państwie członkowskim na potrzeby handlowe w celu ich dostawy lub wykorzystania w tym państwie, lecz są przeznaczone do ponownego wywozu do państwa trzeciego.

W konsekwencji pojęcie „nieprawidłowości” nie dotyczy towaru objętego zawieszającą procedurą celną, któremu towarzyszy dokument wskazujący błędną klasyfikację taryfową.

1.4. Reguły 4-6 – reguła domyślna, zasada szczególna mająca zastosowanie do niektórych pojemników, reguła porównawcza między podpozycjami

Zgodnie z regułą 4 „towary, które nie mogą być klasyfikowane zgodnie z powyższymi regułami, powinny być klasyfikowane do pozycji odpowiednich dla towarów, do których są najbardziej zbliżone”. Zgodnie z regułą 5, „oprócz powyższych postanowień, w odniesieniu do niżej wymienionych wyrobów należy stosować następujące reguły: a) futerały do aparatów fotograficznych, instrumentów muzycznych, broni, przyborów kreślarskich, naszyjników oraz podobne opakowania, specjalnie dostosowane do przechowywania wyrobów lub ich kompletów, nadające się do długotrwałego użytkowania i występujące z wyrobami, do których są przeznaczone, należy klasyfikować razem z wyrobami, gdy są one normalnie z nimi sprzedawane. Reguły tej jednak nie stosuje się do opakowań, które całemu wyrobowi nadają zasadniczy charakter; b) z zastrzeżeniem postanowień zawartych w regule 5 a), opakowania i pojemniki opakowaniowe, jeżeli są zazwyczaj stosowane do tego rodzaju towarów, należy klasyfikować razem z tymi towarami. Postanowienie to nie ma jednak zastosowania, jeżeli opakowania nadają się w sposób oczywisty do ponownego użytku”. Zgodnie z regułą 6 „klasyfikacja towarów do podpozycji tej samej pozycji powinna być przeprowadzona zgodnie z ich treścią i uwagami do nich oraz, odpowiednio, zgodnie z powyższymi regułami, stosując zasadę, że tylko podpozycje na tym samym poziomie mogą być porównywane. Odpowiednie uwagi do sekcji i działów mają zastosowanie również do tej reguły, jeżeli treść tych uwag nie stanowi inaczej”.

Wyrok z dnia 13 lipca 2006 r., Uroplasty (C-514/04, [EU:C:2006:464](#))

Klasyfikacja taryfowa – Sterylne płatki polidimetylosiloksanu – Elastomer silikonowy – Pojęcie „podstawowej formy” – Produkt leczniczy – Opakowanie – Pojęcie „urządzenia wszczepianego do organizmu”

W sprawie, która stała się przedmiotem omawianego wyroku, sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy silikon w postaci płatków elastomeru, opracowany i przeznaczony do wprowadzenia i osadzenia w organizmie ludzkim w celu leczenia problemów związanych z inkontynencją, może być sklasyfikowany w pozycji CN 9021¹⁹. W przypadku odpowiedzi twierdzącej sąd odsyłający zwrócił się z pytaniem, do której podpozycji należy zaklasyfikować ten produkt.

Odpowiadając na to pytanie, Trybunał zbadał pozycje CN 3910, 3926, 3004 i 9021. W tym względzie wyjaśnił on, że klasyfikacja jest możliwa na podstawie cech fizycznych lub zgodnie z obiektywnym zastosowaniem danego produktu, a mianowicie polidimetylosiloksanu.

¹⁹ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 2388/2000.

Po pierwsze wskazał on, że polidimetylosiloksan, jako silikon w postaci płatkowatego elastomeru, występuje w formie określonej w uwagach 3 i 6 lit. b) do działu CN 39. Jednakże ten rodzaj silikonu nie może zostać zaklasyfikowany do pozycji 3910 jako „forma podstawowa”. Pojęcie to odnosi się wyłącznie do silikonu przeznaczonego do przetworzenia. To natomiast formy nieobrobione w szczególny sposób nadają się do przetworzenia i są do tego przeznaczone. Produkt ten jest specjalnie opracowany i używany wyłącznie do wszczepienia do organizmu w celu leczenia wady mięśnia zwieracza. Wynika z tego, że polidimetylosiloksan jest produktem końcowym, który jako taki nie może zostać zaklasyfikowany do pozycji CN 3910.

Po drugie, zdaniem Trybunału wydaje się, że polidimetylosiloksan ma właściwości terapeutyczne. Jednakże, nie może on zostać zaklasyfikowany do pozycji CN 3004 jako „lek”. Sposób opakowania produktu w postaci pojedynczych strzykawek wynika bowiem z działania dokonanego po jego przywozie. W konsekwencji polidimetylosiloksan, tak jak przedstawiono go w urzędzie celnym, nie odpowiada definicji określonej w pozycji CN 3004.

Po trzecie, ponieważ produkt ten nie może zostać sklasyfikowany w poprzednich pozycjach, Trybunał stwierdził, że można go sklasyfikować w pozycji CN 9021. Polidimetylosiloksan posiada obiektywne cechy produktu skończonego opracowanego specjalnie i używanego wyłącznie do wszczepiania do organizmu. Polidimetylosiloksan, osadzając się w uszkodzonym mięśniu, umożliwia wytworzenie tkanki łącznej, która koryguje wadę mięśnia zwieracza. Wynika z tego, że produkt ten powinien zostać uznany za urządzenie wszczepiane do organizmu w rozumieniu pozycji CN 9021.

Jeśli chodzi wreszcie o podpozycję w ramach pozycji CN 9021, do jakiej powinien zostać zaklasyfikowany polidimetylosiloksan, Trybunał przypomniał, że na podstawie ogólnej reguły interpretacyjnej CN nr 6 klasyfikacja towarów do podpozycji tej samej pozycji powinna być przeprowadzona zgodnie z ich treścią i uwagami do nich. W konsekwencji, jako że rozpatrywany produkt jest urządzeniem wszczepianym do organizmu, które nie odpowiada żadnej z pozostałych podpozycji pozycji CN 9021, powinien on zostać zaklasyfikowany do podpozycji CN 9021 90 90 jako „pozostałe urządzenia”.

Wynika z tego, że produkt taki jak polidimetylosiloksan, składający się ze sterylnych płatków, opracowany specjalnie i używany wyłącznie do wszczepiania do organizmu w celu leczenia schorzenia, który w chwili przedstawienia organom celnym pakowany jest w jednokilogramowych torebkach, należy uznać za urządzenie wszczepiane do organizmu, które powinno zostać zaklasyfikowane do pozycji CN 9021. Taki produkt, który nie ma na celu zastąpienia organu, ale który ma umożliwić wytworzenie się w wadliwym mięśniu tkanki łącznej, powinien zostać zaklasyfikowany do podpozycji CN 9021 90 90.

Wyrok z dnia 13 września 2018 r., Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Pozycje taryfowe – Klasyfikacja towarów – Kamera wyposażona w pamięć nietrwałą, w związku z czym przy wyłączeniu kamery lub wykonywaniu nowych zdjęć dochodzi do utraty wcześniej zarejestrowanych zdjęć – Nomenklatura scalona – Podpozycje 8525 80 19 i 8525 80 30 – Noty wyjaśniające – Wykładnia – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 113/2014 – Wykładnia – Ważność

W maju 2009 r. spółka Vision Research wniosła do inspektora administracji podatkowej o wydanie WIT dotyczącej kamery zwanej „Phantom V7.3”. W swoim wniosku wskazała ona, że kamera ta powinna zostać sklasyfikowana w ramach podpozycji CN 8525 80 30²⁰ – kamery i aparaty cyfrowe.

W WIT inspektor zaklasyfikował jednak sporną kamerę do podpozycji CN 8525 80 19 – „pozostałe kamery telewizyjne”. W tym względzie inspektor oparł się na ogólnych regułach 1 i 6 interpretacji CN, na rozporządzeniu wykonawczym nr 113/2014, w odniesieniu do którego uznał, że ma ono zastosowanie w drodze analogii do tej kamery, oraz na brzmieniu pozycji CN 8525, 8525 80 i 8525 80 19. Stwierdził on, iż okoliczność, że owa kamera może być opcjonalnie podłączona do pamięci zewnętrznej, nie wpływa na przyjętą klasyfikację, skoro wniesiono o WIT dla aparatu bez tej opcjonalnej pamięci.

Spółka Vision Research wniosła odwołanie od tej WIT do inspektora, który oddalił je jako bezzasadne. Skarżąca wniosła zatem do sądu odsyłającego skargę od decyzji inspektora, żądając zaklasyfikowania omawianej kamery do podpozycji CN 8525 80 30.

W tych okolicznościach sąd odsyłający postanowił zwrócić się do Trybunału z pytaniem, czy podpozycję CN 8525 80 30 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona kamerę taką jak ta rozpatrywana w postępowaniu głównym, która może wykonywać dużą liczbę zdjęć na sekundę i zachowywać je w wewnętrznej pamięci nietrwałej, z której są one usuwane, gdy kamera jest wyłączana, a jeśli tak, to czy rozporządzenie wykonawcze nr 113/2014, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie w drodze analogii do takiej kamery, jest ważne.

Trybunał sprecyzował, że w celu udzielenia odpowiedzi na pytanie należy w pierwszej kolejności dokonać wykładni pozycji i podpozycji CN istotnych w celu określenia klasyfikacji omawianej kamery w CN.

W ramach tej wykładni Trybunał wyjaśnił między innymi, że rozstrzygającym elementem, który odróżnia aparaty i kamery cyfrowe objęte podpozycją CN 8525 80 30 od kamer telewizyjnych objętych podpozycją CN 8525 80 19, jest zdolność tych pierwszych ze wskazanych urządzeń do rejestrowania nieruchomych obrazów w pamięci lub na nośniku pamięci wewnętrznej.

²⁰ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia wykonawczego nr 1001/2013.

W tym kontekście Trybunał doszedł do wniosku, że kamera będąca przedmiotem postępowania głównego powinna zostać zaklasyfikowana do podpozycji CN 8525 80 30.

2. Kryteria klasyfikacji

2.1. Obiektywne cechy i właściwości produktu

Wyrok z dnia 8 listopada 1990 r. (Trybunał w pełnym składzie), Gmurzynska-Bscher (C-231/89, [EU:C:1990:386](#))

Pytania prejudycjalne – Właściwość Trybunału – Odwołanie się w przepisach krajowych do przepisów wspólnotowych – Wspólna taryfa celna – Pozycje taryfowe 83.06, 97.01 i 97.03 – Klasyfikacja dzieła sztuki

W omawianym wyroku do Trybunału zwrócono się zasadniczo z pytaniem, czy dzieło sztuki składające się z płyty stalowej pokrytej kolorową glazurą z wypalanej emalii stanowi „obraz wykonany w całości ręcznie” lub „podobny obrazek” w rozumieniu pozycji 97.01 WTC²¹, czy raczej „oryginalne dzieło sztuki rzeźbiarskiej lub rzeźbę” w rozumieniu pozycji 97.03 WTC, czy też przedmiot ten należy sklasyfikować zgodnie z materiałem, z którego został wykonany, pod nazwą „inne przedmioty ozdobne z metali nieszlachetnych”.

Kwestia ta została podniesiona w ramach sporu dotyczącego zastosowania niemieckiego prawa podatkowego w zakresie podatków od obrotów przy imporcie dzieła sztuki z Niderlandów do Niemiec. Przed importem tego dzieła sztuki wnioskodawca zwrócił się do niemieckich organów celnych o wydanie oficjalnej opinii w sprawie klasyfikacji taryfowej mającej zastosowanie do niemieckiego prawa podatkowego w zakresie podatków od obrotów przy imporcie. W kwestii przyznania zwolnień lub ulg w tym zakresie prawo niemieckie odsyłało do nomenklatury WTC. Przewidywała ona zastosowanie stawki podatkowej do dzieł sztuki objętych pozycjami 97.01 i 97.03 WTC.

Przed rozpatrzeniem pytań prejudycjalnych dotyczących wykładni WTC Trybunał wskazał, że wnioskowana wykładnia przepisów WTC ma na celu umożliwienie sądowi krajowemu rozstrzygnięcia w sprawie stosowania nie WTC, ale niemieckiego prawa dotyczącego podatków od obrotów, które odsyła do nomenklatury WTC. W tych okolicznościach powstała kwestia wstępna dotycząca możliwości zastosowania procedury przewidzianej w art. 177 traktatu EWG, a tym samym właściwości Trybunału do orzekania w przedmiocie pytań prejudycjalnych.

²¹ WTC zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87.

W tym względzie Trybunał wyjaśnił, że w ramach podziału funkcji sądowniczych między sądami krajowymi a Trybunałem, przewidzianego w art. 177 traktatu EWG, Trybunał orzeka w trybie prejudycjalnym bez potrzeby badania co do zasady okoliczności, które skłoniły te sądy do wystąpienia do niego z pytaniami i w których proponują one zastosowanie przepisu prawa wspólnotowego, o którego wykładnię zwróciły się one do Trybunału.

Inaczej byłoby jedynie w przypadkach, w których albo okazałoby się, że procedura przewidziana w art. 177 została wbrew jej przedmiotowi użyta w rzeczywistości w celu skłonienia Trybunału do wydania orzeczenia w braku rzeczywistego sporu, albo byłoby oczywiste, że przepis prawa Unii przedłożony do wykładni Trybunału nie może znaleźć zastosowania.

Nie ma to miejsca w sytuacji, gdy do Trybunału zwrócono się o wykładnię przepisu prawa Unii, który sąd krajowy ma obowiązek stosować, niezależnie od zakresu stosowania wyznaczonego przez prawo Unii, ponieważ prawo krajowe odsyła do niego.

W świetle powyższych rozważań Trybunał stwierdził, że jest właściwy do rozstrzygnięcia w przedmiocie przedłożonych mu pytań dotyczących wykładni WTC.

Celem udzielenia odpowiedzi na pytania sądu odsyłającego Trybunał wskazał na wstępie, że rozpatrywany przedmiot nie może zostać uznany za przedmiot dekoracyjny, co zgodnie z notami wyjaśniającymi stanowi zasadniczą cechę artykułów sklasyfikowanych pod nazwą „inne przedmioty ozdobne, z metali nieszlachetnych” w pozycji 83.06 WTC.

Trybunał podkreślił, że interpretacja ta jest zresztą zgodna z uwagą 4, poprzedzającą rozdział 97 WTC, zgodnie z którą w przypadku wątpliwości co do klasyfikacji przedmiotu należy dać pierwszeństwo klasyfikacji w jednej z różnych pozycji składających się na rozdział dotyczący dzieł sztuki, przedmiotów kolekcjonerskich i antyków.

Zdaniem Trybunału jest to tym bardziej słuszne, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału kryterium rozgraniczenia między pozycjami 97 WTC, „obrazy, malowidła i rysunki wykonane w całości ręcznie, kolaże i podobne miniatury”, a 97.03 WTC, „oryginalne dzieła rzeźbiarskie lub rzeźby, z dowolnego materiału”, polega na tym, że w przypadku dzieł rzeźbiarskich i rzeźb istotnym elementem artystycznym jest trójwymiarowa forma dzieła, natomiast w przypadku obrazów, kolaży i podobnych obrazków kryterium to polega na kompozycji powierzchni dzieła, w związku z czym dzieło sztuki składające się z płyty stalowej, bez własnej wartości artystycznej, pokrytej kolorową glazurą z wypalanej emalii, nakładanej ręcznie przez artystę, należy uznać za „obraz wykonany w całości ręcznie” w rozumieniu pozycji 97.01.

Na podstawie tych kryteriów Trybunał doszedł do wniosku, że dzieło sztuki takie jak to w omawianej sprawie należy zaklasyfikować do pozycji 97.01 WTC.

Wyrok z dnia 19 lutego 2009 r., Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja taryfowa – Monitory z wyświetlaczem ciekłokrystalicznym (LCD) wyposażone w złącza D-Sub, DVI-D, USB, S-video i video-composite – Pozycja 8471 – Pozycja 8528 – Rozporządzenie (WE) nr 754/2004

W 2004 r. spółka Kamino dokonała odprawy celnej w celu dopuszczenia do swobodnego obrotu partii monitorów kolorowych typu LCD, które zostały zaklasyfikowane do podpozycji 8528 21 90. Wskazane monitory są wyposażone w złącza D-Sub, DVI-D, USB, S-video oraz composite-video. W efekcie monitory te mogą wyświetlać obrazy z maszyn do automatycznego przetwarzania danych i obrazy z innych urządzeń.

Uznawszy, że wskazane monitory powinny zostać sklasyfikowane do podpozycji 8471 60 90, spółka Kamino wniosła sprzeciw od wezwania do zapłaty. Odwołanie to zostało jednak oddalone decyzją inspektora celnego.

W ramach odwołania wniesionego do niego od tej decyzji sąd apelacyjny, po zbadaniu cech i właściwości monitorów rozpatrywanych w postępowaniu głównym, uznał, że monitory te spełniają kryteria określone w uwadze 5B do działu CN 84. Sekretarz stanu ds. finansów wniósł skargę kasacyjną od tego wyroku do sądu odsyłającego, twierdząc, że sąd apelacyjny nie wziął pod uwagę innych możliwości użycia tych monitorów oprócz użycia ich jako elementu systemu automatycznego przetwarzania danych.

W tym kontekście sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy monitory mogące odtwarzać sygnały pochodzące zarówno z maszyny do automatycznego przetwarzania danych, jak i z innych źródeł mogą zostać uznane za urządzenia „w rodzaju stosowanych [...] zasadniczo w systemie automatycznego przetwarzania danych” w rozumieniu uwagi 5B do działu CN 8²² i sklasyfikowane do podpozycji 8471 60 90.

W tym względzie Trybunał przypomniał, po pierwsze, że jak wynika z uwagi 5E do działu CN 84, „specyficzne funkcje, inne niż przetwarzanie danych” wykonują jedynie tego rodzaju urządzenia, które zawierają maszynę do automatycznego przetwarzania danych lub współpracują z taką maszyną i których funkcja nie przynależy do przetwarzania danych. Tymczasem omawiane monitory poza funkcją odtwarzania obrazów pochodzących z urządzeń takich jak konsola do gier, odtwarzacz wideo lub odtwarzacz DVD, która nie przynależy do przetwarzania danych, zapewniają również odtwarzanie sygnałów pochodzących z maszyn do automatycznego przetwarzania danych.

Po drugie, wedle stanowiska Trybunału, o ile wspomniane monitory, na potrzeby ich klasyfikacji do podpozycji 8471 60 90, nie są w rodzaju stosowanych wyłącznie w systemie automatycznego przetwarzania danych, ponieważ mogą być przyłączone do jednostki centralnej, przyjmują dane w formie, która może być wykorzystana przez

²² CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 1789/2003.

system, i są w stanie odtwarzać sygnały pochodzące z innych źródeł, o tyle interpretacja uwagi 5B lit. a) do działu CN 84 dokonywana w ten sposób, że sama możliwość odtwarzania przez omawiane monitory obrazów pochodzących z innych źródeł niż maszyna do automatycznego przetwarzania danych wyklucza ich klasyfikację do pozycji 8471, równałaby się z usunięciem z tekstu wskazanej uwagi wyrażenia „zasadniczo”.

Wreszcie, gdyby noty wyjaśniające, które dotyczą pozycji HS 8471, miały być interpretowane w ten sposób, że wykluczają one klasyfikację do podpozycji 8471 60 90 wszelkich monitorów mogących odtwarzać sygnały pochodzące zarówno z maszyny do automatycznego przetwarzania danych, jak i z innych źródeł, prowadziłyby one do zmiany, a konkretnie do ograniczenia zakresu uwagi 5B lit. a) do działu CN 84. W związku z tym, gdyby przyjąć taką wykładnię not wyjaśniających do CN odnoszących się do podpozycji 8471 60 90 i not wyjaśniających odnoszących się do pozycji HS 8471, ich stosowanie powinno zostać wyłączone, ponieważ tego rodzaju wykładnia nie jest zgodna z uwagą 5B lit. a) do działu CN 84.

Wynika z tego, że klasyfikacja do podpozycji 8471 60 90 monitorów typu LCD wyposażonych w złącza D-Sub, DVI-D, USB, S-video oraz composite-video jako urządzeń w rodzaju stosowanych „zasadniczo” w systemie automatycznego przetwarzania danych w rozumieniu uwagi 5B lit. a) do działu CN 84 nie jest wykluczona z tego tylko względu, że mogą one odtwarzać sygnały pochodzące zarówno z maszyny do automatycznego przetwarzania danych, jak i z innych źródeł.

Ponadto sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem, jakie są kryteria umożliwiające ustalenie, czy monitory takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym stanowią urządzenia w rodzaju stosowanych zasadniczo w systemie automatycznego przetwarzania danych.

Zdaniem Trybunału dla celów ustalenia, czy monitory typu LCD wyposażone w złącza D-Sub, DVI-D, USB, S-video oraz composite-video stanowią urządzenia w rodzaju stosowanych zasadniczo w systemie automatycznego przetwarzania danych, władze krajowe, włącznie z sądami, powinny zastosować wskazówki zawarte w notach wyjaśniających odnoszących się do pozycji HS 8471, a w szczególności punkty poświęcone monitorom maszyn do automatycznego przetwarzania danych.

W tym względzie Trybunał stwierdził, że liczba i rodzaj złączy, w które są wyposażone takie monitory, nie mogą stanowić same w sobie kryteriów decydujących o klasyfikacji taryfowej tych monitorów, i dla celów tej klasyfikacji należy zbadać, w odniesieniu również do innych kryteriów i uwzględniając cechy i właściwości obiektywne tych monitorów, zarówno stopień, w jakim mogą one wykonywać większą ilość funkcji, jak i poziom osiąganą przez nie wydajności w wykonywaniu tych funkcji, stosując noty wyjaśniające do pozycji HS 8471.

W związku z tym, że tego rodzaju monitory nie mogą zostać wyłączone z zakresu pojęcia urządzenia maszyn do automatycznego przetwarzania danych w rozumieniu uwag 5B lit. a) i 5C do działu CN 84, należy określić kryteria umożliwiające stwierdzenie, czy

monitory te są w rodzaju stosowanych zasadniczo w systemie automatycznego przetwarzania danych, czy też wedle ich cech i właściwości technicznych należy je przyporządkować do ekranów telewizyjnych lub monitorów wideo.

W konsekwencji Trybunał doszedł do wniosku, że dla celów ustalenia, czy monitory takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym stanowią urządzenia w rodzaju stosowanych zasadniczo w systemie automatycznego przetwarzania danych, władze krajowe, włącznie z sądami, powinny zastosować wskazówki zawarte w notach wyjaśniających odnoszących się do pozycji HS 8471.

Wyrok z dnia 7 maja 2009 r., Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#))

Nomenklatura scalona – Pozycje taryfowe 2206 i 2208 – Napój fermentowany zawierający alkohol destylowany – Napój wytwarzany z owoców lub produktu naturalnego – Dodanie innej substancji – Konsekwencje – Utrata smaku, zapachu i wyglądu napoju pierwotnego

W sprawie, w której zapadł omawiany wyrok, sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału zasadniczo z pytaniem, czy napoje na bazie alkoholu pochodzącego z procesu fermentacji, odpowiadające początkowo pozycji CN 2206²³, do których dodano pewną ilość alkoholu destylowanego, wody, syropu cukrowego, aromatów i barwników, a w przypadku niektórych z nich – bazy śmietankowej, w wyniku czego napoje te straciły smak, zapach lub też wygląd napoju wytwarzanego z określonych owoców lub produktów naturalnych, objęte są pozycją CN 2206 jako napoje fermentowane, czy pozycją CN 2208 jako destylaty.

W tym względzie Trybunał wyjaśnił, że zgodnie z notą wyjaśniającą do HS odnoszącą się do pozycji CN 2206 dodanie alkoholu do napojów należących do tej pozycji nie wpływa na ich klasyfikację, o ile zachowują one charakter produktów klasyfikowanych do tej pozycji, to znaczy charakter napojów fermentowanych. Jednakże biorąc pod uwagę, że napoje rozpatrywane w postępowaniu głównym utraciły smak, aromat i wygląd napoju wytwarzanego z określonych owoców lub produktu naturalnego, to znaczy napoju fermentowanego, produkty takie nie mogą być sklasyfikowane w pozycji CN 2206.

Jeśli chodzi o klasyfikację takich produktów, Trybunał przypomniał, że zgodnie z regułą 2 b) ogólnych reguł interpretacji CN wszelkie informacje zawarte w treści pozycji o materiale lub substancji odnoszą się do tego materiału lub tej substancji bądź w stanie czystym, bądź w mieszaninie lub w połączeniu z innymi materiałami lub substancjami. Jest tak w przypadku produktów takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które zawierają alkohol z procesu fermentacji oraz alkohol destylowany. Substancje te objęte są różnymi pozycjami celnymi.

²³ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 2587/91.

Reguła ogólna 3 a) wskazuje, że w przypadku gdy stosując regułę 2 b), wydaje się, iż towary mogą być klasyfikowane do dwu lub więcej pozycji, pozycja określająca towar w sposób najbardziej szczegółowy ma pierwszeństwo przed pozycjami określającymi towar w sposób bardziej ogólny. Jeżeli produkty takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym składają się z różnych materiałów lub substancji, a żadna z dwóch powyżej wskazanych podpozycji nie jest bardziej szczegółowa od drugiej, jedynym przepisem, na który można się powołać w celu dokonania klasyfikacji tych produktów, jest ogólna reguła 3 b). Zgodnie z tą regułą ogólną w celu dokonania klasyfikacji taryfowej produktu konieczne jest ustalenie, który z materiałów wchodzących w jego skład nadaje mu zasadniczy charakter.

W konsekwencji Trybunał wyjaśnił, że należy określić, która z substancji stanowiących składniki produktów takich jak będące przedmiotem sprawy przed sądem krajowym nadaje im zasadniczy charakter. W tym względzie przy ustalaniu ich zasadniczego charakteru można wziąć pod uwagę kilka obiektywnych cech i właściwości, w szczególności, po pierwsze, ich zasadnicze obiektywne właściwości i cechy, zwłaszcza zawartość alkoholu destylowanego, oraz po drugie, ich cechy organoleptyczne i – wreszcie – ich przeznaczenie jako napoje spirytusowe.

Na podstawie tych kryteriów Trybunał doszedł do wniosku, że zasadnicze cechy napojów takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym odpowiadają w całości cechom produktów objętych zakresem pozycji CN 2208.

W tych okolicznościach Trybunał orzekł, że napoje takie jak te w omawianej sprawie są objęte nie pozycją CN 2206, lecz pozycją CN 2208.

Wyrok z dnia 28 października 2010 r., X (C-423/09, [EU:C:2010:650](#))

Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Warzywa (główki czosnku) poddane suszeniu, z których nie została całkowicie usunięta zawarta w nich woda

X, działając jako agent celny, przedstawiła piętnaście zgłoszeń celnych dotyczących dopuszczenia towarów do swobodnego obrotu w odniesieniu do partii główek czosnku pochodzących z Chin, które w chwili przywozu znajdowały się w kontenerach chłodniczych. Zgłoszenia przywozowe wskazywały każdorazowo podpozycję taryfową CN 0712 90 90 i opisywały towary jako czosnek suszony.

Po zwolnieniu towarów przez służby celne kontener z czosnkiem został przewieziony do pomieszczeń chłodniczych przedsiębiorstwa zajmującego się składowaniem towarów, gdzie był on przechowywany w temperaturze -3°C . Inspektor celny uznał, że przywieziony czosnek powinien zostać zaklasyfikowany jako czosnek schłodzony należący do podpozycji taryfowej CN 0703 20 00, i wydał sporne wezwania do zapłaty należności celnych.

X wniosła odwołanie od wspomnianych wezwań do zapłaty, które zostało oddalone. Następnie złożyła odwołanie, które zostało uznane za bezzasadne. Od tego orzeczenia X wniosła apelację, w wyniku czego wydano wyrok stwierdzający, że inspektor nie wykazał istnienia względów, które uzasadniałyby odstępianie od wskazanej pozycji CN 0712.

W tym kontekście sąd odsyłający, do którego wniesiono skargę kasacyjną od tego wyroku, zwrócił się do Trybunału z pytaniem o ustalenie kryteriów pozwalających ustalić, czy czosnek poddany procesowi suszenia należy do podpozycji taryfowej CN 0703 20 00²⁴, czy też do podpozycji taryfowej CN 0712 90 90.

Odwołując się do noty wyjaśniającej do HS dotyczącej pozycji 0712, Trybunał stwierdził, że w celu dokonania klasyfikacji w pozycji 0712 wymagane jest, by warzywa zostały poddane intensywnemu procesowi suszenia według specyficznych zasad przetwarzania, w wyniku którego woda zawarta w produkcie zostanie całkowicie lub prawie całkowicie usunięta. W związku z tym po zakończeniu wspomnianego procesu pozostała ilość wody obecna w warzywach powinna być nieznaczna.

Analogicznie do wyroku z dnia 15 czerwca 1976 r., Riemer (120/75, [EU:C:1976:90](#)), Trybunał stwierdził, że aby móc zaklasyfikować główki czosnku w pozycji 0712, proces suszenia czosnku powinien doprowadzić do istotnych i nieodwracalnych zmian, prowadzących do utraty jego naturalnej postaci.

Usunięcie wody powinno zatem istotnie zmieniać właściwości i obiektywne cechy produktu, a konsekwencją takiej zmiany ma być klasyfikacja w pozycji taryfowej innej niż pozycja 0703, która obejmuje warzywa świeże lub schłodzone.

Co więcej, okoliczność, że czosnek częściowo ususzony jest przywożony w stanie schłodzonym, wskazuje, iż suszenie nie doprowadziło do całkowitego lub prawie całkowitego usunięcia wody zawartej w produkcie, jako że odwadnianie jest metodą konserwacji pozwalającą uniknąć konieczności przechowywania odwodnionych produktów w temperaturze poniżej 0 °C.

Prawdą jest, że możliwość przechowywania przez długi okres może służyć jako dodatkowy wskaźnik stopnia usunięcia wody z czosnku do celów jego klasyfikacji w pozycji 0712 jako warzywa suszonego, w odróżnieniu od czosnku świeżego lub chłodzonego. Trybunał stwierdził jednak, że pozycje CN 0703 i 0712 nie zawierają żadnego odniesienia do przechowywania jako kryterium klasyfikacji, z czego należy wyprowadzić wniosek, że sama możliwość przechowywania przez długi okres nie ma wpływu na klasyfikację taryfową tego produktu.

Wynika z tego, że czosnek poddany intensywnemu procesowi suszenia według specyficznych zasad przetwarzania, w wyniku którego woda zawarta w produkcie zostanie całkowicie lub prawie całkowicie usunięta, należy do podpozycji taryfowej CN 0712 90 90, natomiast czosnek częściowo ususzony, który zachowuje właściwości

²⁴ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 1810/2004.

i cechy czosnku świeżego, powinien zostać zaklasyfikowany do podpozycji taryfowej CN 0703 20 00.

Wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stryker EMEA Supply Chain Services (C-51/16, [EU:C:2017:298](#))

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Pozycje taryfowe – Klasyfikacja towarów – Śruby implantów przeznaczone do wprowadzania do ciała ludzkiego w celu leczenia złamań lub umieszczania protez – Nomenklatura scalona – Pozycja 9021 – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1212/2014 – Ważność

Niderlandzkie organy celne wydały spółce Stryker trzy WIT w odniesieniu do trzech modeli śrub implantów przeznaczonych do wprowadzania do ciała ludzkiego w celu leczenia złamań lub umieszczania protez. Śruby te miały wspólne cechy, a także cechy szczególne. Z uwagi na te cechy organy celne, bazując na udzielonych przez siebie WIT, sklasyfikowały te trzy rodzaje śrub implantów medycznych do pozycji CN 9021 90 90²⁵.

W następstwie opublikowania rozporządzenia wykonawczego nr 1212/2014 rzecone organy wycofały te informacje taryfowe. Cofnięcie to zostało uzasadnione tym, że w rozumieniu tego rozporządzenia „śruby przeznaczone do stosowania w dziedzinie chirurgii powinny być klasyfikowane ze względu na ich obiektywne właściwości i cechy jako części ogólnego użytku”.

Po nieuwzględnieniu wniesionego do organów celnych odwołania spółka Stryker złożyła do sądu odsyłającego skargę na tę decyzję o cofnięciu.

Na poparcie swojej skargi spółka Stryker wskazała w istocie, że wobec obiektywnych cech i właściwości śrub implantów, w tym właściwego im przeznaczenia, nie może być mowy o „zwykłych” śrubach takich jak przewidziane w pozycji CN 7318. Ponadto spółka Stryker uważa, że rozporządzenie wykonawcze nr 1212/2014 jest nieważne, ponieważ przyjęta w nim klasyfikacja została dokonana wyłącznie przy uwzględnieniu cech zewnętrznych odnośnych śrub implantów medycznych, bez wzięcia pod uwagę przeznaczenia właściwego tym śrubom, co jest sprzeczne z orzecznictwem Trybunału.

Sąd odsyłający stwierdził, że rozpatrywane w postępowaniu głównym śruby – zważywszy na ich obiektywne właściwości i cechy, w tym właściwe im przeznaczenie – mogą zostać zaklasyfikowane do pozycji CN 9021, i zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy zakresem pozycji CN 9021 objęte są śruby implantu medycznego takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, które są przeznaczone wyłącznie do instalowania w ciele ludzkim w celu leczenia złamań kości lub mocowania protez.

Opierając się na analizie brzmienia noty wyjaśniającej do HS dotyczącej działu 90 i pozycji 9021 oraz noty wyjaśniającej do podpozycji CN 9021 39 90, Trybunał wyjaśnił, po

²⁵ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem wykonawczym nr 1101/2014.

pierwsze, że do pozycji CN 9021 klasyfikowane są produkty, które charakteryzują się wysokim stopniem wykończenia i precyzją oraz które mogą zostać wszczepione do organizmu w celu unieruchomienia kontuzjowanych części ciała lub nastawienia złamań, co w konsekwencji odróżnia je od zwykłych produktów.

Po drugie, Trybunał odwołał się do swojego orzecznictwa, zgodnie z którym wśród kryteriów pozwalających odróżniać produkty proste lub zwykłe od tych spełniających funkcje medyczne znajduje się między innymi kryterium dotyczące metody wytwarzania danego produktu, a także kryterium dotyczące szczególnego charakteru funkcji wspomnianego produktu.

W świetle tego orzecznictwa Trybunał dokonał analizy metody oraz funkcji związanej z produktem i doszedł do wniosku, że przy uwzględnieniu metod wytwarzania, a także szczególnego charakteru ich funkcji produkty takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym odróżniają się od zwykłych produktów wysokim stopniem wykończenia i precyzją. W konsekwencji z obiektywnych cech i właściwości śrub implantów medycznych takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym wynika, że produkty takie mogą zostać objęte pozycją CN 9021.

W konsekwencji Trybunał orzekł, że pozycja CN 9021 obejmuje śruby implantów medycznych takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, ponieważ produkty te posiadają cechy odróżniające je od zwykłych produktów z uwagi na wysoki stopień ich wykończenia i precyzję, a także metody ich wytwarzania i szczególny charakter ich funkcji.

Wyrok z dnia 13 marca 2019 r., B.S. (Słód w składzie piwa) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek akcyzowy od alkoholu i napojów alkoholowych – Dyrektywa 92/83/EWG – Artykuł 2 – Pojęcie „piwa” – Napój wyprodukowany z brzezki uzyskanej z mieszaniny zawierającej więcej glukozy niż słodu – Nomenklatura scalona – Pozycja 2203 (piwo otrzymywane ze słodu) lub pozycja 2206 (pozostałe napoje fermentowane)

B.S. produkował napój alkoholowy, który według niego stanowił mieszaninę piwa z napojami bezalkoholowymi. Głównym składnikiem brzezki stanowiącej podstawę półproduktu wykorzystywanym do produkcji tego napoju był syrop glukozowy, a nie słód.

W odniesieniu do tej produkcji B.S. składał co miesiąc do właściwego urzędu celnego deklarację dla podatku akcyzowego, klasyfikując ten napój jako mieszaninę „piwa” objętą CN 2203 z napojami bezalkoholowymi i stosując stawkę akcyzy na piwo.

Naczelnik urzędu celnego zakwestionował te oświadczenia, uznając, że wytworzony napój powinien zostać zaklasyfikowany do pozycji CN 2206 jako napój na bazie napojów fermentowanych innych niż piwo i napojów bezalkoholowych, a zatem powinien podlegać wyższej stawce podatku akcyzowego. Naczelnik urzędu celnego uzasadnił to

tym, że głównym składnikiem użytym do wyrobu półproduktu był syrop glukozowy, a nie sód, dlatego też ów wyrób nie mógł zostać zakwalifikowany do pozycji CN 2203, która obejmuje „piwo otrzymywane ze słodu”.

Te decyzje naczelnika urzędu celnego zostały utrzymane w mocy przez decyzje dyrektora Izby Celnej. Ponadto skargi wniesione przez B.S. na te decyzje zostały oddalone przez polskie sądy administracyjne. W ramach omawianego sporu skarżący został skazany karnie za wprowadzenie w błąd polskich organów podatkowych co do charakteru produkowanego przez niego napoju, co doprowadziło do uszczuplenia podatku akcyzowego, do uiszczenia którego był zobowiązany. B.S. wniósł apelację od tego orzeczenia do sądu odsyłającego.

W tym kontekście sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy art. 2 dyrektywy 92/83²⁶ należy interpretować w ten sposób, że półprodukt przeznaczony do zmieszania z napojami bezalkoholowymi, otrzymywany z brzojki zawierającej mniej składników słodowych niż składników niesłodowych, do którego dodano syrop glukozowy przed procesem fermentacji, można zakwalifikować jako „piwo otrzymywane ze słodu” objęte pozycją CN 2203²⁷.

Uznawszy, że przedmiotowy produkt końcowy jest mieszanką, której nie można zaklasyfikować do pozycji CN 2203, Trybunał stwierdził, że produkt ten można zakwalifikować jako „piwo” objęte zakresem tegoż art. 2 tylko wtedy, gdy półprodukt alkoholowy, przeznaczony do wymieszania z napojami bezalkoholowymi w celu otrzymania tego produktu końcowego, sam może zostać zakwalifikowany jako „piwo otrzymywane ze słodu” w rozumieniu pozycji CN 2203, przy czym nie kwestionuje się, że zawartość alkoholu w tym produkcie końcowym przekracza 0,5 % obj.

W pierwszej kolejności w celu ustalenia, czy wyrób alkoholowy otrzymany w wyniku fermentacji brzojki, składający się w szczególności z syropu glukozowego i nieznacznej proporcji słodu, może zostać zakwalifikowany jako „piwo otrzymywane ze słodu” w rozumieniu pozycji CN 2203, Trybunał wskazał, że CN nie określa minimalnej zawartości procentowej składników słodowych w brzojce przeznaczonej do produkcji piwa. Prawdą jest, że pozycja CN 2203 obejmuje „piwo otrzymywane ze słodu”, co sugeruje, że piwo należące do tej pozycji może być produkowane, tylko gdy sód wchodzi w jego skład. Z samego brzmienia wyrażenia „piwo otrzymywane ze słodu” nie można jednak wywnioskować, że wymagana jest minimalna zawartość procentowa słodu w brzojce.

W drugiej kolejności, jeśli chodzi o syrop glukozowy wchodzący w skład brzojki, Trybunał stwierdził, że CN nie zakazuje obecności tego syropu, a ponadto nota

²⁶ Pod określeniem „piwa” art. 2 dyrektywy 92/83 uwzględnia nie tylko wszelkie produkty objęte pozycją CN 2203, ale także wszelkie produkty zawierające mieszaninę piwa z napojami bezalkoholowymi, oznaczone pozycją CN 2206, o ile w każdym wypadku zawartość alkoholu w tych produktach przekracza 0,5 % obj.

²⁷ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia nr 2587/91.

wyjaśniająca do HS dotycząca wskazanej pozycji wyraźnie stwierdza możliwość dodania do brzezki podczas fermentacji substancji aromatycznych.

Wynika z tego, że produkt wytworzony z nieznaczną zawartością słodu i z dodaniem glukozy przed fermentacją alkoholową wyłącznie z tych względów nie jest wyłączony z pojęcia „piwa otrzymywanego ze słodu” należącego do pozycji CN 2203. Jednakże ów produkt może należeć do tej pozycji tylko pod warunkiem, że jego obiektywne cechy i właściwości odpowiadają obiektywnym cechom i właściwościom piwa. W tym względzie należy wziąć pod uwagę szczególnie cechy organoleptyczne danego produktu.

W tym kontekście zdaniem Trybunału, jeśli cechy organoleptyczne półproduktu alkoholowego nie odpowiadają cechom organoleptycznym piwa, co miałyby miejsce w szczególności wtedy, gdyby ten półprodukt wizualnie nie przypominał piwa lub nie miał jego charakterystycznego smaku, to ów produkt nie mógłby zostać zakwalifikowany jako „piwo otrzymywane ze słodu”, należące do pozycji CN 2203.

2.2. Przeznaczenie produktu

Wyrok z dnia 14 kwietnia 2011 r., *British Sky Broadcasting Group i Pace* (C-288/09 i C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Urządzenia do odbioru i dekodowania satelitarnej telewizji cyfrowej z funkcją zapisu – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuł 12 ust. 5 lit. a) ppkt (i) oraz ust. 6 – Ważność w czasie wiążącej informacji taryfowej

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, które doprowadziły do wydania omawianego wyroku, dotyczą między innymi wykładni podpozycji CN 8521 90 00 i 8528 71²⁸. Sąd odsyłający zapytał w szczególności w swoich pierwszych pytaniach w rozpatrywanych sprawach, czy wykładni CN należy dokonywać w ten sposób, iż set-top boksy z funkcją komunikacyjną wyposażone w pamięć na dysku twardym są objęte podpozycją 8528 71 13 pomimo not wyjaśniających do CN opublikowanych w dniu 7 maja 2008 r., z których wynika, iż urządzenia te są objęte podpozycją 8521 90 00.

Przed wszystkim Trybunał wskazał, że noty wyjaśniające do CN stanowią, że set-top boksy, które zawierają urządzenie wykonujące funkcję zapisu lub odtwarzania (na przykład dysk twardy), są wyłączone z podpozycji 8528 71 13 i muszą być klasyfikowane do podpozycji 8521 90 00. Jednakże noty wyjaśniające do HS obowiązujące w chwili wystąpienia okoliczności faktycznych postępowania głównego precyzują, że aparatura odbiorcza dla telewizji, nawet zawierająca aparaturę do zapisu, jest wyłączona z pozycji 8521 i należy klasyfikować ją do pozycji 8528.

²⁸ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniami nr 2587/91 i nr 1214/2007.

W tym kontekście Trybunał wyjaśnił, że z definicji podpozycji 8521 90 00 i 8528 71 13 wynika, iż towary objęte tymi dwiema podpozycjami mogą zarazem odbierać sygnały telewizyjne i zapisywać je. Różnica pomiędzy dwiema podpozycjami polega na podstawowym lub dodatkowym charakterze tych funkcji. Podpozycja 8521 90 00 dotyczy aparatury do zapisu mającej dodatkowo funkcję aparatury odbiorczej dla telewizji, podczas gdy do podpozycji 8528 71 13 należy aparatura odbiorcza dla telewizji mająca dodatkowo funkcję zapisu.

Zgodnie z uwagą 3 do sekcji CN XVI, do której należą omawiane podpozycje, „zespoły maszyn, które składają się z dwóch lub więcej maszyn połączonych w jedną całość, oraz inne maszyny zaprojektowane do wykonywania dwóch lub więcej funkcji wzajemnie się uzupełniających, lub funkcji alternatywnych, należy klasyfikować tak, jakby składały [się] tylko z tej części składowej, lub jako będące wyłącznie tą maszyną, która wykonuje funkcję podstawową”. Set-top boks będący przedmiotem postępowania w sprawie głównej bezsprzecznie pełni dwie funkcje: rejestrowania i odbioru sygnałów telewizyjnych. Stanowi on zatem maszynę zaprojektowaną do wykonywania dwóch lub więcej funkcji wzajemnie się uzupełniających lub funkcji alternatywnych w rozumieniu uwagi 3 do sekcji CN XVI.

Trybunał stwierdził zatem, że należy ustalić, która z dwóch funkcji – funkcja zapisu czy funkcja odbioru sygnałów telewizyjnych – jest podstawowa, a która dodatkowa.

W tym względzie Trybunał przypomina, że przeznaczenie produktu może stanowić obiektywne kryterium klasyfikacji, o ile jest ono właściwe temu produktowi, co daje się ocenić na podstawie obiektywnych cech i właściwości owego produktu. W szczególności konieczne jest uwzględnienie tego, co jest podstawowe lub dodatkowe w oczach konsumenta.

Na podstawie powyższych rozważań Trybunał doszedł do wniosku, że podstawowym przeznaczeniem rozpatrywanego set-top boksu jest odbiór sygnałów telewizyjnych i że funkcja ta jest właściwa tej aparaturze. Stanowi ona zatem jego funkcję podstawową, zaś funkcja zapisu jest jedynie drugorzędna.

W konsekwencji set-top boksy takie jak będące przedmiotem postępowania głównego są objęte podpozycją 8528 71 13 pomimo not wyjaśniających do CN.

W konsekwencji, jako że noty wyjaśniające do CN są sprzeczne w tym zakresie z CN, należy je pominąć.

Wyrok z dnia 22 listopada 2012 r., Digitalnet i in. (C-320/11, C-330/11, C-382/11 i C-383/11, [EU:C:2012:745](#))

Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Urządzenia umożliwiające odbiór sygnałów telewizyjnych wyposażone w modem dostępu do Internetu zapewniający funkcję interaktywnej wymiany informacji

Trzy spółki, których głównym przedmiotem działalności jest dostawa telewizji cyfrowej i usług internetowych, dokonały przywozu do Bułgarii identycznych set-top boksów z funkcją komunikacyjną (zwanymi dalej „set-top boksami”), pod różnymi nazwami handlowymi. Set-top boksy zostały zgłoszone pod podpozycją taryfową CN 8528 71 13, ze zwolnieniem z należności celnych.

Organy celne dokonały kontroli i uznały, że set-top boksy nie były wyposażone we wbudowany modem oraz że powinny one zostać zaklasyfikowane do podpozycji CN 8528 71 19. W konsekwencji wydały one decyzje administracyjne nakładające na te trzy spółki obowiązek zapłaty należności celnych.

Przed sądem krajowym spółki te zakwestionowały ważność tych decyzji administracyjnych, wszczynając cztery odrębne postępowania, z których dwa dotyczą tej samej spółki.

Sąd odsyłający zwrócił się zatem do Trybunału z pytaniami, jakie towary mogą być sklasyfikowane w podpozycji CN 8528 71 13²⁹ oraz co obejmują pojęcia „modemu” i „dostępu do Internetu” w rozumieniu not wyjaśniających z dnia 7 maja 2008 r. Sąd odsyłający zastanawia się również nad tym, czy dla klasyfikacji taryfowej ma znaczenie rodzaj zastosowanego modemu, czy też wystarcza, że modem umożliwia dostęp do Internetu.

Na wstępie Trybunał przypomniał, że aby dane urządzenie można było zaklasyfikować do podpozycji CN 8528 71 13, musi ono z jednej strony być zdatne do odbioru sygnału telewizyjnego, a z drugiej strony – wyposażone w modem dostępu do Internetu zapewniający interaktywną wymianę informacji. W konsekwencji każde urządzenie, które nie posiada jednej lub drugiej cechy charakterystycznej, powinno zostać zaklasyfikowane do podpozycji CN 8528 71 19 na podstawie reguły 3 lit. c) ogólnych reguł interpretacji CN.

Przeznaczenie produktu może bowiem stanowić obiektywne kryterium klasyfikacji, o ile jest ono właściwe temu produktowi, co daje się ocenić na podstawie jego obiektywnych cech i właściwości.

Zważywszy, że CN nie definiuje ani pojęcia „modemu”, ani pojęcia „dostępu do Internetu”, Trybunał dokonał analizy not wyjaśniających z dnia 7 maja 2008 r., obowiązujących w chwili dokonania przywozu spornego w postępowaniu głównym, które zawierają wyjaśnienia co do rodzajów urządzeń, które mogą zostać uznane za modemy w rozumieniu podpozycji 8528 71 13, oraz co do cech charakterystycznych, jakie powinny posiadać te urządzenia, aby można było uznać, że umożliwiają one dostęp do Internetu i interaktywną wymianę informacji.

²⁹ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym, odpowiednio, rozporządzeniami nr 1214/2007, nr 1031/2008 i nr 948/2009.

Odnosząc się do zawartej we wspomnianych notach wyjaśniających definicji modemu w rozumieniu podpozycji 8528 71 13 w świetle zwyczajowego znaczenia tego pojęcia w języku potocznym i definicji zawartej w raporcie zespołu orzekającego WTO, Trybunał stwierdził, że wyłączając z zakresu pojęcia „modemu” urządzenia pełniące funkcję podobną do modemu z uwagi na względy techniczne, podczas gdy jedynie cel umożliwienia dostępu do Internetu ma znaczenie dla celów klasyfikacji, noty wyjaśniające z dnia 7 maja 2008 r. dotyczące podpozycji 8528 71 13 ograniczyły znaczenie tego pojęcia. Tym samym noty te są sprzeczne w tej kwestii z CN i należy je pominąć.

W tych okolicznościach Trybunał doszedł do wniosku, że w rozumieniu podpozycji CN 8528 71 13 „modem dostępu do Internetu” przekłada się na urządzenie, które jest w stanie umożliwić dostęp do Internetu i zapewnić interaktywność lub dwustronną wymianę informacji. Znaczenie dla celów klasyfikacji ma sama tylko możliwość dostępu do Internetu, a nie zastosowana w tym celu technika. Ponadto urządzenie to, aby można je było zaklasyfikować do podpozycji CN 8528 71 13, musi być w stanie umożliwić dostęp do Internetu samodzielnie, za pomocą wbudowanego w nie modemu i bez interwencji żadnego innego urządzenia lub mechanizmu.

Sąd zmierzał również do ustalenia, która z dwóch funkcji pełnionych przez te urządzenia, mianowicie odbiór sygnałów telewizyjnych lub obecność modemu umożliwiającego dostęp do Internetu, może być uznana za funkcję główną.

W tym względzie Trybunał stwierdził, że w celu ustalenia, czy dane urządzenie może zostać zaklasyfikowane do podpozycji CN 8528 71 13, nie ma konieczności ustalenia, czy funkcja odbioru telewizji jest główną funkcją i czy funkcja dostępu do Internetu jest pomocnicza, czy też odwrotnie, ponieważ urządzenie powinno spełniać te dwie funkcje jednocześnie, i że w braku jednej lub drugiej funkcji urządzenia należą nie do podpozycji 8528 71 13, lecz – w zastosowaniu reguły 3 lit. c) ogólnych reguł interpretacji CN – do podpozycji CN 8528 71 19.

Ponadto sąd odsyłający zwrócił się z pytaniem, czy art. 78 ust. 2 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że kontrola a posteriori towarów i następująca po niej zmiana klasyfikacji taryfowej mogą zostać dokonane na podstawie pisemnych dokumentów, przy czym organy celne nie mają obowiązku fizycznego zbadania rzeczonych towarów.

Jako że z tego przepisu wynika, że kontrola a posteriori zgłoszeń może zostać dokonana bez konieczności dokonywania przez organy celne fizycznego badania towarów, Trybunał udzielił odpowiedzi twierdzącej.

Wyrok z dnia 22 września 2016 r., Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

Odesłanie prejudycjalne – Ocena ważności – Rozporządzenie (WE) nr 1051/2009 – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Pozycja 8701 – Ciągniki – Podpozycje od

8701 90 11 do 8701 90 39 – Ciągniki rolnicze (z wyłączeniem ciągników kierowanych przez pieszego) i stosowane w leśnictwie, kołowe, nowe – Lekkie czterokołowe pojazdy terenowe przeznaczone do stosowania jako ciągniki

W omawianej sprawie *Gerechtshof Amsterdam* (sąd apelacyjny w Amsterdamie, Niderlandy) zwrócił się do Trybunału z pytaniem o ważność rozporządzenia nr 1051/2009, klasyfikującego pojazdy terenowe według mocy silnika.

W 2010 r. spółka *Kawasaki Motors Europe (KME)* wniosła o zaklasyfikowanie trzech pojazdów terenowych jako ciągników rolniczych i ciągników stosowanych w leśnictwie na podstawie mocy silnika, odpowiednio, do podpozycji CN 8701 90 11, 8701 90 20 i 8701 90 25. Jednakże organy celne zaklasyfikowały te pojazdy do podpozycji 8701 90 90. Po nieuwzględnieniu odwołania KME zaskarżyła decyzje zawierające te informacje taryfowe, wnosząc skargi, które sąd odsyłający rozpatrywał na etapie apelacji. W swojej decyzji sąd ten odniósł się do wcześniejszej sprawy z 1992 r., w której podobne pojazdy zostały początkowo zaklasyfikowane błędnie, a później prawidłowo jako ciągniki rolnicze.

W wyroku z dnia 27 kwietnia 2006 r., *Kawasaki Motors Europe (C-15/05, [EU:C:2006:259](#))*, Trybunał stwierdził nieważność rozporządzenia nr 2518/98. W następstwie tego wyroku inspektor organów podatkowych udzielił nowych wiążących informacji taryfowych, klasyfikując przedmiotowe pojazdy do podpozycji CN 8701 90 11 lub 8701 90 20, w zależności od mocy ich silników. Informacje te straciły jednak ważność z powodu wejścia w życie rozporządzenia nr 1051/2009.

W tym kontekście sąd odsyłający, uznawszy, że rozporządzenie nr 1051/2009 ma zastosowanie w drodze analogii do pojazdów rozpatrywanych postępowaniu głównym, wyraził wątpliwości co do ważności tego rozporządzenia w zakresie, w jakim wynika z niego, że pojazdy te należy klasyfikować do podpozycji CN 8701 90 90, albowiem nie mają one wału odbioru mocy, hydraulicznego urządzenia podnoszącego ani wciągarki.

W istocie nowe pojazdy czterokołowe przeznaczone do poruszania się w każdym rodzaju terenie, mające jedno siedzenie, wyposażone w mechanizm kierowniczy skonstruowany w oparciu o zasadę Ackermana, poruszany za pomocą kierownicy, oraz w hak holowniczy, odznaczające się charakterystyką techniczną umożliwiającą pchanie ciężaru przynajmniej dwukrotnie większego od ich ciężaru własnego, należy sklasyfikować do podpozycji CN 8701 90, albowiem klasyfikacja tych pojazdów powinna odbywać się do ośmiocyfrowych podpozycji w zależności od mocy silnika tych pojazdów. W tym względzie dotyczy to jedynie wyłącznie ośmiocyfrowych podpozycji od CN 8701 90 11 do CN 8701 90 39, odnoszących się do rolniczych i stosowanych w leśnictwie nowych ciągników.

Zgodnie z regułą 1 ogólnych reguł interpretacji CN klasyfikację towarów należy ustalać zgodnie z brzmieniem pozycji i uwag do sekcji lub działów oraz pozostałymi regułami ogólnymi, o ile nie są one sprzeczne z treścią tych pozycji i uwag. Reguła 6 ogólnych reguł interpretacji CN stanowi, że klasyfikacja towarów do podpozycji tej samej pozycji

powinna być przeprowadzona zgodnie z ich treścią i uwagami do nich oraz, odpowiednio, zgodnie z innymi regułami ogólnymi. Ponadto z reguły 3 lit. a) ogólnych reguł interpretacji CN wynika, że jeżeli towary na pierwszy rzut oka są klasyfikowalne do dwóch pozycji, klasyfikacji należy dokonać w ten sposób, że pozycja określająca towar w sposób najbardziej szczegółowy ma pierwszeństwo przed pozycjami określającymi towar w sposób bardziej ogólny. Przeznaczenie produktu może stanowić obiektywne kryterium klasyfikacji, o ile jest ono właściwe temu produktowi, co daje się ocenić na podstawie jego obiektywnych cech i właściwości.

W tym kontekście nie ma znaczenia, że ciągniki mające najwyraźniej przeznaczenie rolnicze lub leśnicze mogą być wykorzystywane w celach rekreacyjnych. Jeżeli bowiem w momencie odprawy celnej obiektywna cecha towaru może zostać sprawdzona, to okoliczność, iż inne użycie tego towaru jest możliwe, nie wyklucza jego kwalifikacji prawnej. Dla dokonania klasyfikacji celnej towaru nie jest konieczne, aby towar ten był tylko i wyłącznie przeznaczony do użytku zgodnego ze wspomnianą obiektywną cechą. Wystarczy, że takie zastosowanie stanowi jego zasadnicze przeznaczenie.

W zastosowaniu tego orzecznictwa Trybunał stwierdził, że rolnicze lub leśnicze przeznaczenie ciągników może wynikać z ich konstrukcji i obecności urządzeń lub wyposażenia stanowiącego o ich przeznaczeniu, bez potrzeby wiązania z góry tego przeznaczenia z obecnością pewnych wyczerpująco wyliczonych urządzeń lub wyposażenia. Pojazdy użytkowe wskazane w pkt 2 załącznika do rozporządzenia nr 1051/2009 należy zatem klasyfikować jako „ciągniki” w rozumieniu podpozycji 8701 90, która dotyczy wyłącznie pojazdów użytkowych. Głównym kryterium rozróżnienia jest ich przeznaczenie do celów rolniczych, leśnych lub innych.

Wyrok z dnia 26 marca 2020 r., Pfizer Consumer Healthcare Ltd (C-182/19, [EU:C:2020:243](#))

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja taryfowa – Pozycje 3005 i 3824 – Plastry i pasy samonagrzewające się w celu łagodzenia bólu – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 2016/1140 – Nieważność

Spółka Pfizer dokonała przywozu towarów przeznaczonych do jednorazowego użytku objętych zgłoszonym znakiem towarowym ThermaCare. Produkty te są prezentowane i wprowadzane do obrotu dla celów termoterapii leczniczej, z przeznaczeniem dostarczania korzyści takich jak złagodzenie bólu, zmniejszenie sztywności mięśni i wspieranie gojenia uszkodzonych tkanek.

Ze względu na odmienną klasyfikację tych produktów przez poszczególne państwa francuskie organy celne zwróciły się w 2015 r. o zbadanie klasyfikacji produktów ThermaCare do Komisji, która przedłożyła tę kwestię Komitetowi Kodeksu Celnego Unii,

co doprowadziło do przyjęcia przez Komisję rozporządzenia wykonawczego 2016/1140 klasyfikującego produkty ThermaCare do pozycji CN 3824³⁰.

W tym kontekście sąd odsyłający postanowił zwrócić się do Trybunału o wyjaśnienie kwestii ważności rozporządzenia 2016/1140.

Na wstępie Trybunał wskazał, że towary przywożone przez spółkę Pfizer są identyczne z dwoma produktami, o których mowa w rozporządzeniu wykonawczym 2016/1140, lub przynajmniej wystarczająco do nich analogiczne, a zatem rozporządzenie to ma zastosowanie.

W tym względzie Trybunał przypomniał, że Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej przyznały Komisji, działającej we współpracy z ekspertami celnymi państw członkowskich, szeroki zakres uznania w przedmiocie precyzowania zakresu pozycji taryfowych mogących mieć zastosowanie przy klasyfikacji danego towaru. Niemniej jednak uprawnienie Komisji do przyjmowania środków, o których mowa w art. 57 ust. 4 kodeksu celnego, nie upoważnia jej do zmiany treści ani zakresu pozycji taryfowych.

W omawianym przypadku, jak wynika z brzmienia kolumny 1 tabeli zawartej w załączniku do rozporządzenia wykonawczego 2016/1140, objęte nim produkty mają postać plastrów lub pasów samonagrzewających się przeznaczonych do łagodzenia bólu. Plastry te są wykonane z materiału przyklepnego pozwalającego na ich mocowanie na skórze, podczas gdy wskazane pasy są wykonane z materiału nieprzyklepnego, który jest mocowany przy pomocy taśmy samoprzyczepnej. W produktach tych zastosowano miękki materiał syntetyczny dostosowujący się do kształtu ciała i zawierający szereg krążków wypełnionych proszkiem żelaza, węglem, solą i wodą, które po ekspozycji na powietrze wytwarzają ciepło wskutek reakcji egzotermicznej.

Zgodnie z brzmieniem pozycji CN 3824 produkty objęte tą pozycją są produktami „gdzie indziej niewymienionymi ani niewłączonymi”. Trybunał uważa zatem za konieczne zbadanie, czy dokonując klasyfikacji produktów wskazanych w rozporządzeniu wykonawczym 2016/1140 do podpozycji CN 3824 90 96, a nie do pozycji 3005, Komisja zmieniła treść lub zakres tych pozycji CN.

W pierwszej kolejności, co się tyczy kryterium dotyczącego pakowania do sprzedaży detalicznej zawartego w pozycji CN 3005, Trybunał zauważył, że prawdą jest, iż w kolumnie 1 tabeli zawartej w załączniku do rozporządzenia wykonawczego 2016/1140 nie przedstawiono żadnych szczegółów dotyczących pakowania produktów, o których mowa w tym rozporządzeniu wykonawczym. Nie zostało jednak zakwestionowane, że produkty te są pakowane do sprzedaży detalicznej, co znajduje zresztą potwierdzenie w genezie tego rozporządzenia wykonawczego.

³⁰ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 952/2013.

W drugiej kolejności Trybunał zauważył, że pojęcie „celów medycznych” w rozumieniu pozycji CN 3005 nie jest zdefiniowane ani w CN, ani w notach wyjaśniających. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ustalenie znaczenia i zakresu pojęć, których definicji prawo unijne nie zawiera, powinno być dokonywane zgodnie z ich zwyczajowym znaczeniem w języku potocznym. Ponadto w celu ustalenia, czy produkt jest przeznaczony do celów medycznych, należy wziąć pod uwagę wszystkie istotne okoliczności danej sprawy. W omawianej sprawie Trybunał uznał, że towar zaprojektowany specjalnie w celu zapobiegania chorobom lub obrażeniom, ich wykrywania lub leczenia dotyczy „celów medycznych” w rozumieniu pozycji CN 3005. Ponadto okoliczność, że produkty te są klasyfikowane jako „aktywne wyroby medyczne” zgodnie z dyrektywą 93/42, stanowi w tym względzie dodatkową wskazówkę.

W trzeciej kolejności Trybunał zbadał, czy rozpatrywane produkty mogą zostać uznane za „podobne artykuły” względem „waty, gazy [lub] bandaży” w rozumieniu pozycji CN 3005. Zdaniem Trybunału okoliczność, że towary te nie powinny być używane w niektórych przypadkach, nie pozwala podważyć wniosku, że służą one do terapii bóli i urazów. W konsekwencji produkty objęte rozporządzeniem wykonawczym 2016/1140 są objęte pozycją CN 3005 i z tego względu nie mogą być objęte pozycją CN 3824.

Wynika z tego, że dokonując klasyfikacji taryfowej wspomnianych produktów do podpozycji CN 3824 90 96, a nie do pozycji 3005, Komisja zmieniła zakres tych pozycji taryfowych i przekroczyła uprawnienia przyznane jej przez art. 57 ust. 4 kodeksu celnego.

W konsekwencji rozporządzenie wykonawcze 2016/1140 jest nieważne.

2.3. Używanie produktu

Wyrok z dnia 19 października 2000 r., *Peacock* (C-339/98, [EU:C:2000:573](#))

Wspólna taryfa celna – Pozycje taryfowe – Klasyfikacja taryfowa kart sieciowych – Klasyfikacja według Nomenklatury scalonej

W omawianym wyroku Trybunał odpowiedział na pytanie prejudycjalne dotyczące klasyfikacji taryfowej kart sieciowych przeznaczonych do komputerów osobistych, umożliwiających im wymianę informacji lub danych z innymi komputerami.

W rzeczywistości sąd odsyłający w tej sprawie zwrócił się zasadniczo o wyjaśnienie prawidłowej pozycji CN³¹ w zakresie klasyfikacji kart sieciowych. Kwestia ta została

³¹ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym załącznikami do rozporządzeń nr 2886/89, nr 2472/90, nr 2587/91, nr 2505/92, nr 2551/93 i nr 3115/94.

podniesiona w ramach sporu dotyczącego wniosku o zwrot ceł zapłaconych w okresie od lipca 1990 r. do maja 1995 r. przy przywozie kart sieciowych do Unii.

Karty sieciowe będące przedmiotem postępowania głównego zostały dopuszczone do swobodnego obrotu i zgłoszone do podpozycji CN 8473 30 do 1993 r. jako „części i akcesoria do maszyn objętych pozycją 8471”. Od 1994 r. towary te są klasyfikowane w podpozycji CN 8473 30 10. W związku z tym karty sieciowe podlegały cłu w wysokości 4 % do 1994 r. i 3,8 % w 1995 r.

Na wstępie Trybunał powtórzył, że ogólne zasady interpretacji CN przewidują, iż klasyfikację towarów należy ustalać zgodnie z brzmieniem pozycji i uwag do sekcji lub działów. Ponadto cechy i właściwości towarów stanowią decydujące kryterium klasyfikacji celnej towarów.

Następnie Trybunał wskazał, że uwagę 5B do działu CN 84 WTC – przewidującą między innymi, że maszyny zawierające automatyczne maszyny do przetwarzania informacji lub współpracujące z takimi maszynami i pełniące własną funkcję są wyłączone z pozycji 8471, „automatyczne maszyny do przetwarzania informacji i ich jednostki” – należy interpretować w ten sposób, że nie wyklucza ona klasyfikacji w tej pozycji kart sieciowych przeznaczonych do instalacji w automatycznych maszynach do przetwarzania informacji.

Omawiane karty sieciowe są bowiem porównywalne z wszelkimi innymi środkami, dzięki którym maszyna do automatycznego przetwarzania danych przyjmuje lub dostarcza dane w tym znaczeniu, iż karty te wykonują swoją funkcję tylko za pomocą takiej maszyny. W tych okolicznościach nie można w żadnym razie uznać, że karty sieciowe pełnią „specyficzną funkcję”.

Wreszcie, Trybunał dodał, że karty sieciowe należy klasyfikować do pozycji CN 8471 jako „urządzenia” maszyn do automatycznego przetwarzania danych, ponieważ są one podłączane do urządzenia centralnego i zaprojektowane specjalnie w taki sposób, aby stanowiły część systemu automatycznego przetwarzania danych. Nie odpowiadają one bowiem definicji „części” lub „akcesoriów”, ponieważ pojęcia te oznaczają, że część jest niezbędna do funkcjonowania całości, co nie ma miejsca w przypadku kart sieciowych. Cechy kart sieciowych odpowiadają w większym stopniu przykładom „jednostek” zawartym w notach wyjaśniających do Systemu Zharmonizowanego WCO.

W tym kontekście Trybunał orzekł, że uwaga 5B do działu CN 84 nie wyklucza klasyfikacji do pozycji CN 8471 kart sieciowych przeznaczonych do zainstalowania w maszynach do automatycznego przetwarzania danych. W konsekwencji między lipcem 1990 r. a majem 1995 r. karty te należało klasyfikować do pozycji 8471 jako urządzenia tego rodzaju maszyn, ponieważ karty te spełniają wymogi dotyczące „urządzeń” określone w ww. przypisie, jako że mogą być podłączone do urządzenia centralnego i są specjalnie zaprojektowane jako części systemu automatycznego przetwarzania danych.

Wyrok z dnia 20 czerwca 2013 r., Agroferm (C-568/11, [EU:C:2013:407](#))

Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Produkt na bazie cukru, składający się w 65 % z siarczanu lizyny i w 35 % z zanieczyszczeń pochodzących z procesu produkcyjnego – Rozporządzenie (WE) nr 1719/2005 – Rozporządzenie (WE) nr 1265/2001 – Refundacje produkcyjne w odniesieniu do niektórych produktów wykorzystywanych przez przemysł chemiczny – Nienależnie wypłacona pomoc wspólnotowa – Zwrot – Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań

Duńskie przedsiębiorstwo Agroferm produkowało do czerwca 2006 r. siarczan lizyny w zakładzie położonym w Esbjergu (Dania). Produkty składające się z lizyny są produkowane na bazie cukru, który stanowi ich produkt podstawowy.

W maju 2004 r. Agroferm przedstawił duńskim organom celnym wniosek o uprzednie zezwolenie na refundacje produkcyjne związane z produkcją siarczanu lizyny. We wniosku przedsiębiorstwo to wyjaśniło, że produktem, który zamierza wytwarzać, jest siarczan lizyny, podlegający jego zdaniem zaklasyfikowaniu do pozycji CN 2922³². Po uwzględnieniu przez owe organy wskazanego wniosku Agroferm regularnie uzyskiwał refundacje produkcyjne odpowiadające ilościom cukru, jakich używał dla celów produkcji siarczanu lizyny.

Komitet Kodeksu Celnego, do którego zwróciły się duńskie organy celne, wskazał, że preparat sporny w postępowaniu głównym należy sklasyfikować w dziale CN 23, a nie w dziale CN 29.

Decyzją z dnia 10 sierpnia 2006 r. Direktoratet for FødevareErhverv (dyrekcja ds. żywienia, zwana dalej „Direktoratet”) poinformowała Agroferm, że po konsultacji z Komisją Europejską oraz Komitetem Kodeksu Celnego zostało stwierdzone, iż wytwarzane przez to przedsiębiorstwo produkty nie powinny być klasyfikowane jako produkty na bazie lizyny w rozumieniu pozycji CN 2922 i że w konsekwencji nie może ono otrzymywać refundacji produkcyjnych. Następnie Direktoratet postanowiła, że Agroferm powinien zwrócić kwotę odpowiadającą refundacjom produkcyjnym otrzymanym od sierpnia 2004 r. do marca 2006 r. W odniesieniu do owej kwoty strony w postępowaniu głównym pozostają w sporze.

Agroferm wniósł do Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (ministerstwa żywności, rolnictwa i rybołówstwa, Dania, zwanego dalej „Ministeriet”) skargę na decyzje wydane przez Direktoratet. Na mocy decyzji Ministeriet utrzymał w mocy wszystkie punkty decyzji przyjętych przez Direktoratet i uznał, że Agroferm nie działał w dobrej wierze, gdy składał wniosek o przyznanie refundacji produkcyjnych.

Agroferm zaskarżył tę decyzję Ministeriet do sądu. W tych okolicznościach sąd odsyłający postanowił zwrócić się do Trybunału z trzema pytaniami prejudycjalnymi.

³² CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 1719/2005.

Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający zapytał zasadniczo, czy produkt tego rodzaju co produkt sporny w postępowaniu głównym, składający się z siarczanu lizyny i zanieczyszczeń pochodzących z procesu produkcyjnego, jest objęty pozycjami CN 2309, 2922 czy 3824.

Co się tyczy pozycji CN 2922, Trybunał wskazał, że uwaga 1 lit. a) do działu CN 29 stanowi, że pozycje tego działu obejmują jedynie odrębne chemicznie zdefiniowane związki organiczne, w tym również zanieczyszczone.

W tym względzie Trybunał wskazał, że produkt na bazie siarczanu lizyny tego rodzaju co produkt rozpatrywany w postępowaniu głównym jest związkiem organicznym o zdefiniowanym składzie chemicznym, zawierającym około 6 % siarczanu lizyny i 35 % masy komórkowej powstałej w wyniku procesu produkcji przez fermentację. Ponadto owa masa komórkowa, która zawierała substancje odżywcze o wysokiej wartości biologicznej, została celowo pozostawiona w tym produkcie, aby polepszyć jego zdatność do użycia jako dodatku do paszy i aby zapobiec absorpcji wilgoci przez siarczan lizyny.

Trybunał wyjaśnił zatem, że powstało pytanie, czy wskazana masa komórkowa może zostać uznana za zanieczyszczenia, których występowanie nie podważa klasyfikacji do pozycji działu CN 29 zgodnie z uwagą 1 lit. a) do owego działu.

W tym względzie Trybunał wskazał, że o ile uwaga 1 do działu CN 29 dopuszcza występowanie zanieczyszczeń, o tyle należy stwierdzić, że mają one w sposób konieczny charakter pozostałości, aby nie wpływać na „odrębność” omawianego związku chemicznego. Ponadto z uwagi 1 lit. f) i g) do działu CN 29 wynika, że pozycje owego działu mogą obejmować w szczególności produkty wskazane w owej uwadze 1 lit. a) z dodatkiem różnych substancji niezbędnych do utrzymania ich trwałości lub transportu, lub ułatwiających ich identyfikację, lub też ze względów bezpieczeństwa, pod warunkiem że dodatki te nie uczynią produktu bardziej odpowiednim do niektórych zastosowań specjalnych niż do zastosowania ogólnego.

O ile zgodnie z uwagą 1 lit. f) i g) do tego działu dodanie innych substancji do produktów, które mogą zostać sklasyfikowane w ramach owego działu, podlega pewnym szczegółowo określonym wymogom, dotyczącym w szczególności względów bezpieczeństwa lub identyfikacji przy zachowaniu ogólnego zastosowania danego produktu, o tyle należy a fortiori stwierdzić, że ma to zastosowanie również do zanieczyszczeń wskazanych w uwadze 1 lit. a) tego samego działu.

Trybunał wyjaśnił, że jeżeli produkt zawiera zanieczyszczenia wynikające z procesu produkcji, które czynią go zdatnym do szczególnych zastosowań, odmiennych od jego zastosowania ogólnego, to ów produkt nie może zostać uznany za „odrębny” w rozumieniu uwagi 1 lit. a) do działu CN 29, ponieważ tego rodzaju zanieczyszczenia determinują jego użycie.

W omawianej sprawie zanieczyszczenia pozostają w produkcie rozpatrywanym w postępowaniu głównym po fermentacji w celu polegającym raczej na uzdatnieniu go

do szczególnego zastosowania jako dodatku do paszy treściwej zawierającej pewną ilość substancji odżywczych o wysokiej wartości biologicznej aniżeli na zastosowaniu ogólnym.

Trybunał doszedł zatem do wniosku, że produkt tego rodzaju jak rozpatrywany w postępowaniu głównym nie może zostać zaklasyfikowany do pozycji CN 2922. Z powyższego wynika, że produkt ów spełniał warunki wymagane dla celów klasyfikacji w pozycji CN 2309. Co się tyczy pozycji CN 3824, Trybunał wskazał, że stanowi ona pozycję dopełniającą, która ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy dany produkt nie może zostać sklasyfikowany w żadnej innej pozycji.

W konsekwencji Trybunał orzekł, że produkt taki jak rozpatrywany w omawianej sprawie należy sklasyfikować w pozycji CN 2309 jako produkt stosowany do żywienia zwierząt.

Poprzez pytania drugie i trzecie sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału zasadniczo w kwestii, czy prawo Unii sprzeciwia się temu, by krajowe organy celne, mając na uwadze zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, które podlegają poszanowaniu na mocy prawa krajowego, po pierwsze, żądały zwrotu nienależnie wypłaconych kwot refundacji produkcyjnych odnoszących się do siarczanu lizyny, które producent przyjął w dobre wierze, oraz po drugie, odmówiły producentowi wypłacenia refundacji produkcyjnych za ten produkt, do czego organy te zobowiązały się względem niego.

Na wstępie Trybunał odesłał do utrwalonego orzecznictwa, zgodnie z którym nie można uznać za sprzeczną z prawem Unii okoliczności, że prawo krajowe w dziedzinie cofania aktów administracyjnych oraz żądania zwrotu świadczeń pieniężnych wypłaconych nienależnie przez administrację publiczną uwzględnia obok zasady legalności również zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zasadę pewności prawa, ponieważ zasady te należą do porządku prawnego Unii. Zasady te mają szczególne znaczenie w przypadku przepisów, które mogą mieć konsekwencje finansowe.

W istocie na zasadę uzasadnionych oczekiwań nie można powoływać się przeciwko konkretnemu przepisowi prawa Unii, zaś zachowanie organu krajowego, na którym spoczywa obowiązek stosowania prawa Unii, które pozostaje w sprzeczności z tym przepisem, nie może rodzić uzasadnionych oczekiwań po stronie podmiotu gospodarczego, prowadzących do czerpania korzyści z traktowania sprzecznego z prawem Unii.

W konsekwencji oczekiwania podmiotu gospodarczego dotyczące otrzymania refundacji produkcyjnej mogą być chronione jedynie wówczas, gdy wytwarzany przez niego produkt podlega klasyfikacji w pozycji lub dziale CN wskazanych w świadectwie.

W związku z tym Trybunał stwierdził, że zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona temu, by krajowe organy celne, po pierwsze, żądały zwrotu nienależnie wypłaconych kwot refundacji produkcyjnych za siarczan lizyny, które producent już otrzymał, oraz po drugie,

odmówiły producentowi wypłacenia refundacji produkcyjnych za ten produkt, do czego organy te zobowiązały się względem niego.

Wyrok z dnia 5 września 2019 r., TDK-Lambda Germany (C-559/18, [EU:C:2019:667](#))

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 – Unia celna i Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Podpozycja 8504 40 30 – Przekształtniki – Zasadnicze przeznaczenie

TDK-Lambda Germany jest spółką zależną spółki TDK-Lambda Corporation z siedzibą w Tokio (Japonia), której przedmiotem działalności jest rozwój, produkcja, sprzedaż i obsługa serwisowa urządzeń i podzespołów elektronicznych, w szczególności zasilaczy.

W latach 2013 i 2014 dokonała ona przywozu do Unii 75 zasilaczy (zwanymi dalej „rozpatrywanymi przekształtnikami”), wskazując w zgłoszeniach celnych, że omawiane przekształtniki należy zaklasyfikować do podpozycji CN 8504 40 30 jako towary pochodzące z państw trzecich zwolnione z cła.

W ramach kontroli celnej przeprowadzonej w 2015 r. organ celny uznał, że omawiane przekształtniki, jako stałe urządzenia zasilające, są przekształtnikami statycznymi, których nie można uznać za będące „w rodzaju stosowanych w urządzeniach telekomunikacyjnych, maszynach do automatycznego przetwarzania danych i urządzeniach do tych maszyn” w rozumieniu podpozycji CN 8504 40 30, w związku z czym nie mogą one być uważane za towary pochodzące z państw trzecich, wolne od należności celnych, lecz są objęte podpozycją 8504 40 90 tej nomenklatury, czyli stanowią towary pochodzące z państw trzecich objęte stawką celną w wysokości 3,3 %.

W związku z tym organ celny wydał decyzję o retrospektywnym pokryciu celnych należności przywozowych i decyzją z dnia 30 sierpnia 2016 r. oddalił jako bezzasadne zażalenie wniesione przez TDK-Lambda Germany od tej decyzji. W następstwie tej decyzji odmownej spółka ta wniosła odwołanie do sądu odsyłającego, kwestionując w szczególności klasyfikację taryfową spornych przekształtników do podpozycji CN 8504 40 90.

W tym kontekście sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy podpozycję CN 8504 40 30³³ należy interpretować w ten sposób, że aby przekształtniki statyczne mogły zostać objęte tą podpozycją, wystarczy, by z uwagi na ich cechy techniczne i obiektywne właściwości były one kompatybilne z „urządzeniami telekomunikacyjnymi lub maszynami do automatycznego przetwarzania danych oraz urządzeniami do tych maszyn” w rozumieniu tej podpozycji.

³³ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, w wersjach wynikających kolejno z rozporządzeń wykonawczych nr 927/2012 i nr 1001/2013.

Na wstępie Trybunał przypomniał, że odnosząc się do klasyfikacji produktu do pozycji dotyczącej zastosowania, to znaczy do pozycji, która przyjmuje kryterium klasyfikacji opartej na szczególnym zastosowaniu danego towaru, nie jest konieczne, aby podlegający klasyfikacji produkt był jedynie lub wyłącznie przeznaczony do takiego zastosowania. Wystarczy, że zastosowanie wymienione w danej pozycji stanowi zasadnicze przeznaczenie tego produktu.

Jeżeli chodzi o rozpatrywaną podpozycję, Trybunał wskazał, że ani jej brzmienie, ani uwagi do sekcji lub działu nie wyjaśniają, czy dla uznania, że dany przekształtnik jest przekształtnikiem „w rodzaju stosowanych z urządzeniami telekomunikacyjnymi, maszynami do automatycznego przetwarzania danych i urządzeniami do tych maszyn” w rozumieniu tej podpozycji, wystarczające jest, że ów przekształtnik z uwagi na jego cechy techniczne i obiektywne właściwości może być stosowany z takimi produktami.

Niemniej jednak brzmienie podpozycji 8504 40 30 wyraźnie odsyła do szczególnego przewidzianego tam stosowania przekształtników, to znaczy do stosowania z urządzeniami telekomunikacyjnymi, maszynami do automatycznego przetwarzania danych oraz z urządzeniami do tych maszyn. Ponadto noty wyjaśniające do CN dotyczące tej podpozycji potwierdzają, że chodzi o pozycję, która przyjmuje kryterium klasyfikacji oparte na szczególnym wykorzystaniu danych towarów.

W związku z tym, jeżeli chodzi o przekształtniki, które mogą zostać objęte podpozycją CN 8504 40 30, takie jak sporne przekształtniki, sam tylko fakt, że są one kompatybilne z urządzeniami przewidzianymi w tej podpozycji, nie może być wystarczający dla celów ich zaklasyfikowania do tej podpozycji, chyba że ich zasadnicze przeznaczenie jest zgodne z zastosowaniem przewidzianym przez wspomnianą podpozycję.

W tym względzie Trybunał wskazał, po pierwsze, że podpozycja 8504 40 30 oznacza, w odróżnieniu od pozostałych podpozycji objętych podpozycją CN 8504 40, przekształtniki przeznaczone do szczególnego zastosowania, a mianowicie do stosowania z urządzeniami telekomunikacyjnymi, maszynami do automatycznego przetwarzania danych i urządzeniami do tych maszyn. W tych okolicznościach z braku wyjaśnienia dotyczącego wyłącznego lub głównego zastosowania produktów przewidzianych przez podpozycję 8504 40 30 nie można wywnioskować, że każdy przekształtnik zasadniczo kompatybilny z tymi produktami może być objęty wspomnianą podpozycją.

Po drugie, należy przypomnieć, że akty prawa pochodnego, takie jak CN, należy interpretować w miarę możliwości w zgodzie z międzynarodowymi porozumieniami zawartymi przez Unię. Podpozycja CN 8504 40 30 odzwierciedla bowiem zobowiązania podjęte przez Unię w ramach PTI. W związku z tym wspomnianą podpozycję należy interpretować w zgodzie z tym porozumieniem oraz z jego celem, jakim jest poprawa możliwości dostępu do rynku dla produktów technologii informacyjnej.

Zdaniem Trybunału, z uwagi na szczególny kontekst, w jaki wpisuje się podpozycja CN 8504 40 30, interpretacja, zgodnie z którą podpozycję tę należy rozumieć jako

obejmującą jedynie przekształtniki, których zasadniczym przeznaczeniem jest zastosowanie z urządzeniami telekomunikacyjnymi, maszynami do automatycznego przetwarzania danych oraz urządzeniami do tych maszyn, jest zgodna z celem zamierzonym przez PTI.

W tych okolicznościach Trybunał orzekł, że podpozycję CN 8504 40 30 należy interpretować w ten sposób, że przekształtniki takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym mogą być objęte wspomnianą podpozycją jedynie wówczas, gdy ich zasadniczym przeznaczeniem jest zastosowanie z „urządzeniami telekomunikacyjnymi lub maszynami do automatycznego przetwarzania danych oraz urządzeniami do tych maszyn” w rozumieniu tej podpozycji.

2.4. Funkcja produktu

Wyrok z dnia 7 listopada 2002 r., *Lohmann i Medi Bayreuth* (od C-260/00 do C-263/00, [EU:C:2002:637](#))

Wspólna taryfa celna – Pozycje taryfowe – Klasyfikacja w Nomenklaturze scalonej ortez nadgarstka, pasów podtrzymujących odcinek lędźwiowy kręgosłupa, ochraniaczy na łokcie i kolana – Uwaga 1 b) do działu 90 Nomenklatury scalonej

W omawianych sprawach połączonych sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału zasadniczo z pytaniem, jakie kryteria należy zastosować w celu ustalenia, czy produkty takie jak ortozy nadgarstka, pasy podtrzymujące odcinek lędźwiowy kręgosłupa, ochraniacze na łokcie i kolana mogą zostać zaklasyfikowane do pozycji CN 9021³⁴.

W tym względzie Trybunał przypomniał, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w interesie pewności prawa i ułatwienia kontroli decydującego kryterium klasyfikacji taryfowej towarów należy co do zasady poszukiwać w ich obiektywnych cechach i właściwościach określonych brzmieniem pozycji WTC i uwag do sekcji lub działów.

Trybunał stwierdził zatem, że produkty takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym nie są wyraźnie wymienione ani w treści pozycji CN, ani w treści uwag do jej sekcji lub działów. Jednakże noty wyjaśniające do HS zawierają przydatne wskazówki dotyczące ich klasyfikacji taryfowej.

W tym względzie Trybunał przypomniał, że zgodnie z pierwszą notą wyjaśniającą do pozycji 9021 przyrządy ortopedyczne objęte pozycją CN 9021 służą albo do celów „profilaktyki lub korekty zdeformowanego ciała”, albo do „podtrzymywania lub utrzymywania części ciała w następstwie choroby lub operacji”.

³⁴ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 1734/96.

W wykazie następującym po tym opisie, zawierającym przykłady artykułów i aparatów spełniających te kryteria, wskazano niekiedy, że dany produkt musi być wykonany na miarę (obuwie ortopedyczne, specjalne wkładki do butów). W związku z tym Trybunał orzekł, że sandały i obuwie podobne do podeszw wewnętrznych produkowanych seryjnie lub do obuwia produkowanego seryjnie, którego podeszwa podtrzymuje łuk stopy, nie stanowią „artykułów ortopedycznych” objętych pozycją CN 9021.

Sąd wskazał jednak, że w przypadku większości produktów wymienionych w tym wykazie nie ma takiego wymogu.

Jeśli chodzi o urządzenia do korekcji skoliozy i skrzywienia kręgosłupa, a także gorsety i pasy medyczno-chirurgiczne, pierwsza nota wyjaśniająca do pozycji 9021 wskazuje, że pozycja ta obejmuje te spośród nich, które charakteryzują się obecnością elementów dostosowawczych w zależności od pacjenta. W tej samej nocie wyjaśniającej wskazano, że „specjalna konstrukcja tych artykułów odpowiada określonej funkcji ortopedycznej i odróżnia je od zwykłych gorsetów lub pasów, nawet jeśli te ostatnie również pełnią skuteczną funkcję podtrzymującą lub stabilizującą”.

Trybunał doszedł zatem do wniosku, że wymóg wykonania na miarę lub przynajmniej wymóg możliwości dostosowania do pacjenta odzwierciedla troskę o to, by nie klasyfikować do pozycji CN 9021 produktów, które stanowią „zwykłe” produkty, to znaczy produkty proste, które nie mają cech charakterystycznych dla produktów wymienionych w pierwszej nocie wyjaśniającej do pozycji 9021. Noty wyjaśniające do HS opisują bowiem dział CN 90 jako obejmujący zespół przyrządów i aparatury, które co do zasady charakteryzują się przede wszystkim wykończeniem ich produkcji i dużą precyzją.

Zdaniem Trybunału to właśnie z tego powodu pierwsza nota wyjaśniająca do pozycji 9021 opiera się na kryterium wykonania na miarę w celu odróżnienia obuwia ortopedycznego od zwykłego obuwia lub na kryteriach dostosowania do pacjenta, rodzaju materiałów składowych lub obecności wzmocnionych elementów, celem odróżnienia niektórych aparatów ortopedycznych od zwykłych gorsetów lub pasów, lub też na podstawie kryterium szczególnej funkcji produktu, pozwalającej odróżnić podwieszki ortopedyczne od zwykłych podwieszek z dzianiny. Kryteria pozwalające odróżnić produkty proste lub zwykłe od produktów pełniących funkcję medyczną obejmują zatem metodę wykonania danego produktu, rodzaj materiałów, z których jest on wykonany, jego zdolność do dostosowania się do niepełnosprawności, które ma korygować, lub inne szczególne cechy, w szczególności specyfikę jego funkcji.

W świetle powyższych rozważań Trybunał orzekł, że pozycję CN 9021 należy interpretować w ten sposób, że pozycja ta obejmuje produkty takie jak ortezy nadgarstka, pasy podtrzymujące odcinek lędźwiowy kręgosłupa, ochraniacze na łokcie i kolana, jeżeli produkty te wykazują cechy odróżniające je – w szczególności ze względu na materiały, z których się składają, sposób ich działania lub ich dostosowanie do szczególnych upośledzeń pacjenta – od zwykłych pasów i bandaży ogólnego użytku.

Wyrok z dnia 18 lipca 2007 r., Olicom (C-142/06, [EU:C:2007:449](#))

Wspólna taryfa celna – Pozycje taryfowe – Klasyfikacja w Nomenklaturze scalonej – Maszyny do automatycznego przetwarzania danych – Karty sieciowe posiadające funkcję „modem” – Pojęcie „specyficznej funkcji”

W latach 1996–1999 spółka Olicom dokonała przywozu urządzeń sieci informatycznej, a mianowicie kart sieciowych przeznaczonych do montażu w komputerach przenośnych, które zaklasyfikowała do pozycji CN 8471. Karty te odbierają i przetwarzają sygnały oraz przesyłają je pomiędzy połączonymi w sieć komputerami.

Są one rezultatem rozwoju podstawowych produktów LAN i zostały zaprojektowane w ten sposób, że funkcja „WAN” nie może działać bez funkcji „LAN”, natomiast funkcja „LAN” może działać nawet przy pozbawieniu karty funkcji „WAN”.

Na mocy pkt 4 załącznika do rozporządzenia nr 1165/95, zgodnie z którym karty do komputerów połączonych przewodowo umożliwiające wymianę danych w ramach sieci lokalnej bez stosowania modemu muszą zostać zaklasyfikowane do pozycji 8517, co skutkowało koniecznością zapłaty wyższej stawki należności celnych, organy duńskie postanowiły wszcząć postępowanie w celu pokrycia retrospektywnego należności celnych od spółki Olicom. Spółka ta wniosła odwołanie od tej decyzji.

W wyroku z dnia 10 maja 2001 r., Cabletron (C-463/98, [EU:C:2001:256](#)), Trybunał stwierdził nieważność rozporządzenia nr 1165/95 w zakresie, w jakim rozporządzenie to klasyfikowało karty sieciowe określone w pkt 4 załącznika do tego rozporządzenia w pozycji CN 8517.

Na podstawie wytycznych dotyczących wykładni przywołanego powyżej wyroku, opracowanych przez Komisję i skierowanych do państw członkowskich, spółka Olicom uzyskała zwrot należności celnych w odniesieniu do kart sieciowych posiadających jedynie funkcję „LAN”. W przypadku należności odnoszących się do kart dwufunkcyjnych właściwe organy duńskie odmówiły ich zwrotu, przyjmując stanowisko, że z powodu posiadania przez te karty także funkcji „modem” należy klasyfikować je w pozycji 8517 jako aparaturę telekomunikacyjną.

Spółka Olicom sprzeciwiła się takiej klasyfikacji kart dwufunkcyjnych i po wyczerpaniu drogi administracyjnej wniosła skargę do sądu odsyłającego. Początkowo sąd ten zwrócił się do władz duńskich o skierowanie sprawy do Komitetu Kodeksu Celnego. Komitet ten wydał opinię stwierdzającą, że karty dwufunkcyjne należy klasyfikować w pozycji 8517.

W tych okolicznościach sąd odsyłający postanowił zwrócić się do Trybunału z pytaniem, czy karty dwufunkcyjne do komputerów przenośnych należy po dniu 1 stycznia 1996 r. klasyfikować jako maszyny do przetwarzania danych w pozycji CN 8471³⁵, czy też jako

³⁵ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 3009/95.

aparaturę telekomunikacyjną w pozycji 8517 tej nomenklatury. W tym względzie sąd ten zwraca pyta, czy dla celów tej klasyfikacji wykładni pojęcia „specyficzna funkcja” w rozumieniu uwagi 5E do działu CN 84 należy dokonywać w ten sposób, że wymaga ona, iż funkcja „modem” tych kart może działać niezależnie od maszyny do automatycznego przetwarzania danych, czy też wystarczy, aby karty te posiadały taką funkcję.

Trybunał, przypominawszy wnioski wynikające z jego wcześniejszego orzecznictwa dotyczącego kart sieciowych, stwierdził, że należy zbadać możliwość zastosowania tego orzecznictwa do kart dwufunkcyjnych, które z powodu wyposażenia ich w funkcję „modem” mogą służyć do wymiany danych poprzez sieci zewnętrzne.

W tym względzie Trybunał zauważył, że karty dwufunkcyjne spełniają w istocie trzy przesłanki określone w uwadze 5B do działu CN 84, gdyż są używane wyłącznie w komputerach przenośnych, działają wyłącznie, jeśli są podłączone do tego typu komputerów, oraz mogą przetwarzać odbierane sygnały na dane wykorzystywane przez maszynę do automatycznego przetwarzania danych oraz wysyłane sygnały na dane wykorzystywane przez środowisko zewnętrzne, bez względu na to, czy są one przesyłane w ramach sieci lokalnej („LA”), czy zewnętrznej („WAN”).

Tego rodzaju karty nie wykonują „specyficznej funkcji” w rozumieniu uwagi 5E do działu CN 84. „Specyficzną funkcją” wykonywaną przez maszynę współpracującą z maszyną do automatycznego przetwarzania danych powinna być bowiem funkcja „inna niż przetwarzanie danych”. Jednakże w zakresie, w jakim karty dwufunkcyjne przeznaczone są do przesyłania danych pomiędzy różnego rodzaju komputerami oraz w tym celu zapewniają, że sygnały przychodzące z zewnątrz stają się zrozumiałe dla komputera i przekształcają przetworzone przez niego sygnały wychodzące w sygnały zdadne do wykorzystania dla środowiska zewnętrznego, niezależnie od okoliczności, czy odbierane i wysyłane sygnały mają postać analogową, czy cyfrową, funkcja, którą wykonują, polega na przetwarzaniu danych.

W tych okolicznościach Sąd doszedł do wniosku, że karty dwufunkcyjne, przeznaczone do podłączania do komputerów przenośnych, które ze względu na to, że posiadają funkcję „modemu”, mogą służyć do wymiany danych za pośrednictwem sieci zewnętrznych, powinny być klasyfikowane po dniu 1 stycznia 1996 r. jako maszyny do przetwarzania informacji w pozycji CN 8471.

Wyrok z dnia 11 grudnia 2008 r., Kip Europe i in. (C-362/07 i C-363/07, [EU:C:2008:710](#))

Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja taryfowa – Urządzenia wielofunkcyjne – Urządzenia składające się z modułu drukarki laserowej i modułu skanera, z funkcją kopiowania – Pozycja 8471 – Pozycja 9009

W omawianej sprawie do Trybunału zwrócono się zasadniczo z pytaniem, czy uwagę 5E do działu CN 84³⁶ należy interpretować w ten sposób, że urządzenia należy uznać za spełniające „specyficzne funkcje, inne niż przetwarzanie danych” w rozumieniu tej uwagi, z tego względu, że oprócz funkcji drukowania i skanowania elektronicznego, które pełnią w połączeniu z maszyną do automatycznego przetwarzania danych, posiadają one również autonomiczną funkcję kopiowania.

W tym względzie Trybunał zauważył, że rządy francuski, niderlandzki i polski oraz Komisja uważają, iż klasyfikacja urządzeń będących przedmiotem postępowań głównych do pozycji 8471 jest wyłączona na mocy uwagi 5E do działu CN 84, gdyż w zakresie, w jakim mogą one zostać wykorzystane do kopiowania bez podłączenia do urządzeń do automatycznego przetwarzania danych, spełniają one „specyficzne funkcje inne niż przetwarzanie danych” w rozumieniu tej uwagi.

Zdaniem Trybunału teza ta nie może jednak zostać przyjęta.

Z brzmienia uwagi 5E do działu CN 84 wynika bowiem, że „specyficzną funkcją” wykonywaną przez maszynę współpracującą z maszyną do automatycznego przetwarzania danych powinna być funkcja „inna niż przetwarzanie danych”.

Ponadto z ogólnej systematyki i ratio legis tej uwagi wynika, że sformułowanie „należy klasyfikować do pozycji odpowiednich do ich indywidualnych funkcji” zawarte w tej uwadze zmierza nie do podkreślenia jednej funkcji nad innymi, również wykonywanymi przez podlegające klasyfikacji urządzenie, przynależnymi do obróbki danych, lecz do niedopuszczenia, by urządzenia, których funkcja nie ma nic wspólnego z obróbką danych, były klasyfikowane do pozycji 8471 wyłącznie z tego powodu, że zawierają maszynę do automatycznego przetwarzania danych lub współpracują z taką maszyną.

Zdaniem Trybunału wykładnia ta znajduje potwierdzenie w wyroku z dnia 17 marca 2005 r., Ikegami (C-467/03, [EU:C:2005:182](#)), w którym Trybunał orzekł, że urządzenie, którego podstawowe wyposażenie pozwala na automatyczne przetwarzanie danych, musi jednakże zostać uznane za spełniające specyficzne funkcje w rozumieniu uwagi 5E do działu CN 84, gdyż wyposażone w ten sposób, w braku odpowiedniego oprogramowania, nie może zostać wykorzystane do innych celów niż zapis i odtwarzanie obrazu i dźwięku w ramach wideonadzoru.

Natomiast z danych wynikających z akt przedłożonych Trybunałowi w ramach niniejszego postępowania wynika, że urządzenia rozpatrywane w postępowaniu głównym, oprócz funkcji kopiowania, która nie wiąże się z przetwarzaniem informacji, posiadają również funkcje drukowania i skanowania.

Trybunał orzekł zatem, że uwagę 5E do działu CN 84 należy interpretować w ten sposób, że „specyficzne funkcje inne niż przetwarzanie danych” wykonują wyłącznie urządzenia

³⁶ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 1719/2005.

zawierające maszynę do automatycznego przetwarzania danych lub współpracujące z taką maszyną, których funkcja nie przynależy do przetwarzania danych.

Wyrok z dnia 11 czerwca 2015 r., Amazon EU (C-58/14, [EU:C:2015:385](#))

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 – Unia celna i Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Pozycja 8543 70 – Maszyny i aparatura, elektryczne, posiadające indywidualne funkcje, niewymienione ani niewłączone gdzie indziej w dziale 85 Nomenklatury scalonej – Podpozycje 8543 70 10 i 8543 70 90 – Czytnik książek elektronicznych z funkcjami tłumaczenia lub słownikowymi

Amazon jest spółką zajmującą się przywozem między innymi czytników książek elektronicznych. Urządzenia te oprócz wyposażenia niezbędnego do czytania książek posiadają opcję głośnego czytania, oprogramowanie do odtwarzania plików dźwiękowych oraz funkcję słownikową.

Czytniki książek elektronicznych przywożone do Niemiec przez Amazon w czerwcu 2011 r. zostały przez właściwe organy celne zaklasyfikowane do podpozycji CN 8543 70 90. Amazon złożył odwołanie od tej klasyfikacji. Decyzją z dnia 20 października 2011 r. główny urząd celny będący w odnośnym okresie właściwym organem zmienił klasyfikację tych czytników do podpozycji CN 8543 70 10.

W październiku 2011 r. Amazon zwrócił się do innego urzędu, a mianowicie Hauptzollamt Hannover (głównego urzędu celnego w Hanowerze, Niemcy, zwanego dalej „HZA”) z wnioskiem o wydanie WIT i zaproponował klasyfikację tych czytników do podpozycji CN 8543 70 10. Jednakże urząd ten zdecydował w wydanej WIT o zaklasyfikowaniu odnośnych czytników do podpozycji CN 8543 70 90 z uwagi na fakt, że podstawową funkcją tych urządzeń jest odtwarzanie książek przechowywanych w formie elektronicznej, a nie funkcja tłumaczenia lub słownikowa.

Amazon wniósł zatem skargę do Finanzgericht Hamburg (sądu finansowego w Hamburgu, Niemcy), który w wyroku z dnia 14 lutego 2013 r. zobowiązał HZA do wydania WIT, w której czytniki rozpatrywane w postępowaniu głównym zostaną zaklasyfikowane do podpozycji CN 8543 70 10. HZA wniósł od tego wyroku rewizję do sądu odsyłającego.

Następnie sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału zasadniczo z pytaniem, czy CN³⁷ należy interpretować w ten sposób, że czytnik książek elektronicznych wyposażony w funkcję tłumaczenia lub słownikową należy klasyfikować do podpozycji 8543 70 10 jako urządzenie elektryczne z funkcjami tłumaczenia lub słownikowymi, czy też do podpozycji 8543 70 90 jako pozostałą aparaturę elektryczną.

³⁷ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 861/2010.

Na wstępie Trybunał zauważył, że z pytań i wyjaśnień sądu odsyłającego wynika, iż ten uważa, że główną funkcją rozpatrywanych czynników jest funkcja czytania.

Tymczasem CN nie zawiera żadnej podpozycji, której brzmienie wyraźnie odsyłałoby do aparatury elektrycznej, której podstawową funkcją jest funkcja czytania. Jednakże nie wynika stąd, że wobec braku w CN podpozycji, która odpowiadałaby wyraźnie głównej funkcji takiego urządzenia, urządzenie to musi zostać zaklasyfikowane do szczególnej podpozycji na podstawie jego dodatkowych funkcji.

W istocie klasyfikacji taryfowej produktu należy dokonywać z uwzględnieniem jego podstawowej funkcji, a nie jednej z jego dodatkowych funkcji, i to również w przypadku, gdy nie istnieje podpozycja CN odpowiadająca precyzyjnie tej podstawowej funkcji.

W związku z tym, jeżeli brak jest w CN podpozycji odpowiadającej podstawowej funkcji produktu, to jego klasyfikacji należy dokonać do podpozycji dopełniającej tej nomenklatury.

W konsekwencji Trybunał doszedł do wniosku, że czynnik książek elektronicznych wyposażony w funkcję tłumaczenia lub słownikową należy klasyfikować – w sytuacji gdy funkcja ta nie stanowi podstawowej funkcji produktu, czego ustaleniem powinien zająć się sąd krajowy – do podpozycji 8543 70 90, jako pozostałą aparaturę elektryczną, a nie do podpozycji 8543 70 10, jako urządzenie elektryczne z funkcjami tłumaczenia lub słownikowymi.

III. Źródła przepisów mających zastosowanie do procedury klasyfikacji taryfowej

1. Noty wyjaśniające

1.1. Noty wyjaśniające WCO

Wyrok z dnia 15 maja 2014 r., Data I/O (C-297/13, [EU:C:2014:331](#))

Odesłanie prejudycjalne – Klasyfikacja taryfowa – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Uwaga 2 do sekcji XVI – Pozycje 8422, 8456, 8473, 8501, 8504, 8543, 8544 i 8473 – Pojęcia „części” i „towarów” – Części i akcesoria (silniki, zasilacze, lasery, generatory, kable i zgrzewarki) przeznaczone do zastosowania w systemach programujących – Brak pierwszeństwa zaklasyfikowania do pozycji 8473 w stosunku do pozostałych pozycji objętych działami 84 i 85

W latach 2002–2005 Data I/O przywoziła ze Stanów Zjednoczonych do Niemiec silniki elektryczne, zasilacze, lasery, generatory, kable i zgrzewarki (zwane dalej wspólnie „rozpatrywanymi towarami”), stosowane w automatycznych systemach programujących.

Rozpatrywane towary zostały zgłoszone jako towary objęte pozycją CN 8471. Zostały wprowadzone do swobodnego obrotu bez pobierania ceł. W następstwie kontroli po zwolnieniu towarów Hauptzollamt München (główny urząd celny w Monachium, Niemcy) uznał, że silniki elektryczne, zasilacze, lasery, generatory, kable i zgrzewarki powinny być zaklasyfikowane, odpowiednio, do pozycji CN 8501, 8504, 8456, 8543, 8544 i 8422, i przystąpił do retrospektywnego pokrycia należności celnych wynikających z tego zaklasyfikowania.

W tym kontekście Data I/O wniosła skargę do sądu odsyłającego. W uzasadnieniu swej skargi podnosi ona, że rozpatrywane towary powinny być zaklasyfikowane do pozycji CN 8473, jako że stanowią one części maszyny objętej pozycją CN 8471.

Powziąwszy wątpliwości co do zgodności tej klasyfikacji z uwagą 2 lit. a) do sekcji CN XVI³⁸, sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy uwagę tę należy interpretować w ten sposób, że towar, który może być zaklasyfikowany zarówno do pozycji 8473 tej nomenklatury, jako część maszyny objętej pozycją 8471 wspomnianej nomenklatury, jak i do pozycji 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 i 8544 tejże nomenklatury, jako samodzielny towar, należy zaklasyfikować do pozycji 8473, czy też do jednej z tych ostatnich pozycji.

Wyjaśnwszy, że uwaga 2 do sekcji CN XVI ma zastosowanie wyłącznie do klasyfikacji taryfowej „części maszyn”, Trybunał wskazał, że z jego orzecznictwa dotyczącego pozycji CN 8473 i z uwagi 2 lit. b) do jej sekcji XVI wynika, że pojęcie „części” oznacza obecność całości, dla której funkcjonowania części te są niezbędne. Aby móc zaklasyfikować towar jako „część”, nie wystarczy wykazać, że bez tego towaru maszyna nie jest w stanie spełniać zadań, do których jest przeznaczona. Należy ponadto wykazać, że mechaniczne lub elektryczne funkcjonowanie danego urządzenia jest uzależnione od owej części.

W istocie, po pierwsze, pozycja 8473, w zakresie, w jakim dotyczy części i akcesoriów nadających się do stosowania głównie lub wyłącznie do maszyn objętych pozycjami CN od 8469 do 8472, jest pozycją obejmującą dany rodzaj towarów.

Po drugie, z brzmienia uwagi 2 lit. b) do sekcji CN XVI wynika z jednej strony, że ma ona zastosowanie wyłącznie do części maszyn, które nie mogą być zaklasyfikowane na podstawie lit. a) tejże uwagi, ponieważ nie stanowią towarów samodzielnych, objętych jako takie poszczególnymi pozycjami działów CN 84 lub 85, a z drugiej strony, że ta uwaga, która ustanawia zasadę klasyfikacji opartą na przeznaczeniu części danej maszyny, wyraźnie umożliwia zaklasyfikowanie takiej części do pozycji CN 8473.

W związku z powyższym zaklasyfikowanie do pozycji CN 8473 jest możliwe tylko w braku pozycji taryfowej umożliwiającej zaklasyfikowanie części jako samodzielnego towaru. Pozycję CN 8473 należy w konsekwencji uznać za pozycję dopełniającą, a w związku

³⁸ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, w wersjach wynikających kolejno z rozporządzeń nr 2031/2001, nr 1832/2002, nr 1789/2003 i nr 1810/2004.

z tym pomocniczą w stosunku do pozycji umożliwiających zaklasyfikowanie części maszyny jako samodzielnego towaru.

W tym względzie Trybunał stwierdził, że uwaga 2 lit. a) do sekcji CN XVI nie przewiduje pierwszeństwa zaklasyfikowania części maszyny do pozycji CN 8473 przed inną pozycją objętą działami CN 84 i 85. Przeciwnie, zaklasyfikowanie części maszyny do pozycji 8473 ma charakter pomocniczy w stosunku do zaklasyfikowania części jako towaru na podstawie lit. a) wspomnianej uwagi.

Z pewnością z not wyjaśniających do HS dotyczących działu CN 85 wynika, że w przypadku gdy maszyna lub urządzenie mogą być objęte zarówno pozycją działu CN 84, jak i pozycją działu CN 85, tę maszynę lub to urządzenie należy zaklasyfikować do pierwszej ze wspomnianych pozycji. Niemniej jednak Trybunał zauważył, że zasada ustanowiona w części A akapit pierwszy not wyjaśniających do HS dotyczących działu 85 tego systemu nie ma zastosowania do klasyfikacji taryfowej części maszyn w rozumieniu uwagi 2 do sekcji CN XVI.

A zatem części A akapit pierwszy not wyjaśniających do HS dotyczących działu 85 tego systemu nie można uznać za stanowiącą wyjątek od zasad klasyfikacji części maszyny, takich jak te wynikające z uwagi 2 do sekcji CN XVI, ani za ustanawiającą jakiegokolwiek pierwszeństwo zaklasyfikowania części maszyn do pozycji 8473 tej nomenklatury w stosunku do pozycji objętych jej działem 85.

Wynika z tego, że towar, który może być zaklasyfikowany zarówno do pozycji CN 8473, jako część maszyny objętej pozycją 8471 tejże nomenklatury, jak i do pozycji 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 i 8544 tej nomenklatury, jako samodzielny towar, należy zaklasyfikować jako samodzielny towar do jednej z tych ostatnich pozycji, w zależności od jego indywidualnych właściwości.

Wyrok z dnia 13 marca 2019 r., B.S. (Słód w składzie piwa) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek akcyzowy od alkoholu i napojów alkoholowych – Dyrektywa 92/83/EWG – Artykuł 2 – Pojęcie „piwa” – Napój wyprodukowany z brzezki uzyskanej z mieszaniny zawierającej więcej glukozy niż słodu – Nomenklatura scalona – Pozycja 2203 (piwo otrzymywane ze słodu) lub pozycja 2206 (pozostałe napoje fermentowane)

W omawianym wyroku, którego stan faktyczny został przedstawiony powyżej³⁹, Trybunał wskazał, że pozycja CN 2203, o której wykładnię zwrócił się sąd odsyłający, nie określa minimalnej zawartości procentowej składników słodowych w brzezce przeznaczonej do produkcji piwa. W tej sytuacji Trybunał odniósł się do noty wyjaśniającej do HS dotyczącej owej pozycji, która wskazuje wyraźnie, że do przygotowania brzezki mogą być używane pewne ilości niesłodowanych zbóż, bez wymogu, aby proporcja tych

³⁹ Zobacz sekcja II.2.1, zatytułowana „Obiektywne cechy i właściwości produktu”.

składników niesłodowanych była niższa od proporcji składników słodowych. Trybunał podkreślił jednak, że noty wyjaśniające do HS opracowane przez WTO, mimo że w znacznym stopniu przyczyniają się do interpretacji zakresu poszczególnych pozycji taryfowych, nie mają mocy prawnej.

Ponadto jeśli chodzi o syrop glukozowy wchodzący w skład brzezki, co również nie jest zakazane przez CN, Trybunał wskazał, że nota wyjaśniająca do HS dotycząca pozycji 2203 wyraźnie stwierdza możliwość dodania do brzezki podczas fermentacji substancji aromatycznych. Nawet jeśli między wersjami w językach francuskim i angielskim istnieje pewna rozbieżność co do dokładnego momentu ewentualnego dodania glukozy, bowiem ta pierwsza wersja obejmuje dodatek „à la bière” („do piwa”), podczas gdy ta druga nie zawiera takiego uściślenia, to jednak żadna z tych oficjalnych wersji nie wymaga, aby brzezka poddana fermentacji nie zawierała glukozy.

Wynika z tego, że produkt wytworzony z nieznaczną zawartością słodu i z dodaniem glukozy przed fermentacją alkoholową nie jest wyłącznie z tych względów wyłączony z pojęcia „piwa otrzymywanego ze słodu” należącego do pozycji CN 2203.

Wyrok z dnia 7 kwietnia 2022 r., Y GmbH (Olej żywiczny z wanilii) (C-668/20, [EU:C:2022:270](#))

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja towarów – Pozycje 1302, 3301 i 3302 – Wyekstrahowany olej żywiczny z wanilii – Podatki akcyzowe – Dyrektywa 92/83/EWG – Zwolnienia – Artykuł 27 ust. 1 lit. e) – Pojęcie „substancji smakowo-aromatycznej” – Dyrektywa 92/12/EWG – Komitet ds. Podatków Akcyzowych Komisji Europejskiej – Kompetencje

W sprawie, w której zapadł omawiany wyrok, sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału między innymi z pytaniem, czy CN⁴⁰ należy interpretować w ten sposób, że towar składający się w około 85 % z etanolu, w 10 % z wody i w 4,8 % z resztkowej masy suchej, w którym średnia zawartość waniliny wynosi 0,5 % i który jest uzyskiwany poprzez rozcieńczanie wodą i etanolem produktu pośredniego, który sam jest ekstraktem ze strąków wanilii uzyskiwanym za pomocą etanolu, objęty jest podpozycją 1302 19 05, podpozycją 3301 90 30 czy podpozycją 3302 10 90 tej nomenklatury. W celu uzyskania tego towaru produkt pośredni jest najpierw ekstrahowany ze strąka wanilii za pomocą etanolu (zwany dalej „produktem pośrednim”). Ów produkt pośredni, ciemnobrązowy, o silnym zapachu i lepki, jest następnie rozcieńczany alkoholem i wodą w celu uzyskania towaru będącego przedmiotem postępowania głównego.

Na wstępie Trybunał dokonał analizy towarów objętych pozycjami CN 1302, 3301 i 3302 i przypomniał, że z pierwszą ogólną regułą interpretacji CN klasyfikację taryfową należy ustalać zgodnie z brzmieniem pozycji i uwag do sekcji lub działów.

⁴⁰ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem wykonawczym nr 2015/1754.

W świetle tych wstępnych stwierdzeń Trybunał oparł się na uwadze 1 akapit drugi lit. ij) do działu CN 13 i na uwadze 1 lit. a) do działu CN 33, dochodząc w pierwszej kolejności do wniosku, że wydaje się, iż towar taki jak będący przedmiotem postępowania głównego należy uznać za ekstrakt roślinny w rozumieniu pozycji CN 1302, a w szczególności za olej żywiczny z wanilii w rozumieniu podpozycji 1302 1905 tej nomenklatury.

W tym względzie Trybunał podkreślił, że okoliczność, iż noty wyjaśniające do HS wskazują, że pozycja HS 1302 obejmuje jedynie ekstrakty roślinne gdzie indziej niewymienione lub nieobjęte inną pozycją, nie pozwala sama w sobie wykluczyć, że towar taki jak będący przedmiotem postępowania głównego należy uznać za ekstrakt roślinny w rozumieniu pozycji CN 1302 z tego względu, że towar ten może być objęty bardziej szczegółowymi pozycjami, a w szczególności pozycjami CN 3301 i 3302.

Ani z pozycji CN 1302, ani z uwag do niej nie wynika bowiem w żaden sposób, że pozycję tę należy uznać za pozycję uzupełniającą, w przeciwieństwie do niektórych pozycji CN, które wyraźnie wskazują na taki ich charakter. Trybunał przypomniał jednak, że noty wyjaśniające do HS nie mają charakteru wiążącego i w związku z tym nie mogą mieć pierwszeństwa przed przepisami CN ani zmieniać ich treści.

W każdym razie z not wyjaśniających do HS wynika, że jeśli chodzi o pozycję HS 1302, bardziej szczegółowe pozycje, o których tam mowa, to pozycje wskazane pod koniec pkt A odnośnej noty. Zawarty tam wykaz produktów nie wymienia produktów wskazanych w pozycjach HS 3301 lub 3302.

Następnie Trybunał wskazał, że chociaż produkt pośredni został wyekstrahowany ze strączków wanilii za pomocą etanolu, to może on zostać uznany za olej żywiczny z wanilii w rozumieniu pozycji CN 1302 19 05. Uwaga 1 akapit pierwszy do działu CN 13 stanowi bowiem wyraźnie, że do pozycji CN 1302 zalicza się „ekstrakt ze złocienia”. Tymczasem zgodnie z notami wyjaśniającymi do HS ekstrakt ten uzyskuje się „w drodze ekstrakcji rozpuszczalnikiem organicznym”, podobnie jak produkt, o którym mowa.

Ponadto pozycja CN 1301 obejmuje w szczególności oleozywice naturalne. Zatem olej żywiczny z wanilii w rozumieniu podpozycji CN 1302 19 05 należy, przeciwnie, uznać za ekstrakt roślinny uzyskany nie w sposób „naturalny”, lecz w procesie ekstrakcji technologicznej, w szczególności za pomocą rozpuszczalnika. Taka wykładnia znajduje ponadto potwierdzenie w notach wyjaśniających do CN dotyczących pozycji 1302, które precyzują, że „[e]kstrakty roślinne objęte pozycją 1302 są to surowe materiały roślinne otrzymywane, na przykład, przez ekstrakcję rozpuszczalnikową”.

Ponadto Trybunał wskazał, że w celu uzyskania towaru będącego przedmiotem postępowania głównego ów produkt pośredni jest mocno rozcieńczany etanolem i wodą. Jednakże – jak wskazują noty wyjaśniające do CN w odniesieniu do pozycji 1302 – ekstrakt roślinny nadal należy do tej pozycji, nawet jeśli jest poddany operacji przetwarzania związanego z jego standaryzacją.

Podobnie noty wyjaśniające do HS uściślają w odniesieniu do pozycji 1302, że do pozycji tej należą również „ekstrakty płynne”, a mianowicie „roztwory ekstraktów [roślinnych] w alkoholu [...] generalnie standaryzowane”, tak aby przy ich sprzedaży uzyskać jednolitą zawartość ekstraktu roślinnego w produkcie. Ponadto ani postanowienia CN i HS, ani noty wyjaśniające do nich nie określają maksymalnego limitu w odniesieniu do ilości innych produktów, które mogą być używane w celu standaryzacji danego ekstraktu roślinnego.

Trybunał doszedł w związku z tym do wniosku, że jeżeli rozcieńczenie ekstraktu roślinnego ma na celu zapewnienie jego standaryzacji, to nie stoi ono na przeszkodzie temu, by w ten sposób rozcieńczony ekstrakt roślinny był nadal objęty pozycją CN 1302.

Wreszcie, Trybunał wskazał, że noty wyjaśniające do HS stanowią w odniesieniu do pozycji HS 1302 i 3301, że ekstrakty roślinne objęte pozycją 1302 różnią się od wyekstrahowanych oleożywic w rozumieniu pozycji 3301, ponieważ zawierają one zazwyczaj, oprócz lotnych składników zapachowych, znacznie większą ilość innych substancji roślinnych niż wyekstrahowane oleożywice, o których mowa w pozycji HS 3301. Wydaje się, że jest tak w przypadku towaru będącego przedmiotem postępowania głównego, ponieważ zawartość resztkowej masy suchej strąku wanilii jest tam, zgodnie z informacjami przedstawionymi przez sąd odsyłający, dziewięć razy większa niż zawartość waniliny.

W tych okolicznościach Trybunał orzekł, że CN należy interpretować w ten sposób, że towar taki jak będący przedmiotem postępowania głównego jest objęty podpozycją 1302 1905 tej nomenklatury.

1.2. Noty wyjaśniające Komisji

Wyrok z dnia 3 grudnia 1998 r., *Clees* (C-259/97, [EU:C:1998:587](#))

Wspólna taryfa celna – Kolekcje i egzemplarze kolekcjonerskie o znaczeniu historycznym lub etnograficznym – Samochody zabytkowe

W 1991 r. U. Clees złożył do właściwego urzędu celnego wniosek o odprawę celną w celu dopuszczenia do swobodnego obrotu używanego samochodu modelu Mercedes-Benz 300 SL, skonstruowanego w 1956 r., jako przedmiot kolekcjonerski o znaczeniu historycznym, objęty pozycją CN 9705.

Po zbadaniu pojazdu urząd celny stwierdził, że pojazd ten powinien zostać w istocie sklasyfikowany do podpozycji CN 9705 0000 0003. W związku z tym przychylił się do wniosku U. Cleesa, wydając decyzję o nałożeniu podatku.

Jednakże organ celny wysłał U. Cleesowi decyzję określającą wysokość zobowiązania z tytułu należności celnych przywozowych, uzasadniając to tym, że przedmiotowy pojazd

został błędnie sklasyfikowany do pozycji 9705 i powinien zostać zakwalifikowany jako pojazd używany objęty pozycją CN 8703, zgodnie z wyrokiem Trybunału z dnia 10 października 1985 r., Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)). Ponieważ odwołanie wniesione przez U. Cleesa od tej decyzji podatkowej zostało oddalone, wniósł on skargę do sądu odsyłającego.

Sąd ten zwrócił się następnie do Trybunału z pytaniem, czy pozycję CN 9705⁴¹ należy interpretować w ten sposób, że co do zasady wystarczy, aby pojazdy silnikowe będące egzemplarzami kolekcjonerskimi o znaczeniu historycznym znajdowały się w stanie oryginalnym, bez istotnych zmian w podwoziu, układzie kierowniczym lub hamulcowym, silniku itp., miały co najmniej trzydzieści lat i odpowiadały modelowi lub typowi, którego produkcja została zaprzestana.

Odpowiadając na to pytanie, Trybunał wskazał, że po stwierdzeniu, iż wyżej wymieniony wyrok był różnie interpretowany przez krajowe organy celne, Komisja przyjęła noty wyjaśniające.

Ponieważ sąd krajowy zauważył, że kryteria określone w tych notach nie muszą być spełnione w odniesieniu do każdego starego pojazdu, Trybunał przypomniał, że wykładnia przepisu dotyczącego klasyfikacji taryfowej zawarta w wyroku Trybunału nie może zostać zmieniona w wyniku przyjęcia przez Komisję not wyjaśniających, które – choć stanowią ważne narzędzie zapewniające jednolitą wykładnię CN przez organy celne państw członkowskich – nie mają mocy wiążącej w świetle prawa.

W tym względzie Trybunał stwierdził, że trzy kryteria ustanowione przez Komisję, a mianowicie kryterium, zgodnie z którym dany pojazd musi znajdować się w stanie oryginalnym, bez istotnych zmian w jego najważniejszych częściach składowych, kryterium zaprzestania produkcji pojazdu oraz kryterium minimalnego wieku danego pojazdu, jako elementy składowe domniemania ustalonego przez Komisję, nie odbiegają od wytycznych określonych przez Trybunał w wyroku z dnia 10 października 1985 r., Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)). Pojazdy spełniające te kryteria są bowiem co do zasady zdolne do odzwierciedlenia technicznych i estetycznych cech charakterystycznych dla okresu ich produkcji, a tym samym do zilustrowania w szczególności okresu ewolucji osiągnięć ludzkich w dziedzinie konstrukcji samochodów.

Natomiast okoliczność, że pojazd spełnia trzy kryteria określone przez Komisję, nie wystarcza do zaklasyfikowania go do pozycji CN 9705. Po pierwsze, te trzy kryteria ustanawiają jedynie domniemanie istnienia interesu historycznego lub etnograficznego, które zostaje obalone, jeżeli właściwy organ wykáže, że pojazd nie posiada żadnej specyfiki związanej z okresem przeszłym, w tym znaczeniu, że nie może on stanowić charakterystycznego etapu ewolucji osiągnięć ludzkich ani ilustrować okresu tej ewolucji. Po drugie, aby pojazd mógł zostać przyjęty do kolekcji, muszą zostać spełnione cztery kryteria dotyczące warunków wymaganych.

⁴¹ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87.

W tych okolicznościach Trybunał odpowiedział, że pozycję CN 9705 należy interpretować w ten sposób, że domniemywa się zaistnienie znaczenia historycznego lub etnograficznego w przypadku pojazdów silnikowych, które znajdują się w stanie oryginalnym, bez istotnych zmian w podwoziu, układzie kierowniczym lub hamulcowym, silniku itp., mają co najmniej trzydzieści lat i odpowiadają modelowi lub typowi, którego produkcja została zakończona. Jednakże pojazdy silnikowe spełniające te warunki nie mają wartości historycznej lub etnograficznej, jeżeli właściwy organ wykaże, że nie mogą one stanowić charakterystycznego etapu w ewolucji osiągnięć ludzkich ani ilustrować okresu tej ewolucji. Ponadto muszą być spełnione kryteria ustanowione w orzecznictwie Trybunału dotyczące cech wymaganych, aby pojazd mógł zostać przyjęty do kolekcji.

Wyrok z dnia 12 stycznia 2006 r., Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht (C-311/04, [EU:C:2006:23](#))

Wspólna taryfa celna – Pozycje taryfowe – Klasyfikacja partii ryżu – Uwaga dodatkowa 1 lit. f) do działu 10 Nomenklatury scalonej – Ważność – Retrospektywne pokrycie należności celnych przywozowych – Artykuł 220 ust. 2 lit. b) Wspólnotowego kodeksu celnego – Wykładnia – Dobra wiara podmiotu zobowiązanego do uiszczenia opłat celnych

Wersja CN⁴² mająca zastosowanie w okresie wystąpienia okoliczności faktycznych sprawy w postępowaniu głównym zawierała sekcję II, zatytułowaną „Produkty pochodzenia roślinnego”. Sekcja ta obejmowała dział 10, zatytułowany „Zboża”. W dziale tym znajdowała się pozycja 1006, zatytułowana „Ryż”, obejmująca między innymi podpozycję „ryż częściowo bielony” (podpozycja 1006 30). Ten sam dział 10 zawiera ponadto uwagę dodatkową (zwaną dalej „sporną uwagą dodatkową”) zawierającą definicję ryżu częściowo bielonego, która zawiera element dotyczący zarodka ziarna ryżu, do którego nie odnosi się odpowiednia nota wyjaśniająca do HS.

W świetle tych okoliczności sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału między innymi z pytaniem, czy sporna uwaga dodatkowa jest nieważna z tego względu, iż zawiera ona definicję ryżu częściowo bielonego zawierającą jeden element – dotyczący zarodka ziarna ryżu – do którego nie odwołuje się nota wyjaśniająca HS.

Tytułem wstępu Trybunał przypomniał, że zgodnie z postanowieniami art. 300 ust. 7 WE konwencja w sprawie HS wiąże instytucje Unii. Na podstawie art. 3 tej konwencji Unia zobowiązała się nie dokonywać zmian zakresu HS. W tym względzie należy wskazać, że nadrzędność umów międzynarodowych zawartych przez Unię wobec aktów prawa pochodnego Unii nakazuje, aby dokonywać wykładni tych ostatnich, tak dalece, jak to możliwe, w zgodzie ze wspomnianymi umowami.

⁴² CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 2388/2000.

Ponadto noty wyjaśniające, ustanowione, jeśli chodzi o CN, przez Komisję, a jeśli chodzi o HS – przez WTO, przyczyniają się w istotny sposób do interpretacji zakresu poszczególnych pozycji taryfowych, nie są jednakże prawnie wiążące. W związku z tym treść wspomnianych uwag do CN musi być zgodna z jej postanowieniami i nie może zmieniać jej zakresu.

W niniejszej sprawie Trybunał, po przeanalizowaniu brzmienia określeń różnych rodzajów ryżu w pozycjach i podpozycjach HS i CN, stwierdził, że CN jest zgodna z HS. Trybunał wyjaśnił również, że pytanie postawione przez sąd odsyłający wymaga zbadania tego, czy brzmienie postanowień spornej uwagi dodatkowej w zakresie, w jakim definiuje ona ryż częściowo bielony i ryż całkowicie bielony, zmienia zakres CN.

W tym względzie Trybunał, na podstawie porównania brzmienia noty wyjaśniającej WTO i spornej uwagi dodatkowej dotyczących ryżu częściowo bielonego, stwierdził, że istnieje różnica w brzmieniu definicji, która dotyczy uwzględnienia bądź też braku uwzględnienia usunięcia zarodka przy definiowaniu ryżu częściowo bielonego.

Jeżeli ze względu na tę różnicę sporna uwaga dodatkowa miałaby być rozumiana w ten sposób, iż wyłącza ona z podpozycji CN 1006 30 ryż, z którego usunięto część owocni, ale już nie zarodek, należałoby stwierdzić, iż ryżu tego nie można również zaklasyfikować w podpozycji CN 1006 20. Taka wykładnia skutkowałaby pozbawieniem takiego ryżu jakiegokolwiek możliwości zaklasyfikowania, a co za tym idzie – ograniczeniem zakresu HS, którego ogólnym założeniem jest dokonanie klasyfikacji wszystkich towarów. Trybunał podkreślił zatem, że biorąc pod uwagę okoliczność, że prawo wtórne powinno być interpretowane w świetle wiążących Unię umów międzynarodowych na mocy art. 300 ust. 7 WE, należy zastanowić się, czy istnieje inna wykładnia spornej uwagi dodatkowej, która byłaby zgodna z HS.

W świetle powyższych rozważań Trybunał stwierdził następnie, że sporna nota uzupełniająca może być interpretowana zgodnie z HS. W konsekwencji rozbieżność w brzmieniu spornej uwagi dodatkowej należy uznać za zgodną z HS i tym samym za niekwestionującą ważności tej uwagi.

Wyrok z dnia 14 kwietnia 2011 r., British Sky Broadcasting Group i Pace (C-288/09 i C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Urządzenia do odbioru i dekodowania satelitarnej telewizji cyfrowej z funkcją zapisu – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuł 12 ust. 5 lit. a) ppkt (i) oraz art. 12 ust. 6 – Ważność w czasie wiążącej informacji taryfowej

W omawianym wyroku, którego stan faktyczny został przedstawiony powyżej⁴³, Trybunał wyjaśnił, że noty wyjaśniające do CN⁴⁴ powinny zostać pominięte, ponieważ są one sprzeczne z brzmieniem CN.

Trybunał przypomniał, że noty wyjaśniające, opracowane, jeśli chodzi o CN, przez Komisję, a jeśli chodzi o HS – przez WTO, przyczyniają się w istotny sposób do interpretacji zakresu poszczególnych pozycji taryfowych, nie są jednakże prawnie wiążące.

Ponadto treść not wyjaśniających do CN, które nie zastępują not do HS, ale które powinny być traktowane jako ich uzupełnienie i konsultowane łącznie z nimi, musi być zgodna z przepisami CN i nie może zmieniać ich zakresu.

Na podstawie tych rozważań Trybunał wyjaśnił, że jeżeli noty wyjaśniające do CN wydają się sprzeczne z brzmieniem pozycji CN oraz uwag do sekcji lub działów, to należy je pominąć.

Wyrok z dnia 17 lutego 2016 r., *Salutas Pharma* (C-124/15, [EU:C:2016:87](#))

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Pozycja 3004 – Tabletki musujące zawierające 500 mg wapnia – Poziom substancji w zalecanej dawce dobowej znacząco wyższy niż dzienne spożycie zalecane do utrzymania ogólnego zdrowia lub dobrego samopoczucia

W 2012 r. firma *Salutas Pharma* złożyła wniosek o wydanie WTC dla tabletek zawierających preparat, którego główny składnik stanowi wapń, przeznaczony do spożycia po rozpuszczeniu w wodzie. Zaproponowała ona zaklasyfikowanie tego produktu do podpozycji CN 3004 90 00.

Urząd celny zaklasyfikował ów produkt w ramach WIT do podpozycji CN 2106 90 92 na tej podstawie, że nie jest on objęty pozycją CN 3004, ponieważ jego dawkowanie nie odpowiada poziomowi spożycia wapnia znacząco wyższemu niż dzienne spożycie zalecane dla utrzymania ogólnego zdrowia lub dobrego samopoczucia.

W wyniku skargi *Salutas Phary* urząd celny utrzymał w mocy decyzję o zaklasyfikowaniu produktu spornego w postępowaniu głównym do pozycji CN 2106, uznając, że warunek z uwagi dodatkowej 1 do działu CN 30 nie został spełniony, ponieważ ilość wapnia w zalecanej maksymalnej dawce dobowej spornego produktu nie wynosiła co najmniej trzykrotności zalecanego dziennego spożycia wapnia.

⁴³ Zobacz sekcja II.2.2, zatytułowana „Przeznaczenie produktu”. Wyrok ten jest również wymieniony w sekcji III.3.2, zatytułowanej „Wiążące informacje taryfowe”.

⁴⁴ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniami nr 2587/91 i nr 1214/2007.

Salutas Pharma wniosła skargę do sądu odsyłającego na tę decyzję, podnosząc, że uwaga dodatkowa 1 do działu CN 30 jest bezskuteczna, ponieważ zmienia ona treść pozycji taryfowej CN 3004.

W tych okolicznościach sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy tabletki musujące zawierające 500 mg wapnia każda, które są stosowane do profilaktyki i leczenia niedoboru wapnia oraz do wspomagania określonej terapii mającej na celu profilaktykę i leczenie osteoporozy i w odniesieniu do których na etykiecie zalecane maksymalne dzienne spożycie dla dorosłych wynosi trzy tabletki, należy zaklasyfikować do podpozycji CN 3004 90 00⁴⁵.

Na wstępie Trybunał przypomniał, że uwagi do działów CN stanowią ważne środki służące zapewnieniu jednolitego stosowania WTC oraz jako takie dostarczają pomocnych wskazówek do jej interpretacji. Treść tych uwag musi być zatem zgodna z przepisami CN i nie może zmienić zakresu tych przepisów. Ponadto noty wyjaśniające – choć nie mają wiążącej mocy prawnej – pomagają w znaczący sposób dokonać wykładni zakresu różnych pozycji taryfowych.

W niniejszej sprawie Trybunał stwierdził, że produkt rozpatrywany w postępowaniu głównym spełnia warunki określone w uwadze dodatkowej 1 akapit pierwszy lit. a)–d) do działu CN 30, przy czym strony w postępowaniu głównym spierały się jedynie co do tego, czy zawartość wapnia w zalecanej dawce dobowej danego produktu jest „znacząco wyższa niż dzienne spożycie zalecane w celu ochrony zdrowia w ogólności lub dobrego samopoczucia” w rozumieniu tej uwagi dodatkowej.

W istocie nota wyjaśniająca do działu CN 30 ma na celu wyjaśnienie kryterium „znacząco wyższa” ustanowionego w uwadze dodatkowej 1 do owego działu, przewidując, że obejmuje ono zalecaną dawkę dobową, w której ilość witamin lub minerałów jest „znacznie większ[a], zazwyczaj co najmniej trzy razy większ[a] niż zalecane dzienne spożycie”.

Z jednej strony rzeczona nota wyjaśniająca, która nie jest prawnie wiążąca, przewiduje, iż produkt, w którym ilość witamin lub minerałów w zalecanej dawce dobowej jest trzykrotnie większa niż zalecane dzienne spożycie, jest objęty wskazanym działem, w wypadku gdy spełnione są także wszystkie pozostałe warunki. Z drugiej strony, w świetle zastosowania określenia „zazwyczaj”, znajdującego się w tej samej nodzie, owa nota nie wyklucza z działu CN 30 produktów jedynie ze względu na to, że ilość witamin lub minerałów w zalecanej dawce dobowej nie jest trzykrotnie wyższa niż zalecane dzienne spożycie.

W konsekwencji zdaniem Trybunału nota wyjaśniająca do działu CN 30 nie może być interpretowana w ten sposób, że ilość witamin lub minerałów w zalecanej dawce dobowej produktów złożonych z tych substancji musi być bezwzględnie trzykrotnie

⁴⁵ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia nr 1006/2011.

większa niż zalecana dawka dobową, aby umożliwić zaklasyfikowanie tych produktów do pozycji CN 3004. Jeśli bowiem ilość witamin, minerałów, aminokwasów egzogennych lub kwasów tłuszczowych w zalecanej dawce dobowej produktu wykazującego cechy i właściwości obiektywne zdefiniowane przez brzmienie pozycji CN 3004 jest znacząco wyższa niż konieczna lub zalecana do ogólnego spożycia, produkt ów należy zaklasyfikować do tej pozycji.

2. Przepisy dotyczące klasyfikacji taryfowej przyjęte przez Komisję

Wyrok z dnia 20 listopada 1997 r., Wiener SI (C-338/95, [EU:C:1997:552](#)).

Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Koszula nocna

W 1985 r. niemiecka spółka Wiener dokonała przywozu z Tajlandii odzieży, którą zadeklarowała jako „koszule nocne dla kobiet” w rozumieniu podpozycji 60.04 B IV b) 2 bb) WTC. Po dokonaniu częściowej kontroli ubrania te zostały dopuszczone do swobodnego obrotu i odjęte od kontyngentu taryfowego na „koszule nocne”.

W wyniku dodatkowej kontroli niemiecki urząd celny uznał jednak, że odzież ta stanowi „suknię wykonaną z syntetycznych włókien tekstylnych” w rozumieniu podpozycji 60.05 A II b) 4 cc) 22 WTC, i w związku z tym przystąpił do retrospektywnego pokrycia należności celnych według wyższej stawki.

W związku z tym spółka Wiener złożyła odwołanie od tej decyzji, które jednak zostało oddalone w wyroku. Wiener wniosła od tego wyroku skargę kasacyjną do sądu odsyłającego.

W tych okolicznościach sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy pojęcie „koszuli nocnej” w rozumieniu podpozycji 60.04 B IV lit. b) pkt 2 lit. bb) WTC z 1985 r.⁴⁶ należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono jedynie „pozostałą” bieliznę, która ze względu na swoje właściwości jest w sposób oczywisty przeznaczona wyłącznie do noszenia jako odzież nocna, czy też obejmuje ono również towary, które ze względu na ich wygląd są przeznaczone nie wyłącznie, lecz zasadniczo, do noszenia w łóżku.

Przed wszystkim Trybunał wskazał, że brzmienie podpozycji 60.04 B IV b) 2 bb) WTC nie zawiera definicji koszul nocnych dla kobiet lub dziewcząt. Taka definicja nie znajduje się również w notach wyjaśniających do WTC ani w notach wyjaśniających do nomenklatury Rady Współpracy Celnej.

Stosując rozumowanie zawarte w wyroku z dnia 9 sierpnia 1994 r., Neckermann Versand (C-395/93, [EU:C:1994:318](#)), w omawianej sprawie Trybunał stwierdził, że skoro towary

⁴⁶ WTC w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia nr 3400/84.

przeznaczone są głównie do noszenia w łóżku, należy je zakwalifikować jako „koszule nocne” w rozumieniu podpozycji 60.04 B IV lit. b) pkt 2 lit. bb) WTC, nawet jeśli mogłyby one być wykorzystywane do innych celów.

Zdaniem Trybunału wniosek ten nie może zostać zmieniony ze względu na przyjęcie rozporządzenia nr 548/89, do którego załącznik przewiduje, że odzież dziana, lekka, przeznaczona do okrycia górnej części ciała, do połowy uda, o zaokrąglonym i szerokim dekolcie, krótkich i szerokich rękawach oraz z tasiemką przyszytą w lewym szwie na wysokości talii nie może być klasyfikowana jako „koszula nocna”, lecz stanowi „suknię” w rozumieniu pozycji CN 6104, ponieważ nie można jej uznać za przeznaczoną wyłącznie do noszenia jako odzież nocna, ani ze względu na przyjęcie rozporządzenia nr 812/89, które odrzuca klasyfikację jako „koszule nocne” różnego rodzaju odzieży dzianej (100 % bawełny), lekkiej, przeznaczonej do okrycia górnej części ciała, do połowy uda, o zaokrąglonym i szerokim dekolcie, krótkich i luźnych rękawach oraz bez tasiemki na wysokości talii.

Owe rozporządzenia klasyfikacyjne zostały bowiem wydane po powstaniu okoliczności sporu w sprawie głównej. W związku z tym ich przepisy nie mogą być stosowane przez analogię do celów interpretacji wcześniejszych uregulowań taryfowych, nawet jeśli rozporządzenia te mają jedynie charakter wyjaśniający i nie zmieniły brzmienia pozycji lub podpozycji, o których mowa.

W tym względzie Trybunał wskazał w szczególności, że przed wydaniem późniejszych rozporządzeń klasyfikacyjnych Komisji dokonujących zawężającej wykładni pojęcia „koszuli nocnej” było całkowicie zgodne z zasadą pewności prawa, która stanowi podstawową zasadę prawa Unii, by pojęcie to mogło być powszechnie rozumiane jako obejmujące nie tylko bieliznę przeznaczoną wyłącznie do noszenia w łóżku, ale również jako bieliznę przeznaczoną zasadniczo do takiego użytku.

W konsekwencji podpozycję 60.04 B IV lit. b) pkt 2 lit. bb) WTC należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona bieliznę, która ze względu na swoje obiektywne cechy jest przeznaczona wyłącznie lub głównie do noszenia w łóżku. Do sądu krajowego należy ocena, z uwzględnieniem kroju odzieży, jej składu, wyglądu i zmian w modzie w danym państwie członkowskim, czy odzież ta ma takie obiektywne cechy, czy też przeciwnie, może być noszona zarówno w łóżku, jak i w niektórych innych miejscach.

Wyrok z dnia 20 listopada 2008 r., Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading (C-375/07, [EU:C:2008:645](#))

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Ważność rozporządzenia dotyczącego klasyfikacji – Wykładnia załącznika do rozporządzenia (WE) nr 1196/97 – Artykuły 220 i 239 kodeksu celnego – Artykuły 871 i 905 rozporządzenia (EWG) nr 2454/95 – Suche arkusze składające się z mąki ryżowej, soli i wody – Klasyfikacja taryfowa – Pokrycie retrospektywne należności celnych przywozowych – Procedura zwrotu – Wykrywalny błąd organów celnych – Oczywiste zaniedbanie ze strony importera

H & S jest przedsiębiorstwem niderlandzkim trudniącym się produkcją i handlem, dostarczającym w szczególności restauracjom azjatyckie produkty spożywcze. W tych ramach spółka ta dokonywała od wielu lat przywozu pochodzącego z Wietnamu papieru ryżowego.

Już od roku 1996 H & S dokonywała przywozu tego produktu w ramach podpozycji CN 1901 90 99⁴⁷. Ta klasyfikacja taryfowa została wielokrotnie zaakceptowana przez niderlandzkie organy celne (zwane dalej „organami celnymi”), w tym również po przeprowadzeniu kontroli i analiz próbek pobranych z przywożonych przesyłek.

W 1997 r. Komisja przyjęła rozporządzenie nr 1196/97, wedle którego omawiane produkty są objęte podpozycją CN 1905 90 20. Rozporządzenie to weszło w życie z dniem 19 lipca 1997 r.

Mimo tego H & S w dalszym ciągu dokonywała przywozu papieru ryżowego, klasyfikując go do podpozycji taryfowej 1901 90 99. Organy celne w dalszym ciągu akceptowały zgłoszenia tej spółki, po raz ostatni w dniu 14 lipca 1997 r. oraz w dniu 16 marca 1998 r. Następnie w dniu 16 marca 1998 r. organy te dostrzegły błędną kwalifikację i poinformowały wskazaną spółkę, że omawiany towar jest objęty pozycją wskazaną w wymienionym wyżej rozporządzeniu, a więc podpozycją CN 1905 90 20. W późniejszym czasie H & S zgłaszała swe towary w ramach tej ostatniej pozycji.

W roku 2000 r. organy celne poinformowały H & S, że w zakresie dotyczącym okresu pomiędzy 25 listopada 1997 r. a 2 lutego 1998 r. dokonają one retrospektywnego pokrycia należności celnych, które powinny być zostać pobrane w związku z zastosowaniem podpozycji CN 1905 90 20.

H & S złożyła w związku z tym wniosek o umorzenie wskazanych należności celnych. Wniosek ten został odrzucony, co ostatecznie doprowadziło do sporu w postępowaniu głównym.

Sąd odsyłający, mając wątpliwości co do klasyfikacji taryfowej papieru ryżowego, postanowił zwrócić się do Trybunału między innymi z pytaniem, czy arkusze wyprodukowane z mąki ryżowej, soli i wody, które zostały wysuszone, ale nie zostały

⁴⁷ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia nr 1624/97.

poddane obróbce termicznej, są objęte podpozycją CN 1905 90 20 oraz czy rozporządzenie nr 1196/97 jest ważne.

Na wstępie Trybunał stwierdził, że niderlandzka wersja pozycji CN 1905, inaczej niż niektóre inne wersje językowe, nie odnosi się w sposób wyraźny do arkuszy z mąki lub ze skrobi lub do podobnych produktów, które powinny być „wysuszone”. Ta wersja językowa odnosi się bowiem jedynie do produktów w formie arkuszy.

Trybunał przypomniał jednak, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem konieczność jednolitej wykładni przepisów Unii wyklucza, aby w razie wątpliwości tekst przepisu był rozpatrywany odrębnie, i wymaga wręcz, aby był on interpretowany i stosowany w świetle wersji ustanowionych w innych językach urzędowych.

W tym względzie Trybunał zauważył, że po pierwsze, odniesienie do papieru ryżowego („rice paper”) lub do produktów „wysuszonych” jest wyraźnie zawarte w brzmieniu wielu wersji językowych podpozycji CN 1905 90 20, podczas gdy pozycja 1901 ma jedynie charakter dopełniający, gdyż odnosi się wyłącznie do towarów gdzie indziej niewymienionych i niewłączonych w ramach CN.

Po drugie, jak wynika to z analizy licznych wersji językowych CN i w świetle not wyjaśniających Komisji odsyłających do not wyjaśniających konwencji HS, poddanie pieczeniu nie jest charakterystyką konieczną dla zaklasyfikowania towaru do podpozycji 1905 90 20.

Mając na uwadze powyższe, Trybunał stwierdził, że klasyfikacja do podpozycji CN 1905 90 20 produktów spożywczych w postaci suchych, półprzezroczystych arkuszy o różnych rozmiarach, przyrządzonych z mąki ryżowej, soli i wody, jest zgodna z brzmieniem tej podpozycji. Wynika z tego, że ważność rozporządzenia nr 1196/97 pozostaje nienaruszona.

Wyrok z dnia 19 lutego 2009 r., Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja taryfowa – Monitory z wyświetlaczem ciekłokrystalicznym (LCD) wyposażone w złącza D-Sub, DVI-D, USB, S-video i video-composite – Pozycja 8471 – Pozycja 8528 – Rozporządzenie (WE) nr 754/2004

W wyroku tym, którego stan faktyczny został przedstawiony powyżej⁴⁸, sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału między innymi z pytaniem o stosowanie rozporządzenia nr 754/2004 do celów klasyfikacji taryfowej monitorów LCD będących przedmiotem sporu w postępowaniu głównym.

W tym względzie Trybunał przypomniał, po pierwsze, że rozporządzenie klasyfikacyjne jest przyjmowane przez Komisję, gdy klasyfikacja danego produktu w ramach CN może

⁴⁸ Zobacz sekcja II.2.1, zatytułowana „Obiektywne cechy i właściwości produktu”.

sprawiać trudności lub być przedmiotem sporów, oraz po drugie, że rozporządzenie takie ma zakres generalny, jako że ma zastosowanie nie do konkretnych podmiotów, lecz do ogółu produktów identycznych z produktem będącym przedmiotem danej klasyfikacji.

W istocie, o ile stosowanie w drodze analogii rozporządzenia klasyfikującego do towarów analogicznych do tych, o których mowa w rozporządzeniu, sprzyja wykładni spójnej z CN i równemu traktowaniu podmiotów gospodarczych, o tyle jednak w tego rodzaju przypadkach jest wymagane, by towary podlegające zaklasyfikowaniu i towary wskazane w rozporządzeniu klasyfikacyjnym były wystarczająco podobne. Tymczasem omawiane monitory typu LCD nie są z technologicznego punktu widzenia identyczne z towarami będącymi przedmiotem klasyfikacji dokonanej w rozporządzeniu nr 754/2004, które dotyczy monitorów wyposażonych w ekran plazmowy, które są również odmienne pod względem rozmiarów i rozdzielczości.

Sam fakt, że monitory będące przedmiotem postępowania głównego oraz produkty wskazane w rozporządzeniu nr 754/2004 nadają się do odtwarzania sygnałów pochodzących zarówno z maszyny do automatycznego przetwarzania danych, jak i z innych źródeł, nie wystarcza, w braku dokonania oceny ich cech obiektywnych oraz wydajności w odniesieniu do różnych wykonywanych przez nie funkcji, by wskazane rozporządzenie zastosować do tych monitorów w drodze analogii.

Wynika z tego, że rozporządzenie nr 754/2004 nie ma zastosowania do celów klasyfikacji taryfowej monitorów LCD wyposażonych w złącza D-SUB, DVI-D, USB, S-video i kompozytowe wideo.

Wyrok z dnia 17 lipca 2014 r., Panasonic Italia i in. (C-472/12, [EU:C:2014:2082](#))

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Pozycje taryfowe 8471 i 8528 – Ekrany plazmowe – Funkcja ekranu komputera – Potencjalna funkcja ekranu telewizora po włożeniu karty wideo

W latach 2001–2004 skarżący w postępowaniu głównym importowali do Włoch ekrany plazmowe. Dla celów zgłoszenia celnego skarżący dokonywali ich klasyfikacji do pozycji CN 8471 60 90, jako ekrany przeznaczone wyłącznie do transmisji obrazów pochodzących z komputera, co prowadziło w konsekwencji do zwolnienia z cła i do zapłaty podatku od wartości dodanej o stawce 20 %.

Organ celny uznał jednak, że owe ekrany powinny zostać sklasyfikowane do pozycji CN 8528, która obejmuje między innymi aparaturę odbiorczą dla telewizji i monitory wideo, ze skutkiem zastosowania cła o stawce 14 %.

W związku z tym skarżący w postępowaniu głównym wnieśli odwołania do Commissione tributaria provinciale di Milano (prowincjonalnego sądu administracyjnego z zakresu podatków w Mediolanie, Włochy), który oddalił je z tego względu, że możliwość

dostosowania ekranów do odbierania zespolonych sygnałów wideo poprzez samo włożenie karty wideo wykluczała ich klasyfikację do pozycji CN 8741. Skarżący w postępowaniu głównym złożyli odwołanie od wyroków wydanych w pierwszej instancji do Commissione tributaria regionale di Milano (regionalnego sądu administracyjnego z zakresu podatków w Mediolanie, Włochy), który potwierdził klasyfikację importowanych ekranów do pozycji taryfowej CN 8528.

W tych okolicznościach sąd odsyłający, do którego wpłynęły skargi kasacyjne na wyroki wydane w postępowaniu odwoławczym, zwrócił się do Trybunału, po pierwsze, z pytaniem o kryteria, jakie należy zastosować celem ustalenia, czy sporne w postępowaniu głównym ekrany powinny zostać sklasyfikowane do pozycji CN 8471⁴⁹, czy też do pozycji CN 8528.

Co się tyczy metody, którą należy obrać celem dokonania klasyfikacji taryfowej tego rodzaju ekranów, Trybunał wskazał, że z uwagi 5B lit. a)–c) do działu CN 84 wynika, że ekrany tego rodzaju jak rozpatrywane w postępowaniu głównym są objęte pozycją CN 8471 jako urządzenia maszyn do automatycznego przetwarzania danych, jeżeli spełniają kumulatywnie trzy przesłanki, a mianowicie są w rodzaju stosowanych wyłącznie lub zasadniczo w systemie automatycznego przetwarzania danych, mogą być przyłączane do jednostki centralnej przetwarzania danych i są zdolne do przyjmowania lub dostarczania danych w postaci nadającej się do wykorzystania przez system.

Ponieważ wymienione powyżej przesłanki druga i trzecia mogą zostać uznane za spełnione, w odniesieniu do pierwszej przesłanki Trybunał przypomniał, że sama możliwość odtwarzania obrazów pochodzących z innych źródeł niż maszyna do automatycznego przetwarzania danych nie wyklucza klasyfikacji ekranu do pozycji CN 8471, mając na uwadze brzmienie uwagi 5B lit. a) do działu CN 84, która odnosi się do urządzeń stosowanych „wyłącznie lub zasadniczo” w systemie automatycznego przetwarzania danych.

Ze wskazanych powyżej punktów not wyjaśniających do pozycji 8471 wynika bowiem, że poza przypadkiem, gdy monitory są wyposażone w rodzaj złącza nadającego się do podłączenia do systemów przetwarzania danych, można je przyporządkować do stosowanych zasadniczo w systemie automatycznego przetwarzania danych również na podstawie innych cech technicznych, w szczególności takich jak przeznaczenie dla celów pracy z bliskiej odległości, brak możliwości odtwarzania sygnałów telewizyjnych, niski poziom emisji pola elektromagnetycznego, wielkość wyświetlanej plamki od 0,41 mm dla średniej rozdzielczości i mniejsza w miarę zwiększania się rozdzielczości obrazu, szerokość pasma wynosząca 15 MHz lub więcej oraz mniejsza wielkość piksela na ekranie i większa zbieżność w porównaniu z monitorami wideo objętymi pozycją HS 8528.

⁴⁹ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, w wersjach wynikających kolejno z rozporządzeń nr 2388/2000, nr 2031/2001, nr 1832/2002 i nr 1789/2003.

W tych okolicznościach Trybunał orzekł, że do celów klasyfikacji taryfowej w ramach CN kolorowych ekranów plazmowych o wymiarach odpowiadających przekątnej 106,6 cm, wyposażonych w dwa głośniki i pilota zdalnego sterowania oraz posiadających urządzenie wejściowe przystosowane do włożenia karty wideo, należy wziąć pod uwagę właściwe im przeznaczenie polegające na odtwarzaniu, po pierwsze, danych pochodzących z maszyny do automatycznego przetwarzania danych, i po drugie, zespolonych sygnałów wideo. Tego rodzaju ekrany powinny zostać sklasyfikowane w ramach podpozycji CN 8471 60 90, jeżeli są one stosowane wyłącznie lub zasadniczo w systemie automatycznego przetwarzania danych w rozumieniu uwagi 5B lit. a) do działu CN 84 lub – w przeciwnym razie – do podpozycji 8528 21 90 tej nomenklatury, co podlega ocenie sądu odsyłającego na podstawie obiektywnych cech tych ekranów oraz w szczególności na podstawie cech wskazanych w notach wyjaśniających do pozycji HS 8471, zwłaszcza w pkt 1–5 części działu HS ID, poświęconej monitorom maszyn do automatycznego przetwarzania danych.

Po drugie, sąd odsyłający zmierzał zasadniczo do ustalenia, czy rozporządzenie nr 754/2004 powinno być stosowane retroaktywnie.

Po przypomnieniu swojego orzecznictwa, zgodnie z którym zasada pewności prawa stoi na przeszkodzie stosowaniu rozporządzenia z mocą wsteczną niezależnie od korzystnych lub niekorzystnych skutków, jakie to stosowanie mogłoby mieć w odniesieniu do zainteresowanego, chyba że w jego brzmieniu bądź w jego celach została zawarta w sposób wystarczająco jasny wskazówka pozwalająca na wyciągnięcie wniosku, że rozporządzenie obowiązuje nie tylko na przyszłość, Trybunał wskazał, że żadna z informacji zawartych w preambule rozporządzenia nr 754/2004, w treści jego przepisów lub w załączniku do niego nie sugeruje, że rozporządzenie to powinno być stosowane z mocą wsteczną.

W każdym razie rozporządzenie określające warunki klasyfikacji do pozycji lub podpozycji taryfy CN nie może mieć skutków wstecznych. W związku z tym rozporządzenie nr 754/2004 nie może być stosowane z mocą wsteczną.

Wyrok z dnia 22 września 2016 r., Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

Odesłanie prejudycjalne – Ocena ważności – Rozporządzenie (WE) nr 1051/2009 – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Pozycja 8701 – Ciągniki – Podpozycje od 8701 90 11 do 8701 90 39 – Ciągniki rolnicze (z wyłączeniem ciągników kierowanych przez pieszego) i stosowane w leśnictwie, kołowe, nowe – Lekkie czterokołowe pojazdy terenowe przeznaczone do wykorzystywania jako ciągniki

W wyroku tym, którego stan faktyczny został przedstawiony powyżej⁵⁰, w kontekście postępowania sądowego wszczętego przez KME w odniesieniu do WIT, *Gerechthshof*

⁵⁰ W odniesieniu do stanu faktycznego i prawnego sporu zob. sekcja II.2.2, zatytułowana „Przeznaczenie produktu”.

Amsterdam (sąd apelacyjny w Amsterdamie, Niderlandy) zwrócił się do Trybunału z pytaniem o ważność rozporządzenia nr 1051/2009, a także, w razie potrzeby, o to, do jakich podpozycji należy klasyfikować przedmiotowe pojazdy.

Strony w postępowaniu głównym i sąd odsyłający twierdziły, że chociaż pojazdy objęte rozporządzeniem nr 1051/2009 i pojazdy, których dotyczy niniejsza sprawa, nie są identyczne, to są one na tyle podobne, że rozporządzenie to ma zastosowanie przez analogię. Sąd odsyłający wyraził jednak wątpliwości co do ważności tego rozporządzenia ze względu na brak określonego wyposażenia, takiego jak wał odbioru mocy, hydrauliczne urządzenie podnoszące lub wciągarki.

Sąd odsyłający wskazał również, że noty wyjaśniające dotyczące podpozycji taryfowych odnoszą się do określonych urządzeń, takich jak wciągarki do ciągników stosowanych w leśnictwie, ale opisują ciągniki rolnicze jako jedynie „zazwyczaj” wyposażone w urządzenie hydrauliczne umożliwiające podnoszenie i wały odbioru mocy. Uwaga ta wywołała wątpliwości co do stosowania rozporządzenia nr 1051/2009 do podobnych pojazdów terenowych, które mogłyby zostać sklasyfikowane jako ciągniki rolnicze, nawet jeśli nie są wyposażone w takie urządzenia.

W tym względzie Trybunał przypomniał w szczególności, że jeśli sąd krajowy ma wątpliwości co do ważności rozporządzenia w sprawie klasyfikacji taryfowej, które musi zastosować w drodze analogii do produktów wystarczająco analogicznych do produktów nim objętych, to uzasadnione jest, aby skierował do Trybunału wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w celu dokonania oceny ważności tego rozporządzenia.

Podsumowując, Trybunał orzekł, że pkt 2 załącznika do rozporządzenia nr 1051/2009 jest nieważny, ponieważ klasyfikuje opisany w nim pojazd do podpozycji CN 8701 90 90⁵¹, a nie do tej z podpozycji CN z zakresu od 8701 90 11 do 8701 90 39, która odpowiada mocy silnika tego pojazdu.

Wyrok z dnia 15 grudnia 2016 r., LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

Odesłanie prejudycjalne – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja towarów – Suplementy diety objęte pozycją taryfową 2106 – Substancja czynna jako podstawowy składnik – Ewentualna klasyfikacja do działu 30 Nomenklatury scalonej – Prezentacja i sprzedaż wyrobów jako produktów leczniczych

W niniejszej sprawie, której część ram prawnych została przedstawiona powyżej⁵², sąd odsyłający w pytaniach pierwszym i drugim zapytał zasadniczo, czy CN⁵³ należy

⁵¹ CN w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia nr 948/2009.

⁵² Zobacz sekcja I, zatytułowana „Uwagi ogólne dotyczące charakteru i zakresu funkcji przysługujących sędziemu Unii oraz odpowiednich kryteriów oceny”.

interpretować w ten sposób, iż produkty takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, mające korzystny wpływ na ogólny stan zdrowia, których podstawowy składnik jest substancją czynną wchodzącą w skład suplementów diety klasyfikowanych do pozycji CN 2106, choć są prezentowane przez producenta jako produkty lecznicze i w tym charakterze wprowadzane do obrotu i sprzedawane, mogą być klasyfikowane do pozycji CN 3004, czy jednak należą do pozycji CN 2106.

W tym kontekście Trybunał zajął się między innymi kwestią, czy rozporządzenie nr 1264/98 i rozporządzenie wykonawcze nr 727/2012, które klasyfikują niektóre produkty do pozycji CN 2106, mają zastosowanie do produktów rozpatrywanych w postępowaniu głównym.

Po pierwsze, Trybunał przypomniał, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem rozporządzenie klasyfikacyjne ma charakter generalny, jako że znajduje zastosowanie nie do pojedynczego podmiotu gospodarczego, ale do ogółu towarów takich samych jak towar badany przez Komitet Kodeksu Celnego. Aby w ramach wykładni rozporządzenia klasyfikacyjnego określić zakres jego zastosowania, należy uwzględnić między innymi jego uzasadnienie. W tym względzie Trybunał stwierdził, że produkty będące przedmiotem sporu w sprawie głównej nie są identyczne z produktami objętymi tymi rozporządzeniami. W związku z tym rozporządzenia te nie mają bezpośredniego zastosowania do produktów rozpatrywanych w postępowaniu głównym.

Po drugie, Trybunał odesłał do swojego orzecznictwa, wedle którego stosowanie w drodze analogii rozporządzenia klasyfikacyjnego, takiego jak rozporządzenie nr 1264/98 i rozporządzenie wykonawcze nr 727/2012, do towarów analogicznych do tych, o których mowa w owych rozporządzeniach, sprzyja spójnej wykładni CN i równemu traktowaniu podmiotów gospodarczych. W świetle tego orzecznictwa Trybunał dokonał następnie porównania obiektywnych cech i właściwości produktów objętych tymi rozporządzeniami oraz produktów rozpatrywanych w postępowaniu głównym. Trybunał stwierdził zatem, że produkty te mają tę samą substancję czynną co produkty sklasyfikowane w rozporządzeniu nr 1264/98 i w rozporządzeniu wykonawczym nr 727/2012 i że różnica między nimi polega wyłącznie na stężeniu mikroorganizmów i dotyczy zastosowanych substancjach pomocniczych.

Na podstawie tych rozważań Trybunał udzielił odpowiedzi, że produkty takie jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, mające korzystny wpływ na ogólny stan zdrowia, których podstawowy składnik jest substancją czynną wchodzącą w skład suplementów diety klasyfikowanych do pozycji CN 2106, choć są prezentowane przez producenta jako produkty lecznicze i w tym charakterze wprowadzane do obrotu i sprzedawane, są objęte tą pozycją.

⁵³ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 1006/2011.

Wyrok z dnia 13 września 2018 r., *Vision Research Europe* (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Pozycje taryfowe – Klasyfikacja towarów – Kamera wyposażona w pamięć nietrwałą, w związku z czym przy wyłączeniu kamery lub wykonywaniu nowych zdjęć dochodzi do utraty wcześniej zarejestrowanych zdjęć – Nomenklatura scalona – Podpozycje 8525 80 19 i 8525 80 30 – Noty wyjaśniające – Wykładnia – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 113/2014 – Wykładnia – Ważność

W omawianym wyroku, którego stan faktyczny został przedstawiony powyżej⁵⁴, w odniesieniu do badania ważności rozporządzenia wykonawczego nr 113/2014 Trybunał stwierdził z jednej strony, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem rozporządzenie klasyfikacyjne ma charakter generalny, jako że znajduje zastosowanie nie do pojedynczego podmiotu gospodarczego, ale do ogółu towarów takich samych jak towar badany przez Komitet Kodeksu Celnego. Aby w ramach wykładni rozporządzenia klasyfikacyjnego określić zakres jego zastosowania, należy uwzględnić między innymi jego uzasadnienie.

Następnie Trybunał stwierdził, że z porównania cech urządzeń opisanych w rozporządzeniu wykonawczym nr 113/2014 i cech kamery rozpatrywanej w postępowaniu głównym wynika, że urządzenia te nie są identyczne, a zatem rzeszone rozporządzenie nie stosuje się bezpośrednio do rozpatrywanej kamery.

Jednakże z drugiej strony, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, chociaż rozporządzenie klasyfikacyjne nie ma bezpośredniego zastosowania do produktów, które nie są identyczne z produktem będącym przedmiotem tego rozporządzenia, a jedynie analogiczne do niego, to ma ono zastosowanie do tych produktów w drodze analogii. W tym względzie wystarczy, że produkty, które mają zostać sklasyfikowane, i produkty objęte rozporządzeniem klasyfikacyjnym są wystarczająco podobne.

Ponieważ urządzenia określone w rozporządzeniu wykonawczym nr 113/2014 są podobne pod względem cech i obiektywnych właściwości do kamery rozpatrywanej w postępowaniu głównym, wynika z tego, że rozporządzenie wykonawcze nr 113/2014 ma zastosowanie przez analogię do tej kamery. W związku z tym należy zbadać jego ważność.

W tym względzie Trybunał wskazał, że w odniesieniu do stosowania CN Rada Unii Europejskiej przyznała Komisji, działającej we współpracy z ekspertami celnymi państw członkowskich, szeroki zakres swobodnego uznania w przedmiocie precyzowania zakresu pozycji taryfowych mogących mieć zastosowanie przy klasyfikacji danego towaru. Niemniej jednak uprawnienia Komisji do przyjmowania środków, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2658/87, takich jak klasyfikacja towarów, nie upoważniają jej do zmiany treści pozycji taryfowych określonych na podstawie HS

⁵⁴ Zobacz sekcja II.1.4, zatytułowana „Reguły 4–6 – reguła domyślna, zasada szczególna mająca zastosowanie do niektórych pojemników, reguła porównawcza między podpozycjami”.

ustanowionych na mocy konwencji w sprawie HS, w przypadku których Unia – zgodnie z art. 3 tej konwencji – zobowiązała się nie dokonywać zmian ich zakresu.

W niniejszej sprawie Trybunał stwierdził, że rozporządzenie wykonawcze nr 113/2014 dokonuje klasyfikacji do podpozycji CN 8525 80 19 „kamer o wysokiej prędkości”. Względy uzasadniające ową klasyfikację opierają się na stwierdzeniu, że „tymczasowego przechowywania w pamięci nietrwałej nie uważa się za rejestrację obrazów w kamerze, ponieważ po wyłączeniu kamery obrazy zostają utracone”. Tymczasem, jak już wyjaśnił Trybunał, zdolność kamer i aparatów cyfrowych do rejestrowania nieruchomych obrazów na nośniku pamięci wewnętrznej stanowi zasadniczą cechę towarów objętych pozycją CN 8525 80 30, niezależnie od tego, czy ta zdolność do rejestrowania ma charakter tymczasowy, czy stały.

Jako że wbrew temu, co wynika z podpozycji CN 8525 80 30, rozporządzenie wykonawcze nr 113/2014 wyklucza klasyfikację do tej podpozycji urządzeń, które rejestrują tymczasowo obrazy w pamięci nietrwałej, i w związku z tym dokonuje klasyfikacji „kamer o wysokiej prędkości” w ramach podpozycji CN 8525 80 19, Trybunał doszedł do wniosku, że owo rozporządzenie wykonawcze jest sprzeczne z zakresem podpozycji CN 8525 80 30.

W konsekwencji, przyjmując rozporządzenie wykonawcze nr 113/2014, Komisja zmieniła i ograniczyła zakres podpozycji CN 8525 80 30 i przekroczyła uprawnienia przyznane jej w art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2658/87.

W związku z tym Trybunał orzekł, że podpozycję CN 8525 80 30 należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona kamerę taką jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, która może wykonywać dużą liczbę zdjęć na sekundę i zachowywać je w wewnętrznej pamięci nietrwałej, z której są one usuwane, gdy kamera jest wyłączana, i że rozporządzenie wykonawcze nr 113/2014, w zakresie, w jakim ma ono w drodze analogii zastosowanie do towarów posiadających cechy tej kamery, jest nieważne.

3. Opinia dotycząca klasyfikacji i wiążące informacje taryfowe

3.1. Opinia dotycząca klasyfikacji WTO i Komitetu Kodeksu Celnego

Wyrok z dnia 19 listopada 1975 r. (Trybunał w pełnym składzie), *Douaneagent der Nederlandse Spoorwegen* (38/75, [EU:C:1975:154](#))

Duplikatory kserograficzne

W dniu 28 kwietnia 1971 r. strona skarżąca w postępowaniu głównym dokonała przywozu z państwa trzeciego duplikatora kserograficznego służącego do powielania dokumentów. Niderlandzka administracja celna zaklasyfikowała to urządzenie do pozycji

taryfowej 90.07 A WTC⁵⁵, „urządzenia fotograficzne”, i nałożyła cło w wysokości 14 %. Klasyfikacja ta odpowiada uwadze dodatkowej wprowadzonej do działu 90 WTC rozporządzeniem nr 1/71 (zwanej dalej „sporną uwagą dodatkową”), wprowadzającej, z mocą od dnia 1 stycznia 1971 r., zmiany WTC o następującym brzmieniu: „za objęte podpozycją 90.07 A uważa się również urządzenia do automatycznego powielania dokumentów w procesie elektrostatycznym, zawierające optyczny system rejestracji obrazu”. Nota ta odpowiadała opinii w sprawie klasyfikacji wydanej w grudniu 1965 r. przez Radę Współpracy Celnej odpowiedzialną za egzekwowanie konwencji w sprawie nomenklatury dla celów klasyfikacji towarów w taryfach celnych, podpisanej w Brukseli w dniu 15 grudnia 1950 r. (zwanej dalej „konwencją w sprawie nomenklatury”)⁵⁶.

Jednakże przed dniem 1 stycznia 1971 r. niderlandzkie organy celne zaklasyfikowały omawiane urządzenie do pozycji 84.54 B, „pozostałe maszyny biurowe”, w celu zastosowania się do dwóch decyzji Tarief commissie (komisji ds. stawek) z dnia 2 lutego 1970 r.

Ponieważ cło mające zastosowanie do towarów objętych pozycją 84.54 B zostało obniżone w ramach wielostronnych negocjacji Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) do 7 %, strona skarżąca uznała, że sporna uwaga dodatkowa, „przenosząc” sporny towar ze skonsolidowanej pozycji ze stawką 7 % do pozycji objętej stawką 14 %, naruszyła art. II tego układu. Jako że jej skarga została odrzucona, wniosła ona odwołanie do komisji taryfowej, która postanowiła zwrócić się do Trybunału między innymi z pytaniem, czy sporna uwaga dodatkowa narusza zobowiązania wynikające z konwencji w sprawie nomenklatury – w szczególności art. II lit. b) ppkt (ii), zakazujący wprowadzania zmian do uwag do działów i sekcji, które mogłyby zmienić zakres działów, sekcji i pozycji nomenklatury.

Przed wszystkim Trybunał wyjaśnił, że Unia zastępuje państwa członkowskie w odniesieniu do zobowiązań wynikających z konwencji w sprawie nomenklatury i z konwencji z tego samego dnia ustanawiającej Radę Współpracy Celnej⁵⁷, a w konsekwencji jest związana tymi zobowiązaniami.

W tym względzie Trybunał stwierdził, że wśród zobowiązań wymienionych w pierwszej z tych konwencji znajduje się – w art. II lit. b) ppkt (ii) – zobowiązanie umawiających się stron do „niewprowadzania w uwagach do działów lub sekcji żadnych zmian, które mogłyby zmienić zakres działów, sekcji i pozycji zawartych w nomenklaturze”.

Ponadto opinie klasyfikacyjne wydane przez Radę Współpracy Celnej nie są wiążące dla umawiających się stron, ale stanowią elementy interpretacji tym bardziej istotne, że pochodzą one od organu, któremu strony te powierzyły zadanie zapewnienia jednolitej

⁵⁵ WTC zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 950/68, zmienionego rozporządzeniem nr 1/71.

⁵⁶ Konwencja w sprawie nomenklatury klasyfikacji towarów w taryfach celnych, podpisana w Brukseli dnia 15 grudnia 1950 r.

⁵⁷ Konwencja ustanawiająca Radę Współpracy Celnej, podpisana w Brukseli dnia 15 grudnia 1950 r.

interpretacji i stosowania CN. Taka interpretacja, gdy odpowiada ona ponadto praktyce powszechnie stosowanej przez państwa umawiające się, może zostać odrzucona jedynie wtedy, gdy wydaje się niezgodna z brzmieniem danej pozycji lub gdy w sposób oczywisty wykracza poza zakres uprawnień przyznanych Radzie Współpracy Celnej.

W świetle powyższych rozważań Trybunał stwierdził, że ze względu na stopień podobieństwa między procesami fotograficznymi i kserograficznymi z rejestracją obrazu nie wydaje się, aby spełnione były warunki wymagające odrzucenia opinii klasyfikacyjnej jako niezgodnej z daną pozycją. W konsekwencji sporna uwaga dodatkowa nie jest niezgodna ze zobowiązaniami wynikającymi z konwencji w sprawie nomenklatury.

Z powyższych rozważań wynika zatem, że analiza akt sprawy nie ujawniła żadnych elementów, które mogłyby wpłynąć na ważność spornej uwagi dodatkowej.

Wyrok z dnia 10 listopada 2011 r., Xi X BV (C-319/10 i C-320/10, [EU:C:2011:720](#))

Wspólna taryfa celna – Nomenklatura scalona – Klasyfikacja taryfowa – Mięso drobiowe bez kości, zamrożone i solone – Ważność i wykładnia rozporządzeń (WE) nr 535/94, nr 1832/2002, nr 1871/2003, nr 2344/2003 i nr 1810/2004 – Uwaga dodatkowa 7 do działu 2 Nomenklatury scalonej – Decyzja organu rozstrzygania sporów WTO – Skutki prawne

W sprawie, która stała się przedmiotem omawianego wyroku, Trybunał został wezwany do udzielenia odpowiedzi w szczególności na pytanie, czy w ramach interpretacji lub oceny ważności uwagi dodatkowej zawartej w rozporządzeniu nr 1810/2004⁵⁸ można powołać się na decyzję Organu Rozstrzygania Sporów (zwanego dalej „DSB”) ustanowionego w ramach WTO, w zakresie, w jakim dotyczy ona wykładni pojęcia „solone” wymienionego w pozycji 0210, nawet jeśli zgłoszenie do procedury celnej w sprawie dopuszczenia do swobodnego obrotu nastąpiło przed przyjęciem tej decyzji.

Spór przed sądem odsyłającym dotyczył klasyfikacji celnej zamrożonego mięsa drobiowego bez kości o różnych poziomach zawartości soli, od 0,6 % do 1 %. Skarżący w postępowaniu przed sądem odsyłającym podnieśli, że mięso powinno zostać zaklasyfikowane do podpozycji CN 0210 99 39, twierdząc, że dodanie soli, nawet poniżej 1,2 %, zmienia charakter mięsa, przy czym teza ta opiera się na decyzjach DSB. Organy celne twierdziły z kolei, powołując się na sporną uwagę dodatkową, że towary powinny zostać zaklasyfikowane do podpozycji 0207 14 10. Sąd odsyłający podkreślił znaczenie interpretacji tej noty i ważności przepisów, a także wpływu decyzji WTO na wynik sporu.

Po pierwsze, w odniesieniu do kwestii dotyczącej tego, czy można ocenić ważność spornej noty dodatkowej w świetle decyzji DSB, Trybunał przypomniał, że porozumienia WTO nie należą co do zasady do norm, w świetle których Trybunał kontroluje legalność aktów instytucji Unii. Jedynie wtedy, gdy Unia zamierza wykonać określone zobowiązanie

⁵⁸ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 1810/2004.

przyjęte w ramach WTO lub gdy, jak w omawianej sprawie, dana czynność Unii zawiera wyraźne odesłanie do określonego przepisu porozumień WTO, Trybunał dokonuje kontroli zgodności rozpatrywanej czynności z regułami WTO.

Ponadto podmiot gospodarczy nie może powołać się przed sądem państwa członkowskiego na niezgodność uregulowań Unii z niektórymi przepisami WTO, również wówczas, gdy DSB stwierdził niezgodność rzeczonych uregulowań z tymi przepisami. Poza tym upłynął rozsądny termin przewidziany w ramach systemu rozstrzygania sporów ustanowionego na mocy porozumień WTO i przyznanego Unii w celu zastosowania się do tej decyzji.

Nie można również dopuścić możliwości powoływania się przez podmiot gospodarczy przed sądem Unii na niezgodność przepisów Unii z decyzją DSB. W rzeczywistości zalecenia lub decyzje DSB stwierdzające nieprzestrzeganie zasad WTO nie mogą zasadniczo, niezależnie od ich zakresu prawnego, być zasadniczo odróżniane od zasad materialnych odzwierciedlających zobowiązania podjęte przez członka w ramach WTO. W związku z tym zalecenie lub decyzja DSB stwierdzające naruszenie tych zasad nie mogą, podobnie jak zasady materialne zawarte w porozumieniach WTO, być powoływane przed sądem Unii w celu ustalenia, czy regulacja Unii jest niezgodna z tym zaleceniem lub z tą decyzją.

W niniejszej sprawie z jednej strony zdaniem Trybunału ani z akt sprawy, ani z motywów przedmiotowych rozporządzeń nie wynika, że przyjmując te rozporządzenia, Komisja zamierzała wykonać w porządku prawnym Unii szczególne zobowiązanie podjęte w ramach WTO. Z drugiej strony żadne z tych rozporządzeń nie odnosi się w sposób wyraźny do konkretnych postanowień porozumień WTO. Ponadto decyzja DSB została wydana po wystąpieniu okoliczności będących przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, a rozsądny termin na jej wykonanie upłynął dopiero w dniu 27 czerwca 2006 r.

Wynika z tego, że w ramach oceny ważności spornej uwagi dodatkowej zawartej w rozporządzeniu nr 1810/2004 nie można w żadnym wypadku powoływać się na decyzję DSB w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym.

Po drugie, w odniesieniu do kwestii, czy sporna uwaga dodatkowa może być interpretowana w świetle decyzji DSB, pierwszeństwo umów międzynarodowych zawartych przez Unię przed aktami prawa pochodnego Unii wymaga, aby te ostatnie były interpretowane, tak dalece, jak jest to możliwe, zgodnie z tymi umowami. Trybunał odwoływał się już zatem do sprawozdań zespołu orzekającego lub Organu Apelacyjnego WTO na poparcie przyjętej przez niego wykładni określonych przepisów porozumień WTO.

Jednakże nawet jeśli nie można wykluczyć, że w pewnych okolicznościach można powołać się na decyzję DSB w celu interpretacji prawa Unii, to w niniejszej sprawie zdaniem Trybunału wykładnia decyzji DSB przedstawiona przez skarżących

w postępowaniu głównym i przed sąd odsyłający wynika z błędnego rozumienia tej decyzji.

W tym kontekście Trybunał stwierdził, że w sytuacji, w której zgłoszenia do procedury celnej w sprawie dopuszczenia do swobodnego obrotu zostały dokonane przed dniem 27 września 2005 r., nie można powoływać się na decyzję Organu Rozstrzygania Sporów WTO i dwa sprawozdania zespołu orzekającego WTO ani w ramach wykładni spornej uwagi dodatkowej zawartej w rozporządzeniu nr 1810/2004, ani w ramach oceny ważności tej uwagi dodatkowej.

3.2. Wiążące informacje taryfowe

Wyrok z dnia 2 grudnia 2010 r., Schenker (C-199/09, [EU:C:2010:728](#))

Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 – Rozporządzenie wykonawcze do kodeksu celnego – Artykuł 6 ust. 2 – Wniosek o wydanie wiążącej informacji taryfowej – Pojęcie jednego rodzaju towarów

W sprawie, która stała się przedmiotem omawianego wyroku, sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym wykładni art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2454/93, zgodnie z którym wniosek o wydanie WIT może dotyczyć wyłącznie jednego rodzaju towarów. Sąd odsyłający zwrócił się w szczególności z pytaniem, czy wskazany przepis należy interpretować w ten sposób, że wniosek o wydanie WIT powinien być ograniczony do jednego towaru, a zatem nie może dotyczyć różnych towarów, nawet jeśli różnice pomiędzy nimi są minimalne. Pytanie prejudycjalne sprowadza się w istocie do kwestii, czy wyświetlacze ciekłokrystaliczne (LCD), takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, stanowią „jeden rodzaj towarów” w rozumieniu art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2454/93.

Na wstępie Trybunał stwierdził, że ani kodeks celny, ani rozporządzenie wykonawcze do kodeksu celnego nie zawierają żadnej definicji pojęcia „jednego rodzaju towarów”, o których mowa w art. 6 ust. 2 tegoż rozporządzenia. W związku z tym dla interpretacji tego pojęcia należy wziąć pod uwagę brzmienie, kontekst i cele tego przepisu.

Następnie Trybunał wskazał, po pierwsze, że w świetle brzmienia omawianego art. 6 ust. 2, który odwołuje się do „jednego rodzaju towarów”, wniosek o wydanie WIT może dotyczyć różnych towarów, pod warunkiem że są one tego samego rodzaju. Biorąc pod uwagę zwyczajne znaczenie tego określenia, jedynie towary mające podobne właściwości mogą stanowić „jeden rodzaj towarów”.

Po drugie, aby określić, jakie różnice powodują, że towarów mających podobne właściwości nie można uznać za towary jednego rodzaju w rozumieniu art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2454/93, Trybunał przypomniał, że system WIT ma na celu zapewnienie podmiotowi gospodarczemu pewności prawnej w przypadku wątpliwości co do klasyfikacji taryfowej danego towaru. WIT zapewnia zatem osobie, której została

ona udzielona, klasyfikację danego towaru do ściśle określonej klasyfikacji taryfowej, co pozwala z góry poznać wysokość należności celnych podlegających zapłacie z chwilą zakończenia formalności celnych dotyczących tego towaru.

Ponadto omawiany system ułatwia także działanie samym służbom celnym w zakresie klasyfikacji taryfowej towarów, albowiem klasyfikacja taryfowa towarów będących przedmiotem takiej informacji jest określona w odniesieniu do wszelkich przyszłych deklaracji celnych dotyczących takich towarów w okresie ważności omawianej informacji.

Zważywszy na cele omawianych przepisów, Trybunał wyjaśnił, że towary – nawet jeśli mają podobne właściwości – nie mogą być uznane za należące do tego samego rodzaju w rozumieniu art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2454/93, w przypadku gdy mogą one zostać zaklasyfikowane do innych pozycji lub podpozycji nomenklatury celnej. Ujęcie w jednym wniosku o udzielenie WIT szeregu towarów, które mogą zostać zaklasyfikowane do różnych pozycji lub podpozycji, poza tym, że utrudniłoby służbom celnym zadanie, niosłoby bowiem ze sobą znaczące niebezpieczeństwo popełnienia błędu w ocenie informacji zawartych we wniosku, a co za tym idzie – niebezpieczeństwo popełnienia błędu przy dokonywaniu klasyfikacji objętych tymże wnioskiem towarów.

W tych okolicznościach Trybunał doszedł do wniosku, że wniosek o udzielenie WIT nie może obejmować różnych towarów, nawet jeśli mają one podobne właściwości, w sytuacji gdy różnice pomiędzy tymi towarami mogą mieć jakikolwiek wpływ na ich klasyfikację taryfową.

W związku z tym Trybunał orzekł, że art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2454/93 należy interpretować w ten sposób, że wniosek o wydanie WIT może dotyczyć różnych towarów, pod warunkiem że należą one do jednego rodzaju towarów. Za towary jednego rodzaju w rozumieniu tego przepisu można uznać jedynie towary mające podobne właściwości, przy czym występujące pomiędzy nimi różnice muszą być całkowicie pozbawione znaczenia z punktu widzenia ich klasyfikacji taryfowej.

Wyrok z dnia 15 września 2005 r., Intermodal Transports (C-495/03, [EU:C:2005:552](#))

Wspólna taryfa celna – Pozycje taryfowe – Klasyfikacja w Nomenklaturze scalonej – Pozycja 8709 – Ciągnik „Magnum ET120 Terminal Tractor” – Artykuł 234 WE – Obowiązek sądu krajowego zadania pytania prejudycjalnego – Przesłanki – Wiążąca informacja taryfowa wydana na rzecz osoby trzeciej przez organy celne innego państwa członkowskiego dotycząca pojazdu podobnego

Intermodal, spółka niderlandzka, zgłosiła pojazdy silnikowe w celu dopuszczenia ich do swobodnego obrotu, klasyfikując je do pozycji CN 8709.

W wyniku przeprowadzonej weryfikacji niderlandzkie organy celne uznały jednak, że wskazane pojazdy należą do podpozycji CN 8701 20 10. W związku z tym organy te skierowały do spółki Intermodal decyzję ustanawiającą obowiązek zapłaty dodatkowej kwoty. Na poparcie odwołania od tej decyzji spółka Intermodal przedstawiła

w szczególności WIT wydane przez fińskie organy celne, w którym jako właściciela wskazano fińską spółkę i dokonano klasyfikacji podobnych pojazdów do pozycji CN 8709. Odwołanie to zostało jednak oddalone.

Spółka Intermodal wniosła kasację od tego wyroku do sądu odsyłającego. Sąd ten orzekł, że Intermodal nie może wywieść jakiegokolwiek prawa z WIT, która nie została wystawiona na tę spółkę i która dotyczy innego towaru, ma on jednak wątpliwość, czy w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym sąd krajowy, który uzna, że taka WIT wydana na rzecz osoby trzeciej zawiera oczywiście błędną klasyfikację w ramach CN, jest zobowiązany do zwrócenia się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym.

W tych okolicznościach sąd ów zwrócił się do Trybunału w pierwszej kolejności z pytaniem, czy w sporze zawisłym przed sądem krajowym w przedmiocie klasyfikacji towaru w CN, w którym powołano się na WIT dotyczącą towaru podobnego, wydaną przez organy celne innego państwa członkowskiego na rzecz osoby trzeciej względem wskazanego sporu, sąd krajowy ma obowiązek zwrócić się do Trybunału z pytaniem o interpretację, jeżeli sąd ten uzna, że wskazana WIT jest niezgodna z CN i że zamierza dokonać odmiennej klasyfikacji taryfowej od tej, która jest zawarta we wskazanej WIT.

Na wstępie Trybunał wskazał, że zgodnie z art. 12 rozporządzenia nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny z wiążącej informacji taryfowej wynikają prawa jedynie dla osoby, do której skierowano tę informację, i jedynie w zakresie towarów, które są w niej wskazane.

W rezultacie, w ramach sporu zawisłego przed sądem jednego z państw członkowskich, strony nie miały żadnego przysługującego im osobiście prawa do powoływania się na WIT odnoszącą się do towaru podobnego, wydaną przez władze innego państwa członkowskiego na rzecz osoby trzeciej.

W tych okolicznościach Trybunał stwierdził, że gdy w ramach sporu zawisłego przed sądem krajowym w przedmiocie klasyfikacji taryfowej określonego towaru przedłożona zostanie WIT odnosząca się do towaru podobnego, wydana przez organy celne innego państwa członkowskiego na rzecz osoby trzeciej względem tego sporu, i gdy sąd ten uzna, że klasyfikacja taryfowa zawarta w tej informacji jest błędna, te dwie okoliczności nie mogą skutkować powstaniem po stronie sądu, którego orzeczenia podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, obowiązku zwrócenia się do Trybunału w kwestii wykładni.

W przypadku sądu krajowego, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, takie okoliczności nie mogą same w sobie z mocy samego prawa skutkować powstaniem po stronie sądu obowiązku skierowania do Trybunału wniosku o dokonanie wykładni. W przypadku zaistnienia pytania dotyczącego prawa Unii sąd taki ma jednak obowiązek zwrócić się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym, chyba że stwierdzi, że pytanie to nie jest istotne dla sprawy lub że Trybunał dokonał już wykładni danego przepisu wspólnotowego, lub że prawidłowe zastosowanie prawa Unii jest tak oczywiste, iż brak jest co do tego jakichkolwiek racjonalnych wątpliwości. Ocena

zaistnienia takiej możliwości powinna zostać dokonana z uwzględnieniem charakterystyki prawa Unii, szczególnych trudności przy jego interpretacji i ryzyka wystąpienia różnic w orzecznictwie wewnątrz Unii.

W tym zakresie istnienie WIT dostarczonej przez władze innego państwa członkowskiego powinno skłonić sąd do zachowania szczególnej ostrożności przy dokonywaniu oceny dotyczącej ewentualnego braku racjonalnych wątpliwości co do prawidłowego stosowania CN⁵⁹, mając na uwadze w szczególności trzy elementy oceny wskazane powyżej.

W drugiej kolejności sąd odsyłający zwrócił się w istocie z pytaniem, czy pozycja CN 8709 powinna być interpretowana w ten sposób, że pojazd o cechach takich jak wskazane w postępowaniu głównym mieści się w ramach tej pozycji.

W tym względzie Trybunał zauważył, że brzmienie pozycji CN 8709 dokonuje rozróżnienia pomiędzy dwiema kategoriami pojazdów, zdefiniowanymi w szczególności według niektórych cech fizycznych lub według możliwego zastosowania. Ponadto owo brzmienie tejże pozycji przypisuje decydujące znaczenie okoliczności, że pojazdy te powinny być w rodzaju pojazdów używanych do ciągnięcia na dworcach, a w szczególności, jak wynika z niektórych wersji językowych, na peronach. Kryterium to odsyła do obiektywnej cechy pojazdu, która powinna być taka, że pojazd ten w naturalny sposób nadaje się do użycia na dworcach, a w szczególności na peronach, oraz jest on identyczny z pojazdami, które są w rzeczywistości używane w tych miejscach, lub analogiczny do tych pojazdów.

Zdaniem Trybunału z cech pojazdów rozpatrywanych w postępowaniu głównym wynika, że w oczywisty sposób nie są one ani podobne do pojazdów rzeczywiście używanych w celu ciągnięcia na dworcach, a w szczególności na peronach, ani nie nadają się, ze względu na swe właściwości, do takiego użycia. W konsekwencji pojazdy takie nie mogą być objęte zakresem stosowania pozycji 8709.

W tych okolicznościach Trybunał orzekł, że pozycja CN 8709 nie obejmuje pojazdu wyposażonego w silnik Diesla o mocy 132 kW przy 2500 obrotach na minutę oraz w automatyczną skrzynię biegów z czterema biegami do przodu i jednym biegiem wstecznym, posiadającego zamkniętą kabinę oraz podnoszoną platformę o dopuszczalnej wysokości 60 cm, charakteryzującego się maksymalną ładownością wynoszącą 32 000 kg, bardzo małym promieniem skrętu i przeznaczonego do holowania naczep w obszarach i budynkach przemysłowych. Taki pojazd nie jest bowiem ani pojazdem mechanicznym używanym do przewozu towarów, ani ciągnikiem typu stosowanego na peronach kolejowych w rozumieniu wskazanej pozycji.

⁵⁹ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 2261/98.

Wyrok z dnia 7 kwietnia 2011 r., Sony Supply Chain Solutions (Europe) (C-153/10, [EU:C:2011:224](#))

Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuł 12 ust. 2 i 5, art. 217 ust. 1 i art. 243 – Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 – Przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 – Artykuły 10 i 11 – Klasyfikacja towarów – Wiążąca informacja taryfowa – Powołanie się na wiążącą informację taryfową przez inny podmiot gospodarczy niż ten, który uzyskał informację – Wytyczne krajowych organów celnych – Uzasadnione oczekiwania

Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (zwana dalej „SLE”) wniosła skargę na wystosowane przez niderlandzkie organy celne żądanie zapłaty należności celnych w odniesieniu do przywozu automatów do gier, w tym konsoli o nazwie Playstation 2 Computer Entertainment System (zwanej dalej „PS 2”). W ramach tej skargi SLE oparła się na postępowaniu, które toczyło się pomiędzy Sony Computer Entertainment Europe Ltd. (zwaną dalej „SCEE”), należąca do tej samej grupy spółek, a organami celnymi Zjednoczonego Królestwa. W dniu 19 października 2000 r. organy te udzieliły bowiem spółce SCEE WIT dotyczącej PS 2, klasyfikując ją do podpozycji taryfowej CN 9504 10 00⁶⁰.

W tym kontekście sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału w szczególności z pytaniem, czy rozporządzenie nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny, zmienione rozporządzeniem nr 82/97, oraz rozporządzenie nr 2454/93, zmienione rozporządzeniem nr 12/97 (zwane dalej „rozporządzeniem wykonawczym”), należy interpretować w ten sposób, że podmiot dokonujący zgłoszenia celnego we własnym imieniu i na własny rachunek może powoływać się na WIT, która została udzielona nie temu podmiotowi, lecz spółce z nim powiązanej, na wniosek której podmiot ten dokonał zgłoszenia.

Na wstępie Trybunał przypomniał, że celem WIT jest zapewnienie, aby podmioty gospodarcze uzyskały pewność co do prawa, w przypadku gdy istnieją wątpliwości co do zaklasyfikowania towaru w obowiązującej CN, i tym samym informacja ta ma ich chronić przed późniejszą zmianą stanowiska przez organy celne w kwestii klasyfikacji tego towaru.

Następnie Trybunał wskazał, że z art. 12 ust. 2 kodeksu celnego w związku z art. 10 i 11 rozporządzenia wykonawczego wynika, że zarówno wobec organów celnych, które informacji tej udzieliły, jak też wobec organów celnych innych państw członkowskich na WIT może powoływać się jedynie ten, komu została ona udzielona. W tym względzie Trybunał stwierdził, że WIT tworzy prawa wyłącznie na rzecz jej posiadacza. Jednakże z art. 5 i 64 kodeksu celnego wynika, że zasada, zgodnie z którą na WIT może powoływać się jedynie ten, komu została ona udzielona, nie zabrania temu podmiotowi dokonywać

⁶⁰ CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, w wersjach wynikających, odpowiednio, z rozporządzeń nr 2204/1999 i nr 2263/2000.

zgłoszenia celnego za pośrednictwem osoby trzeciej. Kodeks celny reguluje bowiem w sposób wyczerpujący instytucję przedstawicielstwa celnego.

Jednak zarówno z postanowienia odsyłającego, jak i z uwag przedstawionych Trybunałowi przez SLE wynikało, że ta ostatnia nie działała jako przedstawiciel SCEE. W związku z tym nie mogła ona powoływać się wobec niderlandzkich organów celnych na WIT, którego posiadaczem była SCEE. W tym względzie fakt, że spółki SCEE i SLE stanowiły część tej samej grupy spółek, a także fakt, że druga z wymienionych spółek była w Niderlandach przedstawicielem podatkowym pierwszej, nie nadają spółce SLE statusu przedstawiciela celnego w rozumieniu art. 5 kodeksu celnego.

W świetle powyższych rozważań Trybunał orzekł, że art. 12 ust. 2 kodeksu celnego, jak również art. 10 i 11 rozporządzenia wykonawczego należy interpretować w ten sposób, że podmiot dokonujący zgłoszenia celnego we własnym imieniu i na własny rachunek nie może powoływać się na WIT, która udzielona została nie temu podmiotowi, lecz spółce z nim powiązanej, na wniosek której podmiot ten dokonał zgłoszenia.

W innym pytaniu sąd odsyłający zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy w ramach postępowania dotyczącego poboru należności celnych zainteresowana strona może zakwestionować ten pobór, przedstawiając świadectwo WIT wydane dla tych samych towarów w innym państwie członkowskim. Sąd odsyłający zapytał między innymi, czy należy uwzględnić tego rodzaju WIT w sytuacji, gdy w chwili dokonywania przywozu jej ważność była sporna i została zmieniona dopiero po dokonaniu omawianego przywozu.

W tym względzie Trybunał wyjaśnił na wstępie, że na podstawie art. 12 ust. 2 kodeksu celnego oraz art. 11 rozporządzenia wykonawczego WIT wiąże organy celne wyłącznie w wypadku, gdy powołuje się na nią ten, komu jej udzielono, albo jego przedstawiciel celny. Poza takim wypadkiem organ rozpoznający środek zaskarżenia wniesiony na mocy art. 243 ust. 2 kodeksu celnego, przed którym powołano się na WIT, nie może takiej informacji nadawać właściwych jej skutków prawnych. Niemniej jednak na WIT może powoływać się tytułem środka dowodowego także ten, komu jej nie udzielono. W braku przepisów prawa Unii dotyczących pojęcia dowodu wszelkie środki dowodowe dopuszczalne na mocy przepisów postępowania państw członkowskich w procedurach analogicznych do tej, o której mowa w art. 243 kodeksu celnego, są bowiem co do zasady dopuszczalne.

Ponadto Trybunał przypomniał swoje orzecznictwo, zgodnie z którym okoliczność, iż organy celne innego państwa członkowskiego wydały na rzecz osoby trzeciej względem sporu zawisłego przed takim sądem krajowym, od którego orzeczeń nie służy w prawie krajowym środek zaskarżenia, WIT dla określonego towaru, która, jak się wydaje, zawiera odmienną wykładnię pozycji CN od wykładni, która wedle oceny tego sądu powinna być stosowana dla wyrobu podobnego będącego przedmiotem wskazanego sporu, powinna niewątpliwie skłonić sąd do zachowania szczególnej ostrożności przy dokonywaniu oceny dotyczącej ewentualnego braku uzasadnionych wątpliwości co do prawidłowego stosowania CN.

Trybunał wywiódł z tego orzecznictwa, że WIT udzielona osobie trzeciej może być uwzględniana w charakterze środka dowodowego przez sąd rozpoznający spór dotyczący klasyfikacji taryfowej towaru oraz wynikającej stąd zapłaty należności celnych.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Trybunał doszedł do wniosku, że art. 12 ust. 2 i 5, art. 217 ust. 1 kodeksu celnego oraz art. 11 rozporządzenia wykonawczego w związku z art. 243 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że w ramach postępowania dotyczącego poboru należności celnych osoba zainteresowana może sprzeciwić się temu poborowi, przedstawiając tytułem środka dowodowego WIT udzieloną w odniesieniu do tych samych towarów w innym państwie członkowskim, przy czym taka WIT nie wywiera właściwych jej skutków prawnych. Zadaniem sądu krajowego jest natomiast ustalenie, czy odpowiednie przepisy proceduralne danego państwa członkowskiego zezwalają na posługiwanie się takim środkiem dowodowym.

Ponadto sąd odsyłający zapytał, czy kodeks celny i rozporządzenie wykonawcze należy interpretować w ten sposób, że wytyczne krajowe, które zezwalają organom krajowym na powoływanie się – w celu klasyfikacji taryfowej towarów będących przedmiotem zgłoszenia – na WIT udzieloną osobie trzeciej w odniesieniu do tych samych towarów, mogą powodować powstanie po stronie importerów uzasadnionych oczekiwań co do tego, że będą mogli się powoływać na takie wytyczne.

Na wstępie Trybunał wyjaśnił, że zgodnie z treścią postanowienia odsyłającego w chwili dokonywania przywozów rozpatrywanych w postępowaniu głównym niderlandzki podręcznik celny stanowił, że „[j]edynie osoba uprawniona może powołać się na [WIT], [a w] każdym razie przedstawione towary muszą odpowiadać pod każdym względem opisowi towarów w [WIT]. Jeżeli importer odwołuje się do ważnej [WIT], w odniesieniu do której nie jest on osobą uprawnioną, i zgłasza dokładnie takie same towary jak towary opisane w [WIT], klasyfikacja musi odpowiadać klasyfikacji przyjętej w [WIT]”.

W tym względzie Trybunał odesłał do swojego orzecznictwa, zgodnie z którym na zasadę uzasadnionych oczekiwań nie można powoływać się przeciwko konkretnemu przepisowi prawa Unii, zaś zachowanie organu krajowego, na którym spoczywa obowiązek stosowania prawa Unii, które pozostaje w sprzeczności z tym przepisem, nie może rodzić uzasadnionych oczekiwań po stronie podmiotu gospodarczego, prowadzących do czerpania korzyści z traktowania sprzecznego z prawem Unii.

Tymczasem art. 12 kodeksu celnego w sposób precyzyjny reguluje przesłanki udzielania, moc prawną oraz okres ważności WIT. Ponadto art. 10 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego jednoznacznie stanowi, że na WIT powoływać się może jedynie ten, komu została ona udzielona, lub działający na jego rachunek przedstawiciel celny.

Wynika z tego, że przyznając WIT tę samą moc prawną niezależnie od tego, czy powołyuje się na nią osoba trzecia, czy też podmiot, któremu informacja ta została udzielona, organy celne odpowiedzialne za stosowanie prawa Unii postąpiły w sposób sprzeczny z prawem Unii.

W konsekwencji Trybunał udzielił odpowiedzi, iż art. 12 kodeksu celnego oraz art. 10 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego należy interpretować w ten sposób, że wytyczne krajowe, które zezwalają organom krajowym na powoływanie się – w celu klasyfikacji taryfowej towarów będących przedmiotem zgłoszenia – na WIT udzieloną osobie trzeciej w odniesieniu do takich samych towarów, nie mogły zrodzić po stronie importerów uzasadnionych oczekiwań co do tego, że będą mogli się powoływać na takie wytyczne.

Wyrok z dnia 14 kwietnia 2011 r., *British Sky Broadcasting Group i Pace (C-288/09 i C-289/09, EU:C:2011:248)*

Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja taryfowa – Nomenklatura scalona – Urządzenia do odbioru i dekodowania satelitarnej telewizji cyfrowej z funkcją zapisu – Wspólnotowy kodeks celny – Artykuł 12 ust. 5 lit. a) ppkt (i) oraz ust. 6 – Ważność w czasie wiążącej informacji taryfowej

W omawianym wyroku, którego elementy ram prawnych zostały przedstawione powyżej⁶¹, Trybunał miał za zadanie odpowiedzieć na pytanie, czy WIT, która nie jest już zgodna z CN z powodu wejścia w życie przepisów prawnych, przestała obowiązywać po dacie wejścia tych zmian w życie.

W postępowaniu głównym w drugiej sprawie połączonej Pace, spółka z siedzibą w Zjednoczonym Królestwie, była producentem i importerem set-top boksów z funkcją komunikacyjną oraz napędem dysku twardego (zwanymi dalej „set-top boksami STB-HDD”), przeznaczonych dla dostawców usług telewizji płatnej. Pace dokonała przywozu owych set-top boksów do Zjednoczonego Królestwa, w szczególności modelu TDS 470NB SD PVR (zwanego również „box Sky+”) produkowanego dla Sky i zwanego przez nią „modelem DRX 280”.

W dniu 8 kwietnia 2005 r. Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (zwani dalej „Commissioners”) wydali na rzecz Pace WIT klasyfikującą set-top box Sky+ do podpozycji CN 8528 12 91, zgodnie z rozporządzeniem nr 1810/2004. Po wejściu w życie rozporządzenia nr 1549/2006 w dniu 1 stycznia 2007 r. podpozycja ta stała się podpozycją 8528 71 13. Niewielkie różnice pomiędzy różnymi set-top boksami STB-HDD pod względem opisu technicznego lub opisu produktów nie mają wpływu na ich klasyfikację.

W pismach z dnia 4 grudnia 2006 r. i z dnia 29 stycznia 2007 r. Commissioners poinformowali Pace, że „ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2007 r. CN podlegać będzie istotnym zmianom w zakresie kodów” oraz że „[w] wyniku zmian wprowadzonych do kodów WIT [z dnia 8 kwietnia 2005 r.] zostanie unieważniona ze skutkiem od dnia 31 grudnia 2006 r.”.

⁶¹ Zobacz sekcja II. 2. 2, zatytułowana „Przeznaczenie produktu”. Wyrok ten został przedstawiony w sekcji III. 1. 2, „Noty wyjaśniające Komisji”.

W piśmie z dnia 8 sierpnia 2008 r. Commissioners potwierdzili, że model set-top boku STB-HDD TDS 460 dostępny w dwóch rodzajach, a mianowicie TDS 460NV i TDS 460NS, również objęty był postanowieniami WIT z dnia 8 kwietnia 2005 r. w okresie, w którym zachowywała ona ważność. Odrębnym pismem z dnia 8 sierpnia 2008 r. Commissioners potwierdzili, że na mocy art. 12 ust. 5 lit. a) ppkt (i) kodeksu celnego WIT z dnia 8 kwietnia 2005 r. utraciła ważność z dniem 1 stycznia 2007 r. z powodu zmian w zakresie kodów wprowadzonych poprawkami do HS oraz corocznej aktualizacji taryf celnych.

W dniu 17 listopada 2008 r. Commissioners zwrócili się do Pace z żądaniem retrospektywnego pokrycia należności celnych dotyczących wszystkich set-top boksów STB-HDD, w tym set-top boku Sky+, przywożonych od stycznia 2007 r. do kwietnia 2008 r. Żądanie to zostało wystosowane ze względu na zaklasyfikowanie set-top boksów STB-HDD do niewłaściwej pozycji CN, a mianowicie do podpozycji 8528 71 13, podczas gdy zdaniem Commissioners produkty te powinny być zostać zaklasyfikowane do podpozycji 8521 90 00.

Po bezskutecznym wniosku o ponowne rozpatrzenie decyzji Commissioners Pace złożyła odwołanie od tej decyzji, podnosząc, że WIT dotycząca omawianych set-top boksów zachowała ważność w okresie sześciu miesięcy po wejściu w życie rozporządzenia nr 1549/2006 oraz że wykładni art. 12 ust. 5 lit. a) ppkt (i) kodeksu celnego należy dokonywać w ten sposób, iż rozporządzenie to nie stanowi „rozporządzenia” w rozumieniu tego przepisu.

W tych okolicznościach sąd odsyłający postanowił zwrócić się do Trybunału między innymi z pytaniem, czy wykładni art. 12 ust. 5 lit. a) ppkt (i) kodeksu celnego należy dokonywać w ten sposób, że rozporządzenie nr 1549/2006 musi być uważane za rozporządzenie w rozumieniu tego przepisu. Sąd ten zapytał bardziej szczegółowo, czy WIT, która stała się sprzeczna z CN z powodu wejścia w życie rozporządzenia nr 1549/2006, utraciła ważność po dniu, w którym weszło ono w życie.

Na wstępie Trybunał przytoczył brzmienie art. 12 ust. 5 lit. a) ppkt (i) kodeksu celnego, zgodnie z którym WIT traci ważność, gdy w konsekwencji wydania rozporządzenia staje się sprzeczna z ustanowionym w ten sposób prawem. Trybunał wyjaśnił, że przepis ten dotyczy nie tylko rozporządzeń, które tak jak rozporządzenie nr 1549/2006 są wydane na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 2658/87, lecz również wszystkich rozporządzeń mających wpływ na klasyfikację towarów w CN lub określających tę klasyfikację.

Następnie Trybunał stwierdził, że począwszy od dnia 1 stycznia 2007 r. załącznik I do rozporządzenia nr 2658/87, w którym zawarta jest CN, został zastąpiony tekstem zawartym w załączniku do rozporządzenia nr 1549/2006, co wynika z art. 1 tego ostatniego rozporządzenia. Motyw 4 rozporządzenia nr 1549/2006 precyzuje bowiem, że zgodnie z art. 12 rozporządzenia nr 2658/87 załącznik I do tego ostatniego rozporządzenia powinien zostać zastąpiony, ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2007 r., pełną wersją CN.

Wreszcie, Trybunał zauważył, że tekst CN zawarty w załączniku do rozporządzenia nr 1549/2006 nie wskazuje już podpozycji 8528 12 91. Wynika z tego, że WIT klasyfikująca towar do tej podpozycji stała się sprzeczna z CN i automatycznie utraciła ważność od dnia 1 stycznia 2007 r. zgodnie z art. 12 ust. 5 lit. a) ppkt (i) kodeksu celnego.

W świetle powyższych rozważań Trybunał orzekł, że wykładni art. 12 ust. 5 lit. a) ppkt (i) kodeksu celnego należy dokonywać w ten sposób, że rozporządzenie nr 1549/2006 musi być uważane za rozporządzenie w rozumieniu tego przepisu. W konsekwencji WIT, która stała się sprzeczna z CN z powodu wejścia w życie rozporządzenia nr 1549/2006, utraciła ważność po dniu, w którym weszło ono w życie.

4. Inne akty prawnie wiążące

Wyrok z dnia 22 lutego 2018 r., SAKSA (C-185/17, [EU:C:2018:108](#))

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja towarów – Europejska zharmonizowana norma techniczna EN 590:2013 – Podpozycja 2710 19 43 Nomenklatury scalonej – Kryteria właściwe dla zaklasyfikowania danego towaru jako olej napędowy

W 2015 r. SAKSA, spółka bułgarska, zgłosiła olej mineralny w urzędzie celnym portu w Warnie do podpozycji taryfowej CN 2710 19 43 w celu dopuszczenia go do swobodnego obrotu.

Służby celne w Warnie wysłały do regionalnego laboratorium celnego dwie próbki zadeklarowanego produktu w celu ustalenia jego charakteru i określenia klasyfikacji taryfowej. Wskaźniki destylacji i inne określone wskaźniki wykazały, że próbka ta miała cechy charakterystyczne właściwe dla „olejów średnich”, wynikające z uwagi dodatkowej 2 lit. c) do rozdziału CN 27.

W związku z tym urząd celny uznał, że towar powinien być zostać zaklasyfikowany do podpozycji CN 2710 19 25, podlegającej należnościami celnym w wysokości 4,7 % w stosunku do państw trzecich. W związku z tym dyrektor urzędu celnego w Warnie skorygował kod taryfowy i nałożył dodatkową opłatę celną oraz podatek od wartości dodanej.

Ponadto służby celne uznały, że SAKSA należy pociągnąć do odpowiedzialności karnej o charakterze administracyjnym. W związku z tym dyrektor urzędu celnego w Warnie nałożył na tę spółkę karę pieniężną.

SAKSA wniosła skargę na tę sankcję do Varnenski Rayonen sad (sądu rejonowego w Warnie, Bułgaria), który orzeczeniem z dnia 20 października 2016 r. uchylił tę sankcję, stwierdzając, że sporny olej mineralny odpowiadał definicji oleju napędowego dla silników Diesla, przeznaczonego dla klimatu arktycznego lub surowego klimatu

zimowego, klasa 4, którego charakterystyczne cechy zostały określone przez normę „EN 590:2014”.

W tych okolicznościach sąd odsyłający, do którego służby celne wniosły skargę kasacyjną od tego orzeczenia, zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy olej mineralny może zostać zaklasyfikowany jako olej napędowy do podpozycji CN 2710 19 43⁶², jeśli spełnia wymogi przewidziane w normie EN 590:2013⁶³ dotyczące oleju napędowego przeznaczonego dla klimatu arktycznego lub surowego klimatu zimowego.

Na wstępie Trybunał wskazał, że podpozycja CN 2710 19 43, której brzmienie obejmuje oleje napędowe o zawartości siarki nieprzekraczającej 0,001 % masy, stanowi część pozycji CN 2710, która dotyczy olejów ropy naftowej i olejów otrzymywanych z materiałów bitumicznych, innych niż surowe. Dla celów stosowania owej pozycji uwaga dodatkowa 2 do działu CN 27 definiuje w lit. e) pojęcie „oleju napędowego”.

W tym zakresie z brzmienia wspomnianej lit. e) w związku z lit. d) owej uwagi dodatkowej wynika, że za „olej napędowy” uznaje się w szczególności oleje i preparaty, z których mniej niż 65 % objętościowo (włącznie ze stratami) destyluje w 250 °C i 85 % lub więcej objętościowo (włącznie ze stratami) w temperaturze 350 °C, według metody ISO 3405. W związku z tym dla celów klasyfikacji taryfowej danego towaru jako oleju napędowego jedynym decydującym czynnikiem w ramach pozycji CN 2710 jest procent destylacji we wskazanych temperaturach według metody ISO 3405.

W konsekwencji Trybunał stwierdził, że ponieważ rozpatrywany olej mineralny destyluje według metody ISO 3405 ponad 65 % w temperaturze 250 °C, olej ten nie może zostać objęty definicją oleju napędowego zgodnie z uwagą dodatkową 2 lit. e) do działu CN 27 i nie może zostać zaklasyfikowany do podpozycji przeznaczonych dla produktów objętych tą definicją.

Ponadto odniesienie do uwagi g) tablicy 3 normy EN 590:2013, zgodnie z którą definicja „oleju napędowego” zawarta w CN „może nie dotyczyć gatunków przeznaczonych dla klimatu arktycznego lub surowego klimatu arktycznego”, pozostaje bez wpływu w tym zakresie, jako że norma ta została przyjęta nie przez organ Unii, lecz przez CEN, podmiot prawa prywatnego. Norma ta została bowiem przygotowana przez CEN na podstawie mandatu M 394, udzielonego przez Komisję w dniu 13 listopada 2006 r., która następnie uaktualniła odwołanie do tej normy w uwadze 1 załącznika II do dyrektywy 98/70.

Oczywiście z orzecznictwa Trybunału można wywnioskować, że zharmonizowana norma przygotowana przez podmiot prawa prywatnego może zostać uznana za stanowiącą część unijnego porządku prawnego, jeżeli norma ta została przygotowana z inicjatywy oraz pod dyktando i kontrolą Komisji oraz wywołuje ona obligatoryjne skutki prawne w wyniku publikacji przez Komisję odniesień do niej w *Dzienniku Urzędowym Unii*

⁶² CN zawarta w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, w brzmieniu wynikającym z rozporządzenia wykonawczego nr 1101/2014.

⁶³ Zharmonizowana norma EN 590 w wersji z września 2013 r., mająca zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym, zatytułowana „Paliwa do pojazdów samochodowych – Oleje napędowe – Wymagania i metody badań”.

Europejskiej. Jednakże zdaniem Trybunału, jako że uwaga g) do tablicy 3 normy EN 590:2013 nie stanowi metody badania, nie może ona zostać uznana za stanowiącą część prawa Unii i jest pozbawiona znaczenia dla celów ustalenia klasyfikacji taryfowej towarów.

W tym kontekście Trybunał udzielił odpowiedzi, że olej mineralny nie może z uwagi na cechy charakterystyczne jego destylacji zostać zaklasyfikowany jako olej napędowy do podpozycji CN 2710 19 43, pomimo że olej ten spełnia wymogi przewidziane w normie EN 590:2013 dotyczące oleju napędowego przeznaczonego dla klimatu arktycznego lub surowego klimatu zimowego.

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI
UNII EUROPEJSKIEJ

Dyrekcja Badań i Dokumentacji

Grudzień 2025